

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2

Dangerous MR. DIAMOND

A SPICY FORBIDDEN WORKPLACE ROMANCE

V.T. BONDS

USA Today Bestselling Author

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

TEHLİKELİ BAY DIAMOND

Acımasız Milyarder Patronlar Kitabı 2

V.T. BONDS

Telif Hakkı 2025 V.T. Bonds

Kapak Tasarımı GetCovers

Düzenleme: Chrisandra's Corrections

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplar, indirimler ve bonus sahneler için V.T. Bonds'un haber bültenine şu adresten abone olun:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber>.

Canavarınızı bulun. Onun tanrıçası olun.

İÇİNDEKİLER

TANITIM

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

EPILOG

VAHŞİ BAY STERLING (ÖNİZLEME)

YOZLAŞMIŞ YEMİNLER (ÖNİZLEME)

BİLİNMEYEN OMEGA (ÖNİZLEME)

V.T. BONDS'U TAKİP EDİN

ÖZET

Gizli aşk. Eski üvey kardeşi. Acımasız düşman. Patron.

On üç yıl önce, Brennan Diamond beni ve annemi terk etti ve bizi şiddet uygulayan babasının yanına bıraktı. Şimdi ise ruhumu sattığım şirketi satın alan multimilyarder bir iş adamı.

Eğer benim beyaz atlı prensim olmayı bekliyorsa, siktirip gidebilir.

CEO'nun sekreteri olmak için çok çalıştım, bu yüzden egoist pislik beni aç gözleri, lezzetli kokusu ve kötü vaatleriyle korkutamayacak.

Onun kirli taleplerine asla boyun eğmeyeceğime yemin ettim... ta ki o, ikimizi de mahvedebilecek bir sırrı ortaya çıkarana kadar.

Dangerous Mr. Diamond (Brutal Billionaire Bosses Book 2), zorla yakınlaşmaya maruz kalan, kıskanç/sahiplenici bir kahraman, güçlü, yetkin bir kadın başrol ve lezzetli bir şekilde kirli, düşmanlardan sevgililere dönüşen bir irade savaşı içeren, süper baharatlı, yasak bir işyeri romantizmi.

Bu hikaye 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır ve yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır.

Tek başına okunabilir. Mutlu son garantilidir.

BÖLÜM 1

Audrey Tripp

KÜÇÜK BİR VÜCUT KALÇAMA ÇARPARAK dengemi bozar ve kafamı bagajın tavanına çarptırır. Çığlık atar, tıslar ve ön kolumu kenarındaki lastik contaya takarım, dikiş setindeki iğne başparmağımın ucuna batmasına rağmen elbiseyi temiz tutmak için çaresizce uğraşırım. Benden seken küçük kız çığlık atar ve dönerek yuvarlanır, ben de düşmeden onu yakalarım.

"Abigail, dikkatli ol!"

Annemin çılgınca sesi, kıskançlık kalbimi delip geçerken bile omurgamı ürpertir. On yıl önce üvey babamdan kaçıp, çıplak ayakla ve yıkılmış bir halde sokaklarda bir gece dolaştıktan sonra ertesi sabah eve döndüğümde annemi ölümün eşiğinde dövülmüş halde bulduğumdan beri, annemden tek bir nazik söz bile duymadım. Benden nefret ediyor, bana kızgın ve o gece ikimizin de ölmüş olmasını diliyor.

Küçük kız koluma yapışıp ağlıyor.

Duygularımı bastırıp bagaj kapağının altından çıkıyorum, ama dehşet içinde gözlerimi kırpmıyorum.

Küçük prensesi televizyonda görmüştüm. Babası New York valiliği için adaylığını açıkladığından beri, son iki haftadır tüm siyasi kanallarda onun yüzü durmadan ekrana yansıtılıyordu.

Korku beni yere çiviliyor. Evrene, ayaklarımın altında bir kara delik açıp beni çok uzaklara götürmesini diliyorum, bu korkunç bir ölüm anlamına gelse bile.

Birkaç saniye boyunca kendimi hareket ettiremiyorum. Kızdan vazgeçemiyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Sanki bir korku filminde sıkışıp kalmış gibi, bakışlarımı kaldırıyorum. Bir erkeğin takım elbisesi görüş alanımı dolduruyor. Siyah yakalar. Kırmızı kravat. Beyaz gömlek.

Acı ve aşağılanma.

Dikkatimi yukarıya çeviriyorum ve en kötü kabusumun gözleriyle karşılaşıyorum.

Donald Diamond — bana saldıran, öfkesini annemden çıkaran, sonra da on yıl önce bizi sokağa atan canavar — hamile karısının beline kolunu dolayarak bana doğru yürüyor.

Sürprizi, tehdit ve sevinç karışımı bir ifadeye dönüşüyor. Eski üvey babam bana gülümsüyor. Soğuk kahverengi gözleri benimkileri yakalıyor.

Boğazıma safra yükselir.

Kızını bırakıp geri çekiliyorum. Korku içimi kaplıyor. Kulaklarım çınlıyor.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm!" Karısının sesi paniğimi delip geçer. Bir adım daha geri çekilir ve tutuşumu sıkılaştırırım. İğne derime daha derine batarken hissettiğim ateşli acı, zihnimde dolaşan anılardan başka bir şeye odaklanmamı sağlar. "Ne zaman arkamızı dönsek kaçıyor ve artık onu yakalayamıyorum. Abigail, buraya gel bebeğim."

Küçük kız daha da çok ağlar. Donald onun önüne çömelir.

Duygularım beni sararken yavaşça geri çekilirim. Bir zamanlar o da bana aynı şeyi yapmıştı. Bir zamanlar bana hissettirdiği duyguları çok sevmiştim ve sonsuza kadar onun prensesi olacağımı düşünmüştüm.

O, yanıldığımı kanıtladı.

Bileklerimden kan damlıyor. Nefesimi tutuyorum ve başparmağımı iğneden çekerek elimi arabadan uzaklaştırıyorum.

"Oh hayır! Kanaman var," diye bağırır kadın.

Kafamı sallayıp bagajdaki kutudan birkaç mendil çıkarırım. "İyiyim," diye yalan söylerim.

Onlardan uzaklaşmam lazım. Hemen. Kulaklarımda çınlama ve göğsümdeki sıkışma, yaklaşan bir panik atak uyarısı.

Eski üvey babam, Abigail'in yüzündeki gözyaşlarını siler, sonra onun elini annesinin eline tutuşturur ve onları kiliseye doğru yönlendirir.

Eski üvey babam ve yeni ailesinin bugün burada olacağını tahmin ediyordum, ama onu sadece uzaktan göreceğimi düşünmüştüm. En iyi arkadaşım Brook, New York'un en zengin adamlarından biriyle evleniyor, bu yüzden tabii ki iş adamları ve politikacılar da dahil olmak üzere tüm önemli şahsiyetleri davet ettiler.

Donald Diamond, New York şehrinin belediye başkanı olarak ikinci dönemini tamamlıyor. Büyüyen ailesini tanıtmaya fırsatını kaçırmazdı.

Midemdeki böcekler sürünüyor. Damarlarımda buz dolaşıyor. Karısı onu beklemeleri konusunda ısrar ediyor. Arabamın arka tamponuna işaret ediyor.

Kızının elbisesindeki boncuklar, boyada birkaç ince beyaz çizik bırakmış.

Siktir. Bu benim arabam değil, şirketten ödünç aldım. Neredeyse bir yıldır CEO'yu bu arabayla taşıyorum ve hiçbir sorun çıkmadı. Neden şimdi çıktı?

"Bu genç hanımla bilgileri paylaşayım, sonra hemen sizinle ilgileneceğim," diyor eski üvey babam.

Ensemdeki tüyler diken

diken oldu. Hayır.

Onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum, güneşin parladığı ve insanların arabaların arasında dolaştığı otoparkta bile.

güneşin parladığı ve insanların arabaların arasında dolaştığı bir otoparkta bile.

Başparmağımla dikiş setinin arasına mendil sıkıştırıp, elimdeki kan izlerini sildikten sonra çantamı alıp omzuma asıyorum ve bagaj kapağını açıyorum.

Pürüzsüz, erkeksi bir el metal üzerinde benim elimi kaplar. Görüşüm bulanıklaşır.

Panik damarlarıma yayılırken, savunma dersinde öğrendiğim her şey aklımdan uçup gider.

"Bana dokunma," diye tıslarım.

"Seni bir daha görürsem ne olacağını sana söylemiştim, değil mi Audrey?"

Çaresizlik zihnimi berraklaştırır. Elimini onun elinin altından çekip kolunu iteklerim, sonra bagajı kapatıp geri ekilirim.

"Annemi rahat bırak," derim.

Gülümser ve takım elbisesinin cebine uzanır. Tüm vücudum gerginlikten titriyor ve o kartvizitini çıkarırken ben kaçmaya hazırlanıyorum.

"Onu gerçekten önemsiyor olsaydın, sana verdiğim tüm parayı, sana söylediğim gibi ortadan kaybolmak için kullanırdın," diyor.

Öfke görüşümü bulanıklaştırır. Boşanmaları sırasında bize verdiği sus payı, annemi dövdükten sonra onun hayatını kurtarmaya zar zor yetmişti.
Annem

O kadar çok ameliyat, serum ve tedaviye ihtiyacı vardı ki, bir yıl içinde paramız bitti. O zamandan beri bizi ben geçindiriyorum.

Önemli değil. Onun bakım masraflarını ben karşılayacağım. Ondan hiçbir şey istemiyorum.

Bakışlarından yayılan kötülüğe rağmen, omuzlarımı geriye çekip çenemi kaldırıyorum.

"Ben ortadan kayboldum. Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz. Bugün sadece yabancılar arasında talihsiz bir kaza oldu. Bunu sakla." Kartvizitini işaret ettim. "Onu istemiyorum."

Topuklarımın üzerinde dönerek, bacaklarıma dolanan uzun eteğimle neredeyse takılıp düşüyordum, ama yumruğumu yumuşacık kumaşla doldurup kilisenin arkasına doğru hızlıca yürüdüm. Düğün partisi için sütlerin bulunduğu salona girene kadar hızımı kesmedim.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken, dekoratif bir masanın yanında durup sırtımı duvara yasladım. Koyu kırmızı renk mendile yayılır. Başımı geriye atar, birkaç kez sakinleştirici nefes alıp, gelin ve damadın odalarından gelen neşeli seslere odaklanırım. Duygularımı ruhumun derinliklerine gömerek, makyaj sanatçısının emeklerini mahvetmekten kendimi alıkoyar ve duvarı itmeden önce omuzlarımı sallarım.

Dikiş setini temizledikten, başparmağıma bandaj sardıktan ve iki nedimenin elbisesinin düğmelerini diktikten sonra, dikiş setini sağdıca verip tüm davetlilerin içecek ve atıştırmalıklarını aldığından emin olduktan sonra gelinin odasına gidiyorum.

Brook Simons'la (yakında Brook Ricco olacak) sekiz yıl önce tanıştım. O olmasaydı, bugün bulunduğum yerde olmazdım.

Gülümsüyor ve el sallıyor ama sonra yine o süslü beyaz gelinliğiyle odada bir ileri bir geri yürümeye devam ediyor.

"Oturmazsan o süslü halıyı deleceksin," diye şaka yapıyorum.

Gözleri neşeyle parlıyor. Derin bir nefes alıyor ve omuzlarını gevşetiyor.

"Ne, bu eski şey mi?" Süslü halıya doğru bir hareket yaparak alaycı bir şekilde soruyor. "Oturursam kimse fark etmez bile."

"Daha çok, zengin kocan ona para atıp kendi kendine düzelmesini bekleyecek gibi."

Eski üvey babamla beklenmedik bir şekilde karşılaştıktan sonra, ruhumda biriken nefretin kuyusundan çıkan sözleri durduramıyorum. Onları ağızımdan çıkmadan önce söylediğime pişman oluyorum, ama Brook donup kaldığında korku beni sarıyor.

O benim en iyi arkadaşım. Düğün gününde, bana baş nedime olarak güvendiği halde onu kendimden uzaklaştırmak beni mahveder. Yüzümden kan çekiliyor.

Ayağa kalkıp, onun yüzündeki duyguların 'da olduğu gibi, garip bir şekilde yarım adım öne çıkıyorum.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Matteo asla..." Kanepenin etrafında dolaşırken kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Sevddiği savunma dersinde kum torbası olarak kendini sunan adamı aşağıladım. Ellerini ellerimle kavradığımda, pişmanlık ve utanç boğazımı düğümlüyor.

"İyi bir adamla evleniyorsun, Brook," diyorum.

Birkaç gergin dakika boyunca gözlerimi inceliyor. Alaycı tavrımın arkasına saklanma dürtüsüyle mücadele ediyorum. O, aldatılmayı değil, dürüstlüğü hak ediyor.

Elimi sıkıp başını salladığında, içimi bir rahatlama kaplar.

"İyi bir adamla evleniyorum. Sen de güvenebileceğin birini bulacaksın," diye fısıldar.

Alaycı bir gülümsemeyi bastırıp başımı sallıyorum.

"Hayır, bulmayacağım. Bir daha asla bir erkeğe güvenmeyeceğim," diye yemin ederim.

Özellikle Donald Diamond ve onun kalpsiz oğlundan kurtulduktan sonra.

Konuşmak için ağzını açar, ama salonun kapısı açılır ve müstakbel kocası görünür.

Onun takım elbisesi gözümün önünden geçip giderken, kendimi tutmak için mücadele ediyorum. ee.

Brook'un gerginliği bir anda yok oluyor. Matteo Ricco'dan gözlerimi ayırıp onun yüzünü inceliyorum. Gülümsemesi beni hayranlık ile dolduruyor. Onun ifadesini yumuşatan şefkatli bakışları karşısında gözlerimi kaçırıyorum.

Aralarındaki cinsel gerginlik havayı yoğunlaştırıyor.

Endişelerimi yutuyorum, Brook'un ellerini sıkıyorum ve onu bırakırken geri adım atıyorum.

"Bu benim işaretim. Tören otuz dakika sonra başlıyor. Geç kalma," diye uyarıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Dur, damadın düğünden önce gelini görmesinin uğursuzluk getirdiğini söylemen gerekmiyor mu?" diye bağırır arkamdan.

Matteo, geçmem için odanın içine doğru adım atar.

Kafamı sallayıp omzumun üzerinden elimi sallayarak onu önemsemediğimi gösteririm.

"Merak etme Brook, tüm kötü şansları ben üstleneceğim. Zaten buna alışkınım. Yirmi dokuz dakika!"

Kapıyı arkamdan kapattığımda bile, önsezilerim tüylerimi diken diken ediyor. Eski üvey babam ve ailesinin burada olduğunu bildiğim halde kaderi kışkırtmamalıydım, ama Brook için her şeyi yaparım. O benim için aileden daha öte. Güvendiğim tek kişi o.

Boynumu çevirip kollarımı sallayarak koridora doğru ilerlerken, içimdeki kötü hissi silmeye çalışıyorum.

Damadın odasından bir çılgılık duyulur. Kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Eteklerimi kaldırıp ileri atılırım. Saçma sapan, ince topuklu ayakkabılar ayaklarımın arkasını acıtıyor ve parmaklarımı sıkıştırıyor, ama hızımı artırıp kapı çerçevesini kullanarak odaya dalmaya hazırlanıyorum.

Küçük beyaz bir top gibi bir şey koridora fırlar, neredeyse beni düşürür, ama reflekslerim devreye girer ve kayarak çömelirim, cep boyutundaki köpeği tek kolumla kaldırıp göğsüme sıkıştırır ve ayağa kalkarım. Başım döner, ama avucumu duvara dayayarak dengemi sağlarım ve odaya doğru dönerim.

Geniş omuzlar kapı aralığını dolduruyor. Keskin lacivert kumaş görüşümü kaplıyor ve korku boğazımı sıkıyor, ama yıllarca süren eğitimimi kullanarak içgüdüsel tepkimi bastırıp onu giyen adamı görmek için ilerliyorum.

Şirketimin en üst düzey güvenlik görevlisi ve tanıdığım en güvenilir adam olan Carlos Lopez, koridora çıkar. Her zamanki gibi selamlaştığımızda, birkaç adım uzaklaşır — ulaşamayacağım mesafeye — ve bana nazik bir gülümseme atar. Ortağı ve bugünün sağdıcı Liam Brunswick, ağlayan küçük bir çocuğu peşinden sürükleyerek hemen arkasından gelir.

Küçük köpek sızlanıp kıpırdanarak beni zihinsel döngümden daha da uzaklaştırır. Elimi gevşetip, mini canavar göğsümün üst kısmını ve boğazımı yalarken yarı gülümseme, yarı yüz buruşturma yaparım.

Liam'ın gözlerindeki sessiz panik bana sempati duyuyorum. Normal stoik tavrını koruyor — Matteo Ricco'nun özel asistanı ve sağ kolu olarak, soğukkanlılığını kaybetmeye cesaret edemez — ama sahte sakinliğinin altında, onda hiç görmeyi beklemediğim bir belirsizlik yatağı yatıyor.

Onun benzeri görülmemiş hazırlığı yıllar boyunca beni birçok kez kurtardı - bir şekilde, ne yaptığımı bilmediğim konferanslarda her zaman arkamı kolladı - ve ortamı okuyup olayları önceden tahmin etme yeteneği bana çok şey öğretti.

Küçük çocuk, Brunswick'in elinden kurtulmaya çalışır ve başaramayınca daha büyük bir öfke nöbetine girer.

Liam, Carlos'a yardım için bakıyor ama Carlos da en az onun kadar çaresiz görünüyor, ben de onlara merhamet edip şımarık çocuğun önüne çömeliyorum.

"Hey, dostum. Ne oldu?" diye sorarım.

Liam çocuğun diğer kolunu işaret ederek cevaplar, "Köpeğe çok sert davrandı, o da onu ısırıp kaçtı." Söz konusu koluna bakarım ama ısırık izi görmem. "Zaten kontrol ettik, bir şeyi yok. Üzerinde hiçbir iz yok."

Üzerime bir gölge düşer. Ensemdeki tüyler diken diken olur ve boğazımı korku tıkar, ama köpeğin yumuşak tüyleri ve mutlu yalamaları beni şimdiki ana geri getirir.

Ayağa kalkıp, yeni gelen kişi konuşurken ondan uzaklaşıyorum.

"Tabii ki oğlum iyi. Sadece biraz sertleşmesi ve köpeğe kimin patron olduğunu göstermesi gerekiyor. Ağlamayı kes, Clark," diyor Taylor Devon.

Milyarderin ikinci oğlu olan Taylor Devon, hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmamış, ama sanki binadaki en başarılı adammış gibi duruyor.

Eski üvey babamın sesi anılarımda yankılanırken içimden saf bir tiksinti yükseliyor. Üvey kardeşim Brennan'ı en saçma şeylerden dolayı sık sık azarlardı ve Brennan gittikten sonra dikkatini bana çevirdi.

Çocuk sessizleşir. Onun için kalbim acıyor.

"Köpeğin kuyruğunu çekti," diyor Liam. Ses tonundaki küçümseme, şovenist görüşe duyduğu tiksintiyi yansıtıyor.

"Köpek umursamıyor. Çoktan unutmuştur. Ben de o tadı alsaydım unutturdum," diyor Taylor.

Onun bakışlarını takip ederek göğüslerime bakıyorum. Cildimde kurtçuklar dolaşüyor, köpeğin masum yalamalarını daha kötü bir şeye dönüştürüyor. Kafasını birkaç kez nazikçe okşayarak, ağzını göğsümden uzaklaştırıyorum.

Liam, Taylor'a oğlunun elini uzatır, Carlos etraflarında dolaşır ve köpeği kollarımdan alır. Hayvanı sahibine geri verirken, ben onun arkasına kısmen geçerim.

Kalbimdeki acı daha da şiddetlenir.

"Çocuklara göz kulak olduğun için teşekkürler. Onları şimdi karıma götüreceğim," der Taylor alaycı bir şekilde. Carlos'a, göğüslerimi okşamak için fırsatını mahvettiği için sert bir bakış attıktan sonra, arkasını dönüp uzaklaşır.

Çocuğu koridordan atriyuma doğru götürürken köpeği yanına sıkıştırmış, ben de derin bir nefes alıp cildimdeki tükürüğü görünce yüzümü buruşturuyorum.

Carlos ceketinin cebinden bir mendil çıkarır.

"Teşekkür ederim, Bay Lopez," derim ve mendili alırım. "Rica ederim, Bayan Tripp," diye cevaplar.

Göğsümdeki korku topu hala orada, ama Carlos ve Liam, koridorun sonunda beni misafirlerden korumak için vücutlarını kullanınca, savaş ya da kaç tepkim yok oluyor.

Bu dünyada bu kadar yakınımda durmasına güvenilebileceğim tek iki adam bunlar.

"Ona eşcinsel olduğumuzu söylemeliyiz. Bir daha asla çocuğunu bize dayatmaz," diye mırıldanır Carlos.

Gülümseme dudaklarımı kıvırıyor. Onun küstahlığı beni her zaman eğlendirir. Saygısız mizah anlayışımız sayesinde yıllar içinde yavaş yavaş arkadaş olduk.

Yüzümü saklamak için başımı eğip, göğüs dekoltemdeki salyayı siliyorum.

"İkimiz de onun bize inanması için yeterince eşcinsel gibi davranmayı bilmiyoruz," diyor Liam ciddi bir ifadeyle.

Bir mendil daha ihtiyacım olmasına rağmen, gülmekten boğulurum ve başımı sallarım. Gözlerimi kaldırdığımda, her iki erkeğin gözlerinde sessiz bir rahatlama parlar. Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırır. Duygularımı daha iyi gizlemeliydim, ama bir yıldan fazladır bu kadar çöküntü yaşamamıştım.

Kadınlara karşı cinsel ilgilerinin olmaması, yıllar boyunca travmamı atlatmama yardımcı oldu, onların nezaketi ise benim çok kısa arkadaş listemde nadir bir yer edinmelerini sağladı.

Carlos bana daha fazla mendil uzattı.

Liam kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak Carlos'a sert bir bakış attı.

"Neden iki paket mendil taşıyorsun?" diye sordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Bay Brunswick," diye alaycı bir şekilde cevaplar Carlos.

"Az önce diğer cebinden mendil çıkardığın çok açık," diye suçlar Liam.

"Bir düğündeyiz Liam. Fazladan mendil almam aptallık olurdu. Ya stoik sevgilim yatak odasının dışında karakterinden çıkarsa?"

Carlos'un açıkça yaptığı imaya kızarır ve boynumdaki köpek salyasını silerken bakışlarımı duvara çeviririm.

Liam boğazını temizler ve Carlos'a dirseğiyle hafifçe vurur, sonra bana döner.

"Sizi böyle rahatsız bir duruma soktuğumuz için özür dilerim," diyor.

Kafamı sallayıp kullanılmış mendilleri yumruğumda top haline getiriyorum.

"Özür dileme. Ne yazık ki bugün şansım yok," diyorum omuz silkerek. Omuzlarımı silkiyorum.

İkisinin de bakışları yüzüme odaklanır. Duygular içimi sıkıştırır. Onların eşcinsel olduklarını ve bana cinsel olarak ilgi duymadıklarını bilsem de, erkeksi ilgileri fazla gelir.

"Ne oldu?" diye soruyor Carlos.

Başımı sallayıp koluna hafifçe vuruyorum.

"Halledemeyeceğim bir şey yok," diye yalan söylüyorum. "Tören için sıraya girmeden önce nedimleri kontrol etmem ve yıkanmam gerekiyor, izin verirsiniz lütfen."

"Tabii ki," diyor Bay Brunswick.

Bay Lopez ona öfkeyle bakınca, çiftin yanından geçip, yalanlarımı ortaya çıkarmadan önce oradan uzaklaşıyorum.

Bir yumruk kolumu kavrar ve beni yan salona çeker. Saldırgan beni duvara o kadar sert vurur ki, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır ve süslü lambri sırtımı morartır. Korkunç anılar

zihnimden geçer ve bir milisaniye boyunca hareket edemem.

Bu milisaniye çok uzun sürer.

Yıllarca aldığım savunma dersleri devreye girer ve çığlık atmak için ağzımı açarım, ama kocaman bir el ağzımı kapatır.

Panik, damarlarımı adrenalinle doldurur ve dizimi yukarı doğru çekerek adamın bileğini iki elimle tutarım.

Onun uyluğuna vurduğumda çıkan düşük, erkeksi küfür ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Adam beni bırakır ve ulaşamayacağım bir mesafeye çekilir. Rahatlama hissi içimi kaplar ve bacaklarım titremeye başlar, ama duvara tutunur ve ana salona geri dönmeye hazırlanırım.

"Uzun zaman oldu, küçük üvey kardeşim." Zaman parçalanır.

Hayır, bu olamaz.

Yukarı bakıyorum, parlak ayakkabılar, uzun bacaklar, geniş omuzlar ve böyle bir canavara ait olamayacak kadar berrak gök mavisi gözler.

Korku boğazımı sıkarken bile, ruhum sevinçle sıçrar ve kalbim arzuyla titrer.

Brennan Diamond.

Eski üvey kardeşim. Güvenimi kazanan, her zaman yanımda olacağına söz veren, sonra annemi ve beni acımasız babasına terk eden şeytan.

Onu on üç yıldır görmemiştim.

Bu yeterince uzun bir süre değil. Özellikle de on yıl sonra ilk kez babasını gördükten sonra.

Titrememi gizlemek için ellerimi yumruk yapıp ana salona doğru yavaşça ilerliyorum.

"Ne, dışarıdaki erkeklere yaptığın gibi " ürtücü gülümsemeler ya da imalı kirpik çırpımlar yok mu? Kırıldım, Audrey," diye homurdanır.

"Sen erkek değilsin, sen bir canavarsın. Benden uzak dur," diye talepte bulunuyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve beni baştan aşağı inceler.
Bakışlarındaki açlık midemi bulandırır.

"Hayır, bebeğim, sanmıyorum. On üç yıldır seni arıyordum. Şimdi seni bulduğuma göre, çok, *çok* yakınında kalacağım," diye yemin eder.

Görüşüm daralıyor. Nefes

alamıyorum. Ondan uzaklaşmam

lazım.

Çok, çok uzaklara.

Hemen.

2 BÖLÜMÜ

Brennan Diamond

SEN ERKEK DEĞİLSİN, SEN BİR CANAVARSIN.

Sözleri itiraf etmek istediğimden daha derinden vuruyor, ama parlak yeşil gözlerinde parlayan korku daha da kötü. Sıkılmış yumrukları ve kesik kesik nefesleri beni öldürüyor, titrek dudakları ve dolgun göğüsleri ise beni tatmaya ve sahiplenmeye davet ediyor.

Babamın ona ne tür yalanlar söylediğini bilmiyorum ki benden bu kadar korkuyor, ama onun entrikalarının aramıza girmesine artık izin vermeyeceğim. Audrey her zaman benimdi. Benim tatlı küçük kız kardeşim. Benim cesur bebek bebeğim. Benim beklenmedik koruyucum. Benim gizli takıntım.

Babam onu bana karşı kışkırtmak için on üç yılını harcadı — bu, birlikte büyüdüğümüz süreden beş yıl daha uzun — ama ne kadar sürerse sürsün umurumda değil; onu geri kazanacağım ve benim yapacağım.

Yüzündeki ifade sertleşir ve korkusu yerini meydan okumaya bırakır.

"Beni rahat bırak, Brennan. Hayatımda olmanı istemiyorum," diyor.

Etkileyici bir rahatlıkla, yüksek topuklu ayakkabısıyla dönüp ana salona geri kayar.

Testislerimde bir ihtiyaç hissediyorum ve yarı sertleşmiş penisim pantolonumun dikişlerine sürtünüyor.

O tam bir mükemmellik. Sözleri ruhumu derinden yarasa da, tatlı limon kokusu ağzımı tükürükle doldurur.

Hala ona eskisi kadar takıntılıyım, belki daha da fazla, ama artık kendimi tutmam gerekmiyor.

On üç yıl önce onu geride bırakmak beni mahvetti, ama on dokuz yaşındayken babamın baskısına daha fazla dayanamıyordum ve sevgili on iki yaşındaki üvey kız kardeşimin benim sahip olamayacağım bir kadın haline gelmesini izlemek çok acı vericiydi.

Artık hormonları çıldırmış on dokuz yaşında bir genç değilim ve o da artık sırık gibi bir küçük kız değil. Artık çarpıcı bir tanrıça.

Aramızdaki yaş farkı artık sorun değil. İkimiz de yetişkiniz. O yirmi beş, ben otuz iki yaşındayım.

Hiçbir zaman kan bağıyla bağlı değildik ve artık ebeveynlerimizin evliliği ile de bağlı değiliz.

Onu istiyorum. Hiç kimse ve hiçbir şey, onun on sekiz yaşına bastığı anda benim olması gereken şeyi almamı engelleyemez.

O gelin partisine katılıp, önceki iki adama göz kamaştırıcı bir gülümseme sunarken, kıskançlık öfkesi görüşümü bulanıklaştırıyor. Benim sadece birkaç metre uzakta olduğumu, yan salonda bir sapık gibi izlediğimi ve gizlendiğimi bilerek onlarla flört etmesine sinirleniyorum.

Gözlüğümü burnumun köprüsüne doğru itip takım elbisemi düzelttikten sonra onlara doğru ilerlerken, düğün organizatörü seslenir ve mekan personeli katılımcıları şapele yönlendirmeye başlar.

Audrey yanından geçerken bana bir bakış attı. Gözlerimden parıldayan umutlarla, onun bakışlarını görmezden gelene kadar ona baktım.

Yan koridordan ilerleyerek damadın koltuklarının önündeki bölümüme doğru yürürken kalabalığı taradım. Babamın karısının başının üzerinden gözlerine baktığımda kanım dondu, ama bakışlarımı başka yöne çevirip onu hiç görmemiş gibi davrandım.

On üç yıl önce ilişkilerimizi kestiğimde, onu bir daha asla tanımayacağıma yemin etmiştim. Bu yemini bozmama neden olabilecek tek bir kişi vardı, ama sekiz yıl önce yeni karısıyla birlikte New York belediye başkanlığı için siyasi kampanyasına başladığından beri Audrey'nin onunla görüştüğünü görmedim veya duymadım.

Katılımcıların çoğu zengin ve birbirleriyle güçlü bağları olan kişiler. Koridorun her iki tarafındaki ilk on sıradaki herkesi tanıyorum.

Kibarca başımı sallayarak ve kısa bir el sıkışmayla, yanımdaki adamları selamlayıp kilise sırasına oturuyorum. Birkaç hafta önce satın almayı düşündüğüm, ancak çok fazla iç sorunları olduğu ve potansiyeli yetersiz olduğu için almadığım bir şirketin geçici CEO'su Edgar Williams, saatine bakıp bana doğru dönüyor ve dirseğini koltuğun arkasına dayayarak kilisenin arkasını izlemeye başlıyor.

Diğer tarafındaki adam omzuyla ona hafifçe vurur ve sırıtarak, "Dostum, sekreterin seni parmağında oynatıyor, değil mi?" der ve güler.

"Zor elde edileni sevdim. Üniversitedeki o kaltaktan beri bu kadar eğlenmemiştim," diyor Edgar.

Tiksinti, hayal kırıklığıma daha da yakıt ekliyor, ama dişlerimi sıkıp elimden geldiğince onları görmezden geliyorum.

"Karın yeni bir bebek doğurmadı mı?" diye sorar diğer adam.

"Evet, iki gün önce bir kız çocuğu doğurdu. Tanrıya şükür, onu tekrar hamile bırakmaya çalışmadan önce birkaç ayım var. O ölü bir balık gibi..."

Orgdan çıkan ilk notalar şapelde yankılanıyor. Edgar, boynunu geriye doğru uzatırken benim yan bakışımı fark etmiyor.

Edgar Williams gibi erkeklerden nefret ederim. Babama çok benziyor: zayıfları ezmeyi hakkı olarak gören şovenist bir pislik. Edgar, klasik bir kayırmacılık örneği olarak geçici CEO oldu. Babası sağlık nedenleriyle istifa etmek zorunda kalmasaydı, bu kibirli aptalın iktidara gelme şansı olmazdı.

Arka kapılar açılır ve herkes tören alayını izlemek için döner. Benim sıradaki arkadaşlarım, rahip, damat, sağdıçlar ve nedimeler koridordan geçerken seslerini alçaltma nezaketini gösterirler, ama Edgar'ın arkadaşı, sağdıç ve baş nedime kapı eşiğinde göründüklerinde benim rahatlamamı bozar.

"Bu, geçen hafta konferansta sana engel olan pislik değil mi?" diye sorar.

Audrey ve onunla flört eden uzun boylu adam koridorda yavaşça yürümeye başlarlar.

Gözlerim bebek bebeğime odaklanıyor. O çok güzel. Kırmızı bukleleri ışıktaki parıldıyor, parlak yeşil gözlerini ve soluk, çilli yüzünü vurguluyor. Onun dolgun, kırmızı dudaklarını öpmek ve ince kıvrımlarını taparcasına sevmek istiyorum. Ellerim onu kendime çekip bana sıkıca sarılmak için kaşınıyor.

Onun kolunun adamın koluna dolandığını fark ettiğimde, kırmızı renkler görüş alanımı kaplıyor.

Narin parmakları adamın koluna dayanıyor.

"Evet. Matteo'nun sağ kolu olmasaydı, onun icabına çoktan bakmıştım," diyor Edgar.

Öfke içimi kaplarken, hayvani bir hırıltıyı zorlukla bastırıyorum.

Liam Brunswick'e yapışmış durumda. Matteo Ricco'nun efsanevi kişisel asistanı. Hakkında çok şey duyduğum ama hiç şahsen tanışmadığım bir adam.

Edgar'ın Liam'a dokunma gücü yok. Ama benim var.

Onu ezip, benim bebek bebeğimle flört ettiği için onun için değerli olan her şeyi mahvedeceğim.

bebek bebeğimle flört ediyorum.

Audrey benimdir.

"O her zaman araya girmeyecek. Hafta sonuna kadar onu becereceğim," diyor Edgar.

Öfke damarlarımdan kaynıyor, ama Audrey ve Liam kürsüye yaklaşırken yumruklarımı gevşetip nefes alıyorum. Liam onu yerine götürürken her ihlali kaydediyorum. Eli kolunda çok uzun süre kalıyor. Gülümsemesi çok tatlı. Onun uzaklaşmasını çok fazla sevgiyle izliyor.

"Sen doydun mu, onu bana gönder. O kızıl saçlarıyla çok ateşli olduğuna eminim," diyor Edgar'ın arkadaşı.

Ağzı bozuk pisliğe ölümcül sözlerle dolu bakışlar atıyorum ve onun zavallıca geri çekilmesinden zevk alıyorum, sonra dikkatimi Edgar'a çeviriyorum.

"Son birkaç haftada şirketinin birkaç yatırımcı kaybetmesine şaşmamalı. Sen bir pisliksin, Edgar," diyorum.

Onun öfkeli sözleri, etrafındaki herkesin dikkatini çeker. Liam'ın stoik bakışlarıyla karşılaşırım ve öfkemi bakışlarıma yansıtırım. O geri adım atmayınca, meydan okurcasına kaşlarımı kaldırırım.

Org başka bir şarkıya geçer. Diğer cemaat üyeleriyle birlikte ayağa kalkarım ama Liam dikkatini koridorun sonuna çevirene kadar onun bakışlarını tutarım.

Küçük üvey kız kardeşimle bakışlarımızı kilitlerim.

Audrey'in geniş, şaşkın gözleri görüş alanımı doldurur. Yutkunduğunda ince boynu hareket eder. Parmak eklemleri buketini tutarken beyazlaşır.

. Onun benim yüzümden korktuğunu fark ettiğimde, utanç öfkemi bastırır, ama gelin çılgılık atar ve bir demet çiçek gözümün önünden geçer.

Audrey, kendi buketini düşürmeden, kedi gibi refleksleriyle çiçekleri yakalar ve inanamıyormuş gibi çiçek yığınınına bakar. Gözlerini kaldırdığında, şok olmuş yeşil gözlerinden kırılganlık parlar.

Kötü bir zevk içimi kaplar. Çiçeklere imalı bir bakış atar ve onun tepkisini zevkle izlerken sırtırım.

Yaralanmışlık ve ihanet gözlerinden okunuyor, sonra arkasını dönüp geline buketini uzatıyor, ama kadın onu geri almayı reddediyor.

İki demetle baş başa kalan Audrey, tören boyunca gözlerimden kaçır. Mükemmel küçük bebek bebeğim, nedime rolünü kusursuz bir şekilde oynarken, öfkem eğlenceye dönüşür. Beni hariç, cemaatteki herkesi kandırır. Onun tuhaf gülümsemesinin ardında gizlenen panik ve öfkenin karışımını görürüm.

Matteo yeni gelinini öptüğünde, öne eğilip dirseğimi dizime dayayarak ve gözlüğümü burnumun üstüne kaydırarak Audrey'nin dikkatini çekerim. Arkadaşının evlendiğini izlerken bakışlarında gördüğüm beklenmedik yumuşaklık beni neredeyse mahveder. Dışarıdan ne kadar sert görünürse görünsün, o hala gençliğimde tanıdığım aşka aç küçük kızdır.

Onu bir daha geride

bırakmayacağım. O benim.

Tamamen benim.

Bakışlarını çekip, yeni evliler koridordan koşarak geçerken alkışlar. Düğün alayı onları takip ederken sinirden dişlerimi sıkarım, sonra Edgar ve onun aptal yardımcısına -ki neyse ki sessiz kalmışlardır- uyarıcı bir bakış atarım ve kalabalığın içinde kaybolurken dişlerimi neredeyse toz haline getiririm.

Kalabalığın arasından geçip kilise ile cadde arasındaki kapalı kemerin son sütununa yaslandıktan sonra, mekan çalışanları pişmemiş pirinç paketleri dağıtırken ve herkesi yürüyüş yolunun kenarına dizilirken, giderek artan bir sabırsızlıkla bekliyorum.

Audrey, Liam ve kadını benden çalmaya çalışan diğer adam limuzinin yanında yerlerini alıyorlar. Sütundan ayrılıp, geçen bir garsondan dalgın dalgın bir torba pirinç alıyorum.

Serin bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor. Audrey, Liam'a gülümserken, baştan çıkarıcı kırmızı bukleleri sırtında dalgalanıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Bir zamanlar bana sadece güvenle bakardı. Kalabalığın içinden ona yaklaşıyorum, ama bir kadın eli koluma dokunuyor. Pençeli parmaklar koluma yapışıyor. Bakmadan kim olduğunu biliyorum. Beni tutmaya cesaret edebilecek tek bir kadın var.

New York'un en büyük şirketinin varisi ve bu nedenle en çok aranan bekar kadın olan Marilyn Swanson, büyütülmüş göğüslerini koluma bastırıyor ve sahte kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Pookie, seni her yerde aradım. Neden tören sırasında benimle oturmadın?"

Boyalı dudakları abartılı bir şekilde aşağı doğru çekiliyor. Parmaklarının ucuna yapıştırılmış mini hançerlere rağmen kolumu onunkinden çekiyorum.

"Sana daha önce de söyledim Bayan Swanson, ilgilenmiyorum," diyorum.

Kolumu tekrar tutup başını sallarken yapmacık bir gülümsemeyle, sarı saç uzantıları omzuma değiyor.

"Bana kötü davrandığında hoşuma gittiğini biliyorsun, ama fazla abartma. Gelinin elbisesi biraz sade değil miydi sence? Biz evlendiğimizde..."

Çift kiliseden çıkarken kalabalık alkışlar. Pirinç havada uçuşur ve yürüyüş yolunda sıçrar.

Audrey'in parlak yeşil gözlerine bakıyorum ve kolumdaki sülükleri incelerken yüzünde beliren duyguları izlemekten keyif alıyorum, sonra kendini toparlayıp kibirli bir maske takıyor. Küçümseyen bir ifadeyle yüzünü çevirip kutlamaya katılıyor.

Marilyn'in yapışkan tutuşundan kolumu çekip, o tekrar bana yapışmadan kalabalığın içinden geçiyorum. O öfkeyle ayaklarını yere vurup uzaklaşırken, ben sırtarak pirinç paketimi açıyorum.

Birkaç avuç attıktan ve uzaktan yeni evli çifti tebrik ettikten sonra, sütuna geri dönüp Audrey gelini kucaklarken ve Matteo'nun koluna nazikçe, şakacı bir yumruk atarken bekledim.

Gülümsemesi göz açıp kapayıncaya kadar sürse de kalbim göğsümde hızla atıyor.

Çift, arkadaşlarına ve ailelerine veda ettikten sonra Matteo gelinini arabaya bindirir.

Araba uzaklaşırken herkes el sallıyor. Birkaç bayan ağlıyor. Birkaç beyefendi onlara mendil uzatıyor. Çocuklar birbirlerinin yüzlerine pirinç atıyor ve kalabalığın arasından geçerek bağırıyorlar. Güneş başıma vururken, serin sonbahar rüzgarı yüzümü serinletiyor.

İnsanlar kiliseye geri dönüyor.

Audrey, bütün gün flört ettiğı iki adama el salladıktan sonra otoparka doğru yöneldi.

Onu dirseğinden yakalayıp, sütuna doğru çevirir ve göğsümü göğsüne bastırırım.

Mermer bizi kalabalığın çoğundan ayırdığı için, elimi ağzına kapatıp başını geriye doğru eğerek ifade dolu gözlerinin tadını çıkarıyorum.

Artık şehri çığlıklarla yıkmaya hazır görünmediğinde, elimi ağzından çekip saçlarını kulağının arkasına koyuyorum.

"Kıskandın mı, bebeğim?" Yeşil gözlerinden cinayet parıldıyor. Eğilip kulağına fısıldıyorum. "Kıskanma. Ben tamamen seninim." Titriyor ve göğsüme doğru itiyor. Kulağını ısıyorum ve yüzümün yan tarafına çarpan keskin nefesinin tadını çıkarıyorum. "Sen de benimsin, Audrey."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, dönüp benimle sütun arasından kaçır. Kıkırdar ve gözlüğümü burnumun üstüne doğru iterim. Hareketleri takip ederken gözlerinde açlık ve nefret savaşır. Birkaç metre ötede bir çocuk çığlık atınca, omuzlarını düzeltir ve bana dik dik bakar.

"Ben senin oyuncak bebeğın değılim. Beni sahiplenemezsin, Brennan. Ben sensiz de dolu dolu ve mutlu bir hayat yaşıyan bir insanım." Sesindeki şiddet, içinden gelen ıstırap ve korkuya rağmen midemi burkuyor. "Beni rahat bırak," diyor.

Tsk diye *ses* çıkararak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve eğilip şakağına fısıldıyorum.

"Kaçabilirsin, ama saklanamazsın, bebeğim. Seni buldum ve bırakmayacağım," diye yemin ettim.

Geriye yaslanıp yüzünü incelediğimde, boş bakışları ruhumda ilk kez bir korku uyandırır. İşkence görmüş gözlerini bana kaldırır ve bakakalır.

Tek kelime etmeden, başını eğerek kalabalığın arasına karışır.

Onu incittim. Gözlerindeki umutsuzluğu neyin tetiklediğini bilmiyorum, ama benden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçıyor.

Bunu düzelteceğim. Ne pahasına olursa olsun, narin üvey kız kardeşim çocukluğumuzdaki gibi bana güvenip koşarak gelmesi için her şeyi yapacağım. Onu koruyacağım. Onu seveceğim. Onu taparcasına seveceğim.

Beni kızdırdığı için onu cezalandırdıktan sonra.

Hayatına sızıp kalbini geri kazanacağım.

Cep telefonumu cebimden çıkararak kiliseden uzaklaşırken birkaç mesaj gönderiyorum.

Artık onun New York'ta olduğunu bildiğime göre, kendimi tutmayacağım. Babam onu artık benden saklayamaz.

Kaçışı yok. Audrey Tripp

benim.

Sadece benim.

BÖLÜM 3

Audrey Tripp

Dezenfektan ve çürüme kokusu sinüslerimi dolduruyor, ıstırabıma bir katman daha ekliyor, ama rahatsızlığı bastırıp binanın içine doğru ilerliyorum. Annemin şu anki tesisinden daha eski, daha küçük ve şehirden daha uzak olmasına rağmen, bugün baktığım tesisler arasında en iyisi bu.

Aynı zamanda daha pahalı, ama bir şekilde halledeceğim.

Daha fazla zamanım olsaydı, daha ucuz ve daha yakın bir yer arayabilirdim, ama eski üvey babamın tehdidi pamukla doldurulmuş kafamın içinde yankılanıp duruyordu. Tabletimi kucağıma alıp, battaniyeyi başımın üzerine çekerek, yatağımın köşesinde kıvrılmış, uykusuz ve endişe dolu bir gece geçirdim.

Üstümdeki dairedeki çift, sabahın birinde şiddetli bir kavgaya tutuştu, diğer tarafta oturan sarhoş adam ise

, diğer tarafta oturan adam sinirlenerek bağırıp durdu. Koridorun sonunda bir bebek saat üç civarında ağladı, ama annesi o kadar hızlı tepki verdi ki kimse ona bağırmadı. Kumaştan kalemim kaosu susturdu ve içimdeki çocuğu sakinleştirdi. Kafama battaniye örtmenin bana daha fazla güvenlik sağlamadığını bilsem de, kendimi daha az küçük hissetmemi sağlıyor.

Çok fazla anıyı canlandırdığı için sık sık battaniyenin altına saklanmam, ama çünkü kargaşadan sonra bulabildiğim her türlü rahatlığa ihtiyacım vardı.

Hemşirelik Direktörü Charlotte Reed, resepsiyonun yanında durup bana doğru döndü.

"Turumuz burada sona erdi. Sorunuz veya endişeniz var mı?" diye sorar.

"Bana verdiğiniz paketi incelemek için birkaç dakika zaman istiyorum," diyorum.

Anlayışlı gülümsemesi, göğsümün arkasında biriken endişe topunu hafifletir.

"Tabii ki! Bekleme salonunda mı yoksa özel odada mı oturmak istersiniz?" diye soruyor.

Bir an düşündükten sonra, resepsiyonun karşısındaki rahat oturma alanını işaret ediyorum.

O da başını sallar ve bir şey içmek isteyip istemediğimi sorar, ama ben reddeder ve köşedeki koltuğa otururum.

Sayfaları hızlıca gözden geçirdikten sonra, küçük yazıları dikkatlice okurum, zihnimde bir soru listesi tutarım ve paketi kucağıma alıp birkaç dakika gözlemlmek için arkama yaslanırım. Birkaç dakikanın perde arkasında olanları açıklayamayacağının tam olarak farkında olarak, annemi mümkün olan en kısa sürede nakletmeye karar veririm, ancak yıllar boyunca sayısız tıbbi uygulamayı inceledikten sonra, hileye devam etmek için ayağa kalkarım.

Tezgahın arkasındaki hemşire müdürü çağırır. İki dakikadan az bir süre sonra, çift cam kapıdan içeri girer.

"Sorunuz var mı?" diye sorar, önsöz yapmadan.

Başımı sallarım ve sorularımın listesini sıralamaya başlarım.

O, tereddüt etmeden sabırla her bir soruma cevap verince, tavrımı yumuşatır ve gülümserim.

"Onun transferini ne kadar sürede kabul edebilirsiniz?" diye sorarım.

"Siz hazır olduğunuz anda," der.

"Yarın nasıl olur? Şu anki kurumuna haber verdim ve o tarafta evrak işlerini başlattım," diye açıklıyorum.

Endişeyle kaşlarını kaldırır.

"Şu anki güvenliğinden endişe mi duyuyorsunuz?" Tereddüt ediyorum.

"Bakıcıları harika insanlar ve onu başka bir yere göndermek beni üzüyor, ama gizlilik politikalarınız onu transfer etmeye karar vermemin en büyük nedeni" diyorum. Anlayışla başını salladığında omuzlarımdan bir yük kalkıyor.

"Belgeleri imzalayıp ödemeyi ayarladığımız anda, tercih ettiğimiz güvenli nakil şirketini arayacağım. Çok gizli çalışıyorlar," diyor.

Teşekkürlerimi gülümsemeyle ifade edip onu oAce'ye kadar takip ediyorum.

"Sizin için ulaşımda yer ayırttırmamı ister misiniz?" diye sorar, masasının arkasına otururken.

Kafamı sallıyorum.

"Yarın işim var ve ben yokken değişikliklere daha iyi uyum sağlıyor," diyorum.

Elini duvardaki dosya dolabının içinde durdurur. Yoğun gri gözlerini bana çevirdiğinde, ses tonumun çok fazla şey ifşa ettiğini anlarım.

"Sözleşmenize duruma en uygun özel talimatlar ekleyebiliriz," diyor.

Bir saatten az bir süre sonra, ön kapıdan geçip akşam güneşinin son ışınlarına doğru yürüyorum. Gökdelenler ve binalar gökyüzünü engellemediği için

renkli gün batımı dikkatimi çeker. Arabaya gitmeden önce manzarayı seyretmek için bir an dururum. Yorgunluk ayaklarıma ağırlık verir ve bagajdaki ince beyaz çizikler benimle alay ederken midemde bir korku hissi oluşur, ama kapıyı açar ve sürücü koltuğuna otururum. Alışkanlıkla kilit düğmesine basar, kontağı çevirmeden önce emniyet kemerimi takarım. Motor çalışır.

Karnım guruluyor. En yakın benzin istasyonunda durup depoyu dolduruyorum ve tanıdık birkaç hazır yemek alıyorum. Arabanın içini kirletmek istemediğim için, ödemeyi yapıp güvenlik kamerasının açıkça görebileceği kasaların yanındaki duvara yaslanarak yiyorum. Tezgâhın arkasındaki adam bana tuhaf bir bakış atıyor ama beni görmezden gelmeye karar veriyor.

Doğruca şirkete giderim ve rozetimi kullanarak otoparka girerim. Gerekli evrakları doldurduktan sonra anahtarları görevliye geri veririm ve metroya doğru yürürüm. Normal eve dönüş yolumda kimse beni rahatsız etmez. Soluk kot pantolonum, eski spor ayakkabılarım ve kan çanağı gözlerim kalabalığa karışmama yardımcı olur. Pazar günleri bile şehir asla uyumaz.

Yorgunluğuma rağmen, istasyondan çıkıp binama kadar son birkaç bloğu yürürken tetikte kalırım. Vücudumu zorlukla sürükleyerek hızlı bir duş alıp, her gece yaptığım gibi bir bardak su içtikten sonra yatağıma düşerim.

Gölete atılan bir taş gibi uykuya dalıyorum, ama bir saat bile geçmeden terli ve kafam karışık bir şekilde uyanıyorum. Soğuk kapıdan parmak uçlarında geçip

ve buzdolabındaki filtreli sürahidenden bir bardak su doldurduktan sonra, yatağın en arka köşesine oturup dizlerimi göğsüme çekip battaniyeyi sıkıca üzerime sarıyorum. Apartmanda koşturan kemirgenlerin sesleri ve komşularımın her zamanki

normal gece gürültüsünü yaparken, e-postalarımı gözden geçirip geçici CEO'nun programını düzenliyorum ve diğer yöneticilere ve bölüm başkanlarının yarısının görev listelerine birkaç güncelleme ekliyorum. Sonra vücudum tekrar yorgunluğa yenik düşüyor.

Alarmım beni bitmek bilmeyen kabus döngüsünden kurtarıyor. Birden uyanıyorum ve yataktan çıkıyorum, zihnimde hala taze olan korkunç anılarla dolu bir köşeye kıvrılıyorum. Korkudan terlediğim teri yıkadıktan ve pazartesi kıyafetimi giydikten sonra - beyaz gömlek ve lacivert etek takım - saçımı topuz yapıyorum, göz altlarımdaki torbaları gizlemek için mümkün olduğunca az makyaj yapıyorum, evrak çantamı hazırlıyorum ve fermuarlı çantamın her bölmesini kontrol ediyorum, sonra ayakkabılarımı giyip kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Sabahın yoğun saatlerinde kalabalığın içinde kayboluyorum ve normalden on beş dakika erken oAce binasının karşısındaki kahve dükkânına varıyorum. Barista beni tanıdığında gülümsüyor ve her zamanki gibi mi istediğimi soruyor. Metroda doldurduğum yapışkan notu ve üç yıl önce terfi alıp CEO'nun sekreteri olduğumdan beri sahip olduğum şirket kartını ona uzatıyorum.

Yönetici katında kendi mutfağı olmasına rağmen, her sabah üst yönetim, kişisel asistanları ve sekreterleri için ilk kahve turunu ben alırım ve karşılığında herkes kahve makinesinin etrafında toplanıp dedikodu yapmak yerine benimle konuşarak güne başlar. Ofiste herkesin güvendiği kişi oldum, bu da bir görev birden fazla departmanı gerektirdiğinde sürtüşmeleri azaltıyor.

Katlanabilir içecek taşıyıcılarımı çantamdan çıkarıp baristanın uzattığı eline veriyorum. Onun eğlenceli gülümsemesi, şehrin acımasız enerjisiyle o kadar tezat oluşturuyor ki

bu an bana insanlıkta hala iyilik olduğunu hatırlatıyor. Ne kadar sıradan bir görev olsa da, bu an bana insanlıkta hala iyilik olduğunu hatırlatıyor.

İçecek taşıyıcılarının parlak mavi, sağlam plastiği, kahve zincirinin koyu renkli dekoru arasında göze çarpıyor. Tezgahta ne kadar tuhaf görünseler de, içimde en ufak bir utanç hissetmiyorum.

Onlar, son on yılda geçirdiğim gelişimi temsil ediyor. Hala, caddenin karşısına sıcak kahve dolu karton tepsileri dengeleyerek yürüdüğüm ve son anda hepsini üzerime döktüğüm günleri hatırlıyorum.

Bir daha asla.

Ve bunlarla, dökülme endişesi olmadan tek elimle sekiz içecek taşıyabiliyorum. Bu harika.

Bu aptalca, şık küçük şeyleri satın aldığım an, iş akışında araçların ne kadar önemli olduğunu fark ettiğim andı. Bu içsel keşif beni bugün bulduğum yere getirdi: hiç düşünmediğim kadar başarılı ve iyi kazanıyorum.

Telefonum cebimde titriyor. Tezgahın ucuna gidip mesajı okuyorum.

Bakıcılar annemi nakil aracına bindirdiler. Telefonum tekrar titreyince duygularımı bastırıyorum ve mesaja bir fotoğraf ekleniyor. Onun rahatı için istediğim hafif sakinleştiricinin etkisiyle gözleri bulanık olan annem, kameraya el sallayıp gülümsüyor.

Eski üvey babamın saldırısından birkaç ay öncesine kadar onun gülümsediğini görmemiştim. Artık bana karşı sadece nefret ve hor görme duyuyor ve muhtemelen

bir daha bana gülümsemeyecek ya da sarılmayacak, ama sağlıklı ve rahat olduğu sürece, sessizce acı çekeceğim.

O gece onu geride bıraktığım için bunu hak ediyorum. Daha erken dönmediğim için. Hayatta kaldığım için.

Boğazımı temizleyip hızlıca bir cevap gönderdikten sonra diğer yönetici sekreterleriyle olan grup sohbetini kontrol ediyorum.

Barista adımı söylediğinde, ona teşekkür edip iki on dolarlık banknotu (biri ona, biri iş arkadaşına) uzatarak ilk içecek taşıyıcısını alıyorum. Nakit para benim kişisel teşekkürüm, çünkü şirket kartıyla zaten ortalamanın üzerinde bir bahşış verdim. Barista göz kırparak bana diğer taşıyıcıyı uzatıyor, ikinci banknotu genç iş arkadaşının eline tutuşturup kasaya geri dönüyor.

İnsanların arasından sıyrılıp kapıdan geçiyorum ve kaldırımda bekleyen kalabalığa katılıyorum. Işık değiştiği anda herkes ileriye koşuyor, ama ben yolun yarısına bile gelemeden, herkesin bildiği gibi kısa süren ışık tekrar değişiyor. Kalan yolu koşarak geçiyorum, aşağıya bakıp içeceklerin hala dik durduğunu kontrol ettikten sonra büyük döner cam kapıdan binaya giriyorum.

Fuayede Carlos Lopez'in gözlerine bakarak selam verip gülümsedim.

"Günaydın, Bayan Tripp. İşe gelmek nasıl geçti?" diye soruyor, ben asansörlerin önündeki güvenlik kontrol noktasına yaklaşıırken.

"Yükümü hafifletirseniz daha iyi olur. Siz ve Bay Collins için iki kahveyi alın lütfen," diye cevap veriyorum.

İki içeceği ona en yakın olacak şekilde iki poşeti kaldırıp eğdiğimde, o poşetlerin saplarına uzanır, ama ben kaşlarımı kaldırıp onu almaya cesaret etmesini beklerim

Gülümser ve başını sallar, kahveleri dikkatlice yerlerinden çıkarır ve geri çekilir.

"Hay aksi, bugün tüm içecekleri sende alacağı gün olacağını sanmıştım. Aramızda bir bahis var, biliyorsun, ve sonunda ben kazanacağım," diyor Bay Collins, lobinin uzak köşesinden bize doğru gelirken. Onun eski usul country aksanı, sokaktaki seslerin ardından biraz yersiz geliyor, ama ben alaycı bir şekilde gözlerimi devirip gülümsemeyle onu karşılıyorum.

"Hayır, bugün değil. Yardıma ihtiyacım olursa, isterim," diyorum.

"Evet, üzgünüm dostum, ama sadece bir aptal Bayan Tripp'in bana verdiği gibi uyarıları görmezden gelir. Mesaj nasıl iletilirse iletilsin, hayır hayır demektir," diyor Carlos.

"Doğru. Kahve için teşekkürler Bayan Tripp," diyor Bay Collins, Carlos'tan içeceğini alıp turuna devam ediyor.

"Ben reddettiğim halde bana *yardım ettiğin* için seni tekmelediğim olayı hala kimseye anlatmadın mı?" diye arkadaşımı takılıyorum.

O gülümser, başını sallar ve masum bir ifade takınır. Bu ifade, erkeksi yüz hatlarında komik durur.

"Neden anlatayım ki? Böyle bir şey olmadı," diye espri yapıyor.

"Güvenlik kamerası görüntülerini saklamalıydım, biliyordum. Erkekler domuzdur," diye mırıldanırım, çoğunlukla şaka olarak.

Omuzlarını silkiyor ve kahve fincanının arkasına sırtışını saklıyor.

"Tamam, benim yüce alışveriş merkezi polisi dostum, rozetimi okut," diyorum, çenemi en kibirli şekilde kaldırıp omuzlarımı silkiyorum.

O alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır, ama gözlerinde hakaret yok, bu da benim sözlerimin onu kızdırmadığını gösterir. İş kimliğimi işaret parmağı ve başparmağıyla sıkıştırır. Kordonum ön koluma dolanmışken, geri çekilebilir kordonu tarayıcıya doğru çekerken tıslar.

Makine bip sesi çıkarır ve yeşil ışık yanar. Carlos, rozetimi koluma daha yakın tutarak kordonun geri çekilmesini engeller ve sonra bırakır. Küçük metal paneller açılır ve ben diğer tarafa geçerim. Carlos beni takip eder ve tek kelime etmeden benim için yukarı düğmesine basar.

Asansöre girerim, kimliğimi taratır ve en üst kata basarım, sonra ona dönerim.

"Teşekkürler, Bay Lopez. Öğle yemeğinde görüşürüz?"

diye soruyorum. O başını sallar.

"Erken geldim, o zamana kadar çıkmış olacağım," diyor.

"Ah. O zaman yarın sabah," diye cevap

veriyorum. Kapılar kapanırken tembelce selam

veriyor.

Cebimdeki telefonum titrer. Her şeyi masama koyup sandalyeme oturana kadar onu görmezden gelirim.

Ayaklarım zaten zonkluyor ve başım ağrıyor, ama üzerinde adım yazılı kahveyi bulup bir yudum alıyorum. Dilimi yakıyor ve mideme kadar yanıyor, ama şeker ve kafein beni canlandırıyor.

Telefonumu kontrol etmeden önce birkaç yudum daha kahve içiyorum.

Annemin nakli yarı yola gelmiş. Rapora göre hayati fonksiyonları stabil ve stres seviyesi normal görünüyor.

Diğer bildirimler de arka arkaya ekranıma düşüyor. Saati kontrol ediyorum ve iş dünyası hareketlenirken mesajların gelmesini beklediğim halde iç çekiyorum.

Sabah normal rutinine devam ediyor. Masamda oturduğumdan daha fazla ayakta duruyorum, ama damarlarımda kafein kadar şeker de olduğu için bu hareketlilik beni rahatsız etmiyor.

Geçici CEO Edgar Williams, iş günü başladıktan bir buçuk saat sonra nihayet asansörden indiğinde, masamdan onun basılı seyahat programını alıyorum — ama kahvesini almıyorum, çünkü artık oda sıcaklığında — ve CEO'nun köşe ofisinin çift kapısında onu karşılıyorum.

O bana doğru yürürken içimdeki korkuya rağmen omuzlarımı geriye atarak dik duruyorum.

Gülümser ve benden kağıtları alırken kasıtlı olarak elime dokunur. Dışlerimi sıkarım ve normalden daha mutlu tavrını fark ederim.

Gündemi neredeyse hiç bakmadan başını sallar ve gözlerime bakar.

"Bu formatı öncekinden çok daha beğendim," der.

Sinirimi bastırıyorum. Son sekiz yıldır günlük basılı program isteyen tek patronum, ama onun CEO pozisyonunu sadece geçici olarak elinde tuttuğunu bilerek kendimi teselli ediyorum.

"Kahvem nerede?" diye soruyor.

"Taze bir fincan yapayım,"

diyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, elini uzatıp yakamı düzeltti. Korku beni olduğum yere çiviledi. Kalbim durdu, sonra kontrolsüz bir şekilde hızla atmaya başladı. Omurgamdan aşağı bir buz akıntısı hissettim. Tabletimi parmaklarımla sıkıca kavradım ve burnumdan nefes alıp verdim, böylece o parmaklarını boğazımda gezdirirken kusmayacaktım.

"Ofisimdeki makineyi kullan," diyor.

Onun imalı sesi içimi burkuyor. Onun keyfini kaçırmak ve işi ile o anı unutmasını sağlamak umuduyla sabah görevlerimize başlıyorum.

"Elbette, efendim. İmzanızı gerektiren evrakları masanızın ortasına, bölüm başkanlarından gelen yeni talepleri de köşeye koydum, talimatınız doğrultusunda."

Yüzünü buruşturup elini indirdiğinde, rahatlamamı profesyonel maskemin arkasına saklayıp, onu takip ederek ofisinin kapısını açık tutuyorum. Çantasını kanepeye atıp, cuma akşamı tam bir felaket haline getirdiği masayı temizleyip düzenledikten sonra, bilgisayar faresini hareket ettirmeden önce gösterişli masasına oturuyor. Monitör uyanıyor ve kilit ekranını gösteriyor.

Onun somurtkan yüzünü görmezden gelip tek fincanlık kahve makinesini çalıştırdım.

"Ben gelmeden önce gelen kutumdaki hafta sonu e-postalarını düzenlemen gerekmiyor mu?" diye homurdanır.

"Evet, efendim. Önemli mesajların hepsini yıldızladım, önemsiz olanları sildim ve spam'leri bildirdim." *İki saat önce*, diye ekliyorum sessizce.

İş modundayken, CEO Williams benim bir insan olduğumu unuttur ve sorumluluklarının çoğunu benim omuzlarıma yükler. Bu düzenlemeyi sorun etmiyorum, çünkü o bu pozisyonu geçici olarak elinde tutuyor ve odak noktamızı şirket meselelerine yöneltiyor. Sabahın geri kalanında, o koltuğundan hiç kalkmaz. Masayı aramızda ve kapıyı açık tutarım.

Öğle molasından otuz dakika önce, masamdaki telefon çaldı. Telefonu açtım ve CEO Williams ile Yönetim Kurulu Başkanı'nın öğle yemeği planlarını, onun yönetici asistanıyla koordine ettim.

Geçici CEO Williams, adımlarında ekstra bir zıplama ile ayrılıyor. Yoğun bir öğleden sonra için çalışma alanını düzenleyip hazırladıktan sonra masamı yeniden düzenliyor ve dinlenme odasında hızlıca bir şeyler atıştırıyorum. Yönetici katında çalışmaya başladığım ve şirket kartımı aldığımdan beri, mutfağı hızlı ve kolay yemekler ve atıştırmalıklarla dolu tutuyorum. Şehir hiç uyumayabilir, ama ofiste tek çalışan ben olduğumda, en son istediğim şey yemek siparişi vermek ve aşağıdaki güvenlik görevlilerini rahatsız etmek. Önceki CEO bu satın alımları onaylamıştı, bu yüzden yönetim değişse de stokları yenilemeye devam ediyorum.

Yemek yerken mesajlarımı kontrol ediyorum ve annemin yeni tesisine ulaştığını teyit ediyorum.

Yemeğimi bitirdikten sonra plastik kapları çöpe atıyorum ve masama dönmeden önce birkaç iş arkadaşım ile sohbet ediyorum.

CEO Williams çok kötü bir ruh haliyle geri döner. Koridorda sert adımlarla yürürken yüzündeki somurtkan ifade, kafamda birçok uyarı sinyali tetikler. Adrenalin damarlarıma hücum eder ve duyularım keskinleşir.

Bana onu ofisine kadar takip etmem için işaret eder, ben de iş tabletimi alıp çift kapıdan içeri girerim.

"Toplantı odasını toplantı için hazırla," diye emreder.

O masasına bir yığın dosya fırlatırken ben yavaşça geri çekiliyorum. Hiç uyarı yapmadan ceketini çıkarmaya başlıyor. Odadan kaçmak istiyorum ama öfkesini üzerime çekmekten korktuğum için kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

"Beş dakika içinde hazır olsun," diyor alaycı bir şekilde.

Ceketini ve kravatını kanepeye atıp gömleğinin ilk birkaç düğmesini açarken, ben odadan çıkıp kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum.

Kemiklerimde buz gibi bir soğuk hissetmeme rağmen, hiç vakit kaybetmeden doğrudan yönetici konferans odasına gidip tüm ışıkları ve cihazları açtım, ardından COO'nun sekreterinin yanında staj yapan genç kadını kahve yapmak ve çaydanlık ısıtmak için görevlendirdim. Kaç tane yapması gerektiğini sorduğunda, son kişi gelip konferans odasının kapısı kapanana kadar yapmaya devam etmesini söyledim. Neye ihtiyaç duyulabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu — toplantının nedeni ve katılımcıların listesi bende yoktu — bu yüzden masadaki her koltuğa iki kalem, bir kurşun kalem, büyük ve küçük bir not defteri ve soğuk bir şişe su hazırladım.

Panjurları ayarladıktan ve olası asistanlar için duvarlar boyunca sandalyeler ekledikten sonra, dolaptan temel ofis malzemeleri sepetini alıp masanın kenarına koyuyorum, ardından malzemeleri çıkarıp herkesin erişebilmesi için stratejik olarak masanın ortasına yerleştiriyorum.

Sepeti masadan almak için döndüğümde, erkeksi bir vücuda çarparım.

Zaman parçalanır. CEO Williams'ı tanıdığım anda, zihnim beni üvey babamın saldırısına geri götürür.

Kırmızı kravat. Siyah takım
elbise. Beyaz gömlek. Donup
kalıyorum.

Edgar Williams yaklaşır. Korkumu yenip ciğerlerime hava çekmeye çalışırım.
ciğerlerime hava doldurmaya zorluyorum.

Artık korkmuş on beş yaşındaki bir kız değilim. Bu adam bana dokunmayacak.

Ama anneme bakabilmek için bu işe ihtiyacım var. Bu işi kaybedersem, bu kadar iyi maaş ve sosyal haklar sunan bir iş bulamam. CEO'mu hayalarına diz atıp boğazına yumruk atmak en akıllıca seçenek değil.

Onun dokunuşundan kaçarken masanın kenarı popoma batıyor. ellerini kalçalarımın iki yanındaki masaya koyuyor. Daha da uzaklaşıyorum ve elimle bir kalemi itiyorum.

Yeterince ağır değil. Körü körüne arkama uzanıp en yakın zımbayı avucumun içine alıyorum, tam o sırada Bay Williams ağzını açıyor.

"Düşündüğümden daha çabuk bitirdin. Peki ya..."

Bir adam kapıdan boğazını temizler. Ensemdeki tüyler diken diken olur.

Bay Williams dikleşir ve kravatını düzeltir. Zımbayı onun şakağına saplamak istemesine rağmen bırakırım ve ayağa kalkarım.

Gök mavisi gözlerle karşılaştığımda tüm kanım donar.

Eski üvey kardeşim ve hayatımın geri kalanında uzak durmaya yemin ettiğim adam Brennan Diamond, yakışıklı yüzünde soğuk bir öfkeyle kapıda duruyor.

Korku beni yutmak üzere.

BÖLÜM 4

Brennan Diamond

AUDREY'İN GÖZLERİNDEKİ SUÇLULUK, ayağa kalkıp ellerini önünde birleştirirken ikisini de lanetliyor. Gözlüklerimi burnumun köprüsüne doğru itip ellerimi ceplerime sokuyorum, böylece yumruğumu Edgar Williams'ın yüzüne gömmem, bebeğimin boğazını ellerimle kavramam ve ona öpücükler yağdırıp benim onun için tek erkek olduğumu kesin olarak anlamasını sağlamam.

"Özür dilerim, Bay Diamond. Beklediğimizden erken geldiniz..."

Saatime bakıp, elimi cebime geri koyarken ona sert bir bakış attım.

O farkında olmayabilir, ama bir saat kırk dakika önce onunla aynı konferans görüşmesindeydim. Yönetim Kurulu Başkanı ona bu toplantıya hazırlanması için iki saat süre verdi. Ben olsam ona otuz dakika verirdim ve görüşme bittikten on dakika sonra ortaya çıkardım, ama benim etkim buradaki ana güç değil.

Henüz.

Boğazını temizler ve elini uzatarak tokalaşmak için öne çıkar.

Kaşlarımı kaldırıp onun yanından geçiyorum.

"Bayan Tripp ile biraz konuşmam gerek," diyorum.

Bay Williams kekeler ve beni durdurmak istercesine koluma uzanır. Yürürken durur ve omzumun üzerinden ona uyarıcı bir bakış atarım. Elini indirir ve homurdanarak odadan çıkar.

"Burada ne işin var?"

Sesindeki suçlama beni eğlendiriyor. Onu masaya doğru itiyorum, ama az önce odadan kaçan o sinsî adamın aksine, kolumu beline dolayarak ona destek oluyorum. Göğüsleri göğsüme hafifçe değiyor, ama bu temasla kanım aletime hücum ediyor.

"Bunu sana sormam gerekirdi," diye hırlıyorum.

"Bırak beni," diye fısıldıyor.

Onun canlı yeşil gözlerini inceliyorum ve çillerinin soluk teninde nasıl öne çıktığını fark ediyorum.

Soluk teninde çillerinin nasıl öne çıktığını fark ettim. Elimi yüzüne doğru kaldırdığımda, o da birkaç santim geri çekildi. Tereddüt ettim, ama o çok cazipti. Parmak uçlarımla pürüzsüz yanağını okşadım.

"Küçük üvey kardeşim, oAce'de yaramazlık yaparken yakalandığı için işini kaybetmekten korkuyor mu?"

Gözlerini kapatıp dişlerini sıkıyor. Çenesindeki kasları izliyorum. Cildinin nemli olduğunu fark edince içimdeki şehvet kayboluyor.

Zümrüt yeşili ateşle dolu gözlerini açar ve elimi itekler. "Bana dokunma."

Çenesini tutup dikkatini yüzüme çekiyorum.

"İş yerinde biraz heyecan olması yanlış bir şey değil... tabii doğru adamla olursa," diye mırıldanıyorum.

O alaycı bir şekilde gülümser, çenesini elimden çekip göğsümü iter. Onu kendime doğru çekerim, ellerini aramızda sıkıştırırım ve sert vücuduma karşı kıvrımları sallanırken onun direnişinden zevk alırım.

Birkaç saniye sonra, hareketsiz kalır ve bana öfkeyle bakar.

"Dur tahmin edeyim, kendini o adam sanıyorsun, değil mi?" diye alay ediyor.

Ben gürleyen bir ses çıkararak başımı sallarım. Sesim, arzumun gücüyle boğuk ve kaba çıkar.

"Hayır, bebeğim." Kaçan bir saç telini yerine koyup, kulağına fısıldamak için eğildim. "O adam olduğumu biliyorum."

"Yanılıyorsun Brennan. Ben erkek istemiyorum. Hiçbir erkeği. Hiç."

"Gerçekten mi? Ben odaya girdiğimde öyle görünmüyordu," diye homurdandım.

"Sen odaya girdiğinde olanları, şu anda yaptıklarını istediğimden daha fazla istemiyordum. Bırak beni. Hemen."

"Beni o pislikle karşılaştırma, Audrey. Sana zaten söyledim; seni bir daha asla bırakmayacağım," diye yemin ederim.

Gözlerini kapatıp yutkunur. Titreyen nefesi omurgamdan aşağıya doğru iner. Bana karşı titreyince endişem üç katına çıkar.

Kirpiklerini kaldırıp kararlı ama mutsuz gözlerini bana diktiğinde, kalbimin derinliklerinde bir acı hissediyorum.

Bana bu kadar hor bakacağını hiç düşünmemiştim.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum, ama burası benim iş yerim. Bu işe ihtiyacım var. Beni kovdurursan seni asla affetmem," diyor.

Gülümserim ve parmağımı boğazına doğru kaydırırım. "Merak etme, bebeğim. Kimse seni kovmayacak."

O, imkansız bir şekilde daha da kaskatı kesilip, yoğun yeşil gözleriyle ruhumu delip geçer.

"Bunu çok fazla güvenle söyledin. Bana bunun sadece başka bir kabus olduğunu ve gerçek hayat olmadığını söyle," diyor dişlerini sıkarak.

Kaşımı kaldırıp parmaklarımı boğazının dibinde atan nabzına bastırıyorum.

"Beni mi rüyanda gördün?" diye fısıldıyorum.

Göz bebekleri küçülür ve yanakları kızarır. Öfkesi beni ele geçirirken neredeyse pantolonuma boşalacağım. O büyüleyici. Mücadelesi, sert sikimi yumuşak karnına bastırıyor.

"Lanet olsun Brennan, sen imkansızsın. Çekil üstümden," diye hırlar.

Onu bırakıp, kendimi rezil etmeden önce geri çekiliyorum.

O da bana vurur. Avucunun içi yanağıma o kadar sert çarpar ki başım yana doğru savrulur. Şok içinde gözlerimi kırpıştırırım ve beklenmedik bu şiddet karşısında heykel gibi hareketsiz kalırım.

Babam on dört yıl önce bana son dayak attığından beri, spor salonundaki antrenmanlar dışında kimse bana vurmaya cesaret edemedi ve o zaman bile yüzüme vurmayı reddetti. Her zaman kolayca saklayabileceğim yerleri hedef aldı.

Yanağımda beyaz sıcak bir acı yayılır ve yüzüme yayılır. Dudaklarım zonklıyor ama çenemden kan damlamıyor. Ciğerlerimi doldurup öfkemi bastırmaya çalışıyorum, sonra yavaşça bakışlarımı ona çeviriyorum.

Artık önümde durmuyor. Bilge küçük bebek kaçıp aramıza masayı koydu. Bileğini göğsüne bastırıyor.

Ondan yayılan korkuya rağmen, omuzları geriye çekilmiş ve çenesi yukarıda duruyor.

Pantolonum hiç bu kadar dar olmamıştı.

"Oops. Elim kaydı, ama sorun değil çünkü kovulmam mümkün değil. Değil mi, Bay Diamond?"

O, hiç pişmanlık duymadan meydan okur. Onun cesaretini takdir ediyorum ama akıl sağlığını sorguluyorum.

Aslında hayır, sorgulamıyorum. Ona olan duygularımı ifade edecek kelimeler bulamadan önce bile, hep birbirimize ait olduğumuzu biliyordum.

Onun çılgınlığı her zaman benimkine uydu.

Bu ateşli tanrıçayı evcilleştirip, içinde saklı olan tatlı küçük bebeği taparcasına sevmek için sabırsızlanıyorum.

Gözlüklerimi düzeltirken sırtıyorum, sonra şişmiş dudağımı parmağımla okşuyorum, sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşımı kaldırıyorum.

"Şirketinin yeni sahibi ve CEO'suna tokat atmanın, işinde kalmak için en akıllıca yol olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum.

Mükemmel dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırır ve ellerini yanlarında yumruk yapar.

"Yapmadığını söyle," dişlerini sıkarak diyor. "Yaptım."

Burnundan uzun ve derin bir nefes aldıktan sonra, parmaklarını açar. parmaklarını açar.

"Neden?" diye sorar.

"Sana zaten söyledim," diye cevap veriyorum.

"Hayır, söylemedin. Kimse bir milyon dolarlık şirketi tek bir çalışan için satın almaz," diyor.

"Ben alırım, ama herhangi bir çalışan için değil. *Senin* için. Sadece senin için, Audrey,"

"Evet, ama
herhangi bir
çalışan için değil. Kafasını sallar.

Senin için. "Evet," diye ısrar ediyorum. "Kahretsin, milyar dolarlık şirketleri satın alırdım
Sadece senin için,
Audrey,"
diyorum.

Seninle olmak için yaptım, bebeğim," diye yemin ederim.

"Neden? Beni sahiplenmek için mi? Bana emir vermek için mi? Beni
küçük düşürmek için mi?" "Hayır. Seni korumak için."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Siktir git, Brennan," diye tıslar ve kapıya doğru yönelir.

Onu durdururum, bedenimi onunla koridor arasına koyarım ve bir an için
onu ne kadar kolay kırabileceğimi fark ederim. O minicik. Narin. Kırılgan.
Gücü benimkine yetişemez. Onun üzerinde bir dev gibi yükselirim.

Her zaman olduğu gibi gerçek bir savaşçı gibi saldırabilmesine rağmen,
gözlerindeki korku kalbimi acıtıyor.

Onun bileğini yakalayıp sırtının alt kısmına bastırırken, diğer yumruğunu
ön kolumla engelliyorum.

Bana karşı hiç şansı olmayabilir, ama o da yardıma muhtaç bir kız değil.
Onun gibi incecik bir bebek için vuruşlarının isabetliliği ve gücü etkileyici.

Ensesini avuçlarım ve onu kendime doğru çekerim, ama göğüsleri bana
değmeden dururum.

"Devam et, bebeğim. Beni sik. Her yerde. Her zaman." Eğilip kulağına
fısıldıyorum. "Ben seninim. Hep öyleydi. Hep öyle olacak," diyorum.

Kesik kesik nefesleri, yüzümün morarmış tarafına çarpar. Geriye eğilip şişmiş dudağımı ısırarak inlememin dışarı çıkmasını engelliyorum. Kızarmış yanakları ve aç gözleriyle muhteşem görünüyor.

Gözlerini kırıştırır. Yüzündeki her türlü heyecan kaybolur.
Alt dudağı titrer.

Yeşil gözlerinde parıldayan gözyaşları göğsümü sıkıştırır. Onu çok zorladım.

Kendi aptallığıma homurdanarak onu bırakıyorum, iç ceket cebimden kül sürücüsünü çıkarıp avucuna bastırıyorum ve kapıya doğru dönüyorum.

"Bunu ana projektöre yansıtın lütfen, Bayan Tripp," diye emrediyorum.

Salona girip arkamdaki kapıyı kapatmak için dönerim, aceleyle çekilip gitmemle, onu ağlatan kişi ben olsam da, birkaç puan kazanabileceğimi umuyorum.

Edgar'ın onu sıkıştırdığı yerin yanındaki zimba eğri duruyor. Onun sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Sen içeri girdiğinde olanları, şu anda yaptıklarını istediğimden daha fazla istemedim.

O Edgar'ı istemiyordu. Durumu yanlış yorumlamıştım. Patronuyla randevusundan zevk almıyordu, ama ben onun vücudunun bana yaslanmasının verdiği hisle o kadar sarhoş olmuştum ki, onun paniğini duymadım.

Dilimi ekşilik kaplıyor ve boşuna öfke damarlarımdan akıyor. Beni o pislik Edgar Williams'tan daha iyi görmüyor.

Bir zamanlar, üzgün olduğunda bana gelirdi. Bana tüm kalbiyle güvenirdi ve tereddüt etmeden kollarına sarılır

ve kucağıma atlamaktan çekinmezdi.

Ama ben onu hiç görmezden gelmedim ya da onun ağlamasına neden olmadım.

Gerçeklik kafama çarptığında, salonun ortasında durup kalırım. Yanağım binlerce güneşin ısıyla zonkluyor.

O, on üç yıllık bastırılmış öfke ve acının gücüyle bana vurmuştu.

Bugün onu ilk kez ağlattığım gün değildi. Sadece ilk kez gördüğüm gündü.

Lanet olsun, bana canavar demekle haklıydı.

Koridorda hızla yürüdüm ve asansör düğmesine bastım, ama bebeğimle aramıza bu kadar mesafe koyma düşüncesine dayanamadım, bu yüzden asansörü terk edip konferans salonunun ters yönünde yürümeye başladım.

Yönetici katının düzeni basit ve etkili. Bu bina, diğer işlerimdeki lüks mobilyalar ve modern profesyonellikten yoksun, ama gerekli personel ve politika değişikliklerini yapar yapmaz onu da yenileyeceğim.

Herkes sanki bir doğal afet olmak üzereymiş gibi oradan oraya koştururken, ben fark edilmeden tüm katı dolaştıktan sonra, asansörlerin yanındaki küçük oturma alanındaki bir sandalyeye oturup mesajlarımı kontrol ediyorum. Audrey konferans odasından çıktığında, diğer çalışanlar onun acısına katılırken, onun soğukkanlılığı net bir tablo çiziyor.

O, fırtınanın ortasındaki sakinlik. Kağıt üzerinde sadece CEO'nun sekreteri olabilir, ancak yeteneklerinin kapsamının şu anda aldığı maaşı çok aştığı açıktır.

Yöneticiler bile bilgi almak için ona başvuruyor ve diğer çalışanlar da amirleri yerine ona danışıyor.

Bir işletmedeki en büyük trajedi, yetenekli çalışanların vasat bir liderlikle yönetilmesidir. Audrey daha iyisini hak ediyor.

Bunu ona sağlayacağım. Bir daha bu ılık kalpli korkakların yüzünden acı çekmeyecek.

Toplantı başlamadan tam beş dakika önce asansörün zili çaldığında, ayağa kalkıp danışmanlar, avukatlar ve uzmanlardan oluşan ekibimle buluşuyorum. Onları resepsiyondan buraya getiren, on sekiz yaşından büyük olamayacak kadar genç bir kadın, beni daha önce gördüğü için selam vermek için kekeliyor, ama sonra tereddütle etrafına bakınıyor.

Edgar Williams köşeyi döner, kızı görür ve yüzü kızarır. Audrey onun yanından geçer, kibarca bir mazeret uydurur ve kızı asansöre geri götürür. Sesi çok kısık olduğu için ne dediğini anlayamıyorum, ama kızın yüzündeki gerginlik kaybolur ve rahatlamış bir şekilde başını sallar. Audrey asansörden çıkar ve Edgar'ın yanına döner. Edgar sakinliğini geri kazanır ve abartılı ve gereksiz bir selamlama yapar. Takımındaki herkes onun kim olduğunu bilir.

O el sıkışmak için öne eğildiğinde kenara çekiliyorum. Baş danışmanım onun elini benim için yakalıyor. Yüzündeki aşağılanmış öfke beni sevinçle dolduruyor.

Bizi, yönetici ve üst düzey yöneticilerin beklediği konferans odasına götürür. Masadaki baş koltuğa otururum ve ekibime sağımdaki koltuklara oturmalarını işaret ederim. Her biri kendi amacına uygun olarak, sessiz ve verimli bir şekilde sıralanırlar.

Edgar'ın öfkesi artar. Meydan okurcasına kaşımı kaldırırım ve adamlarını koltuklara oturmaya zorlarken sessizce yargılarım.

Audrey köşeye gider ve ayakta durur. Gözlerimi odanın içinde gezdiririm ve tüm sandalyelerin dolu olduğunu fark ederim. Duvarları çevreleyen sandalyelerin arasında birkaç kişi ayakta durmaktadır.

Oturması için bir yer olmaması beni rahatsız etse de, ona bir sandalye bulmasını söylemenin sadece işini zorlaştıracakını ve elimizdeki işi geciktireceğini fark ediyorum, bu yüzden dikkatimi masadaki insanlara çeviriyorum. Tek bir bakışla şüphelerimi doğruluyorum.

Masanın sol tarafındaki herkes, yani yeni satın aldığım şirketin mevcut yönetimi, beyaz erkekler ve ya zengin ailelerden geliyorlar ya da arkalarında önemli şahsiyetler var, sağ tarafta ise, benim güvendiğim danışman ekibim, buraya liyakatleriyle gelmişler. Irkları, cinsiyetleri ya da geçmişleri, benim için çalışma fırsatı bulup bulamayacaklarını belirlemiyor.

Öne eğilip masanın üzerinde parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve sonra herkesin gözlerine bakıyorum. Kimse gözlerini kaçırmaya cesaret edemiyor.

"Benim adım Brennan Diamond. Bu şirketin yeni sahibi ve yakında CEO'su olacağım."

Odanın sol tarafındaki tepkilerden anlaşıldığı kadarıyla, bu açıklama üç yönetici ve Audrey dışında herkes için yeni bir haber.

"Ekibim ve ben, bu satın almanın mümkün olduğunca sorunsuz geçmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız," diyorum.

Önümdeki soğuk su şişesini açıp bir yudum alırken, odanın sol tarafı şoktan kurtulmaya başlar. Şişeyi kapatıp

ve yerine koyduktan sonra, dirseklerimi masaya dayayıp konuşurken kalabalığı taradım.

"Bu süre zarfındaki performansınız, hem şirketin başarısını hem de gelecekteki istihdamınızı büyük ölçüde etkileyecektir."

Onların eylemlerinden ve eylemsizliklerinden sorumlu tutmayı amaçladığımı anladıklarında, vücut dilleri değişir ve son on yılda geliştirdiğim becerilerimi kullanarak çalışmaya istekli olan birkaç kişiyi seçerim ve ilerlemelerini takip etmek için zihnimde bir not alırım. Korkmaya veya öfkelenmeye başlayanlar şirkette fazla uzun süre kalamazlar.

"Güvendiğim hukuk danışmanı ve personel uzmanı Bayan Baker, önümüzdeki üç ay içinde sözleşmeleri sona erecek olanlar için yenileme belgelerini hazırladı bile." Ben başımı sallayınca, Stacey Baker ayağa kalkar ve ihtiyaç duyanlara etiketli klasörleri dağıtmaya başlar.

Audrey'e bir tane verirken heyecan omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Paketi açan, avantajlarını okuyan ve benim için çalışmaya devam etmeyi reddeden herkesin ya aptal ya da deli olduğunu bilerek, meydan okurcasına şu sözleri söylerim.

"Elbette, uygun bir devir teslim yaptıktan sonra istifa etmekte özgürsünüz."

Edgar'ın hafta sonuna kadar Audrey'in eteğinin altına gireceğini söylediğini hatırlayarak, dirseğimi masaya dayadım ve onun gözlerine bakarak tüm dikkatini bana verdiğinden emin oldum.

"Siz hariç, Bay Williams. Perşembe günü öğlene kadar CEO pozisyonundan ayrılacaksınız."

Gözleri büyüdü. Gözlerini kırptı. Sözlerimin anlamı nihayet kalın kafasına ulaştığında, kaşlarını çattı.

Sırıtarak koltuğuma yaslandım.

Yönetim kurulu üyeleri kurallara bu kadar bağlı olmasaydı, Bay Williams'ı hemen görevinden alırdım, ama en azından bir devralma gösterisi talep ettiler.

Audrey benimdir. Bu pislik bir daha ona asla dokunamayacak.

Dikkatimi bebeğimin yüzüne çeviriyorum, iş sözleşmesindeki yeni şartları okurken zaferin tadını çıkarmasını bekliyorum.

Maaşını iki katına çıkardım ve görevlerinin kapsamını sınırladım.

Ama o sözleşmesine boş boş bakıyor. Korku midemde bir tuğla gibi ağırlaşıyor.

Bugün onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratamam. Onu bu kadar üzgün yapan her neyse, düzelteceğim.

Onu bir daha kaybedemem.

Asla.

BÖLÜM 5

Audrey Tripp

SİYAH HARFLER GÖZLERİMİN ÖNÜNDE YÜZÜYOR. Gözlerimi kırpıp eğitim gereksinimlerini tekrar okuyorum, ama beynim kelimeleri işlemek istemiyor, bu yüzden daha aşağıya göz gezdiriyorum.

Daha az çalışma saati, neredeyse iki katı maaş, astronomik düzeyde daha iyi sosyal haklar ve tanımlanmış görevler listesi ile bu sözleşme bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi.

Ya da sayfanın üst kısmındaki lanetli kelimeler olmasaydı öyle olurdu.

Duygular boğazımı tıkarken yutkunuyorum.

Sayfanın altındaki tarihler benimle alay ediyor.

Gereklilikleri yerine getirmek için üç ayım var, yoksa işimi kaybederim.

Şirketin liderlik değişikliği ve ardından gelen reformlar nedeniyle deli gibi çalışırken, Genel Eğitim Geliştirme Sınavına çalışmak, program yapmak ve geçmek için üç ayım var.

Eski üvey babamın saldırısından sonra okula hiç geri dönmedim. Mezun olmadığım için diplomam yok. Sadece ders kitabını açma düşüncesi bile beni tuvalete koşup kusmaya itiyor.

Yine yutkunup klasörü kapatıyorum. Sırtımdan soğuk terler akıyor.

Dipsiz mavi gözler ruhumu delip geçiyor. Bir anlığına, kendimi ağabeyimin kollarına atıp yüzümü göğsüne gömmek istiyorum. Onun güçlü kolları beni sarsın istiyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve beni deliliğimden uzaklaştırıyor. Bana mesaj atanların çoğu odada olduğu için, annemle ilgili bir haber olmalı.

Gerçeklik bir yük treni gibi üzerime çöküyor. Gözlerimi kaçırıp nefes almaya odaklanıyorum. Her şey acıyor. Baştan ayağa titriyorum. Bacaklarım jöle gibi.

Bu işi kaybedemem. Annem bana güveniyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve klasörü o kadar sıkı tutuyorum ki kenarı avucuma batıyor.

Daha önce de korkumu yenmiştim. Eski üvey babamın saldırısından sonra kendimi toparlamak yıllarımı aldı, ama başardım. Yine başarabilirim.

Üç ay. GED diplomamı alıp iş sözleşmemi yenileyeceğim.

İşimi korumak için buna ihtiyacım olmasa bile, yeterince erteledim. Lise eğitimine eşdeğer bir diplomaya sahip olmak çoğu iş için asgari şarttır. GED diplomam olmadığı için kendimi başarısızlığa mahkum ettim; ne kadar etkileyici bir iş geçmişim olursa olsun, saygın hiçbir şirket beni bu diploma olmadan yarı yarıya makul bir maaşla işe almayacaktır.

Kararımı verdikten sonra, klasörü tabletimin arkasına koyup zihnimi şimdiki ana odakladım.

Brennan sandalyesini bana doğru çevirmiş, dirseklerini kolçaklara dayamış ve parmaklarını göğsünün önünde birleştirmiş olarak arkasına yaslanmış oturuyor. Sanki iradesiyle en derin, en karanlık düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bakışları beni delip geçiyor.

Yutkunarak kalbimin yerinden fırlamasını engelliyorum ve etrafa bakıyorum, herkesin de bana baktığını sanıyorum, ama yaşlı bir siyahi adam projektördeki sunumuyla herkesin dikkatini çekiyor.

Tüm çabalarıma rağmen, zihnim slaytlara odaklanmayı reddediyor. Eski üvey kardeşimin bakışlarından kaçınırken, sonraki birkaç dakika yavaş bir işkence gibi geçiyor.

Sıcak ve soğuk dalgalar halinde içimi kaplıyor. Onun ilgisi fazla geliyor.

On üç yıl önce beni terk etmeden önce, dokunuşları her zaman ve sadece rahatlatıcıydı, ama düğünde ve bugün, güçlü elleri ve aç gözleri hiç de öyle değil.

Beni çok yoğun bir şekilde inceliyor. Nefes alamıyorum.

Adam nihayet sunumunu bitirip toplantıyı bana yenileme sözleşmesini veren Bayan Baker'a devrettiğinde, ter yanlarımdan ve sırtımdan akıyor ve her sinir ucu elektrikle titriyor. Göğüs uçlarım sütyenimde sürtünüyor ve alt karnımda bir sıkışma hissediyorum.

Brennan dudağını ısıyor. Göğsüm sıkışıyor ve bacaklarımdan arasında bir sıcaklık hissediyorum.

Kendimden tiksiniyorum. Yanağımın içini ısıyorum ve damarlarımdan akan istenmeyen arzuyu görmezden geliyorum.

Bayan Baker yeni bir slayta geçer ve önümüzdeki birkaç gün için şirket çapında yapılacak duyuru, basın toplantısı ve etkinliklerin sırasını açıklar. Önemli toplantıları ve beklentileri vurguladıktan sonra patronuna döner.

Gözlerini benden ayırmadan başını sallar. Bayan Baker herkese işbirliği için teşekkür eder ve toplantıyı sonlandırır.

Onun bakışları altında köşeye sıkışmış bir av gibi, içgüdülerim odadan kaçmamı söylese de hareket etmeye cesaret edemiyorum. Etrafımızdaki insanlar dağılmaya başlasa da, aramızdaki gerginlik beni olduğum yere çiviler.

O ayağa kalkar ve benim hareketsizliğimi bozar, ben de bir korkak gibi kaçırım. Gün zaten çok zor geçmişti, ama henüz bitmemişti.

Koridora çıktığımda kimse beni durdurmaz, ama odadan yayılan gerginlik olmasa bile, duyularım hala yüksek alarmda. Tuvaletle koşar ve kendimi bir kabine kilitlerim.

Zihnimi sakinleştirmekte hiçbir işe yaramayan birkaç derin nefes aldıktan sonra, mesajlarımı kontrol edip annemin yeni tesisine yerleştiğini teyit ediyorum. Yeni yapılmış yatağında uzanmış pencereden dışarı bakarken hayalperest gülümsemesi, kalbimi acı tatlı duygularla sıkıştırıyor.

O güvende. Eski kocası, Brennan'ın babası, artık ona ulaşamaz.

Ben güvende değilim. Banyoda ne kadar uzun süre saklanırsam, yeni patronum ve iş arkadaşlarımla benim hakkımda olumsuz bir fikir oluşturmaları için o kadar fazla zamanları olur, ama biraz daha özgüven kazanmadan oraya geri dönemem, bu yüzden telefonumun tarayıcısında yeni bir sekme açıp hızlı bir arama yapıyorum.

GED sınavına girmek ücretsiz, ama on üç yıldır ders çalışmadığım için bilgime güvenmiyorum, bu yüzden çevrimiçi çalışma materyalleri buluyorum, iş adresime daha sonra yazdırmak üzere ücretsiz bir GED deneme sınavı e-postayla gönderiyorum, tuvaletle gidip ellerimi yıkıyorum ve yeni bir kargaşanın içine adım atıyorum.

Yeni ve eski yüzler, en iyi avlanma yerini bulmak için birbirlerini ölçüp biçen avcılar gibi ortalıkta dolaşıyor. Tabletım, önemli olarak işaretlenmiş bir e-posta geldiğini belirten bir ses çıkarır. Bildirim, bunun şirket çapında bir duyuru olduğunu gösterir.

Saçımı düzelterip, geçerken konferans odasına bir göz atıyorum. Masanın iki ucunda iki küçük grup sohbet ediyor. Odada hala gerginlik hissedilse de, tartışmalar oldukça samimi görünüyor.

Resepsiyon alanını geçip koridordan CEO'nun ofisine doğru ilerliyorum.

CEO'nun ofisine doğru ilerliyorum.

Masamda bir karton kutu duruyor. Üstünde tuttuğum birkaç eşya — isim levham, ergonomik masa altlığı, saat, kalemler ve not defteri — ortada yok.

Bayan Baker ayağa kalkar ve sol çekmecelerden bir kol dolusu eşyayı kutuya döker. Çekmeceleri kapatıp diğer tarafa geçmeden önce bana etkilenmemiş bir bakış atar.

"Bayan Baker, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

İkinci çekmeceyi açıp içindekileri karıştırıyor. "Bu, CEO'nun ofisine en yakın masa," diyor.

O çantamı çekmecedan çıkarırken tabletimi daha sıkı kavırıyorum ve kutunun içine attığında parmaklarımı tabletimin etrafında daha sıkı kıvrıyorum.

"Evet, öyle." Biraz tarafsız bir ses tonuyla cevap veriyorum. "Üç yıldır bu masada çalışıyorum, ama ihtiyacınız olursa..."

"Satın alma sırasında her zaman Bay Diamond'ın masasına en yakın masayı kullanırım," diye sözümü kesti.

Derin bir nefes alıp, o benim fermuarlı çantamı altından çıkarırken ona vurma isteğine direniyorum.

"Sorun değil Bayan Baker, ama bunlar benim..."

Sinirli bir şekilde, çantamı masanın üzerine o kadar sert bir şekilde bırakır ki, ses beni irkiltir. Fermuarı açarken sert, ela gözlerini benimkilere diker.

"Bayan Tripp, bir sorun mu yaşayacağız?" diye meydan okur.

Sabrım taşar. Bir adım öne çıkıp çantamın üst kısmını yumruğumla kapatarak fermuarını açmasını engellerim.

"Eğer mahremiyetimi ihlal etmekte ısrar ederseniz, öyle yapacağız. Bunlar benim kişisel eşyalarım, Bayan Baker," diye azarlıyorum.

Kaşlarını daha da
çatıyor. "Bir sorun mu
var?"

Brennan'ın alçak, yumuşak sesi arkamdan omurgamı okşarken, ensemdeki tüm tüylerim diken diken olur.
omurgamdan yukarı doğru yayılır.

Bayan Baker konuşmak için ağzını açar, ama ben önce cevap veririm.

"Hayır, Bay Diamond, sorun yok. Bayan Baker, masasını boşaltıp temizlemem için bana birkaç dakika süre verdi," diyorum.

Birkaç gergin dakika geçer. Bayan Baker omzumun üzerinden bakana kadar onun bakışlarını tutuyorum. Patronunun gözlerinde gördüğü şey, tavrını değiştirir. Çantamı bırakır ve geri çekilir.

"İşiniz bittiğinde eşyalarınızı benim ofisime getirin Bayan Tripp," diyor Brennan.

Gerginleşip itiraz etmek için dönerim, ama o çoktan yanımdan geçip CEO'nun ofisine girmiştir. Masama döndüğümde, Bayan Baker'ın bakışları intikam alacağına dair bir söz verir. Dururum, ama o homurdanarak koridorda ayaklarını yere vurur.

Eşyalarımı kırılmayacak şekilde kutuya yerleştirdikten sonra, temel ofis malzemeleri dışında masadaki her şeyi boşaltıp, masanın arkasındaki rafta tuttuğum dezenfektan mendillerle her şeyi silerim ve 'da çantamı ve el çantamı omzuma asarım.

Kocaman bir çift kol, ben yakalayamadan kişisel eşyalarımın bulunduğu kutuyu alıp kaldırıyor. Geriye atlayıp duvara çarpsam da çılgılığımı bastırıyorum.

duvara çarparak geriye atlıyorum.

Üvey babamın kravatı ve takımı görüş alanımı doldurur. Hareket edemiyorum. Elleri bana uzanır. Bana yine zarar verecek.

Adım kulaklarımda çınlıyor.

Masadan fırlayarak kaçmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar panikledim ve kalçamı köşeye o kadar sert çarptım ki dengemi kaybettim.

Kaslı bir göğse arparım. Güçlü kollar beni sarar. Tanıdık bir tarçın, karanfil ve erkek kokusu burnumu doldurur.

Brennan.

Burnum onu benden önce tanır. Daha önce çok üzgündüm, onun ne kadar güzel koktuğunu fark edemedim.

Ruhumun derinliklerinde rahatlama hissediyorum, ama adrenalin ve utanç rahatlamama izin vermiyor. Göğsüne doğru itiyorum.

"Sakin olun, Bayan Tripp." Soyadımı saygıyla kullanması, zihnimi anılarımdan arındırıyor ve beni şimdiki ana geri getiriyor. "Masaya o kadar sert vurdunuz ki monitör kenardan düştü. İyi misiniz?"

Üvey kardeşimin sesindeki samimi endişeye gözlerimi kırptıştırıyorum.

Eski üvey kardeşim, diye hatırlatıyorum kendime.

Başımı sallayıp ciğerlerimi

genişletmeye zorluyorum. "Dengeniz

yerinde mi?" diye soruyor.

Boğazımı temizledim ve sesimin boğuk ve düzensiz çıkmasıyla utandım.

"Evet. İyiyim, teşekkürler."

Bir anlığına omuzlarımı kavradıktan sonra geri çekildi.

Onun bakışları cildimi ürpertse de, gözlerimi kaldırıp onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyorum.

O, masadan kutuyu tekrar alıp arkasına bakmadan CEO'nun ofisine doğru yürüdüğünde, sonunda başımı kaldırıp donakaldım.

Bay Williams, diğer yöneticiler ve müdürlerle birlikte koridorda duruyor. Utanç, damarlarımı buzla dolduruyor.

Bayan Baker, her iki elinde birer fincan kahveyle onların arasından geçiyor.

"Onları ben alırım," diyor Brennan, kapıdan tekrar içeri girerken. "Teşekkürler, Bayan Baker. Bir buz torbası ve ilk yardım çantası da lütfen," diye rica ediyor.

Onun tatlı, endişeli gülümsemesi, daha önce bana attığı kötü bakışlara hiç benzemiyor.

"Yaralandınız mı, Bay Diamond?" diye soruyor.

"Hayır, Bayan Tripp için. Onları ofisime getirin."

Yüzündeki ifade değişir, ama kendini toparlayıp başını sallar. O dönüp koridorda bekleyen erkek grubunun etrafından dolaşırken, Bay Williams bana doğru yürür. Beni baştan aşağı süzerken tüylerim diken diken olur.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Üzgünüm Bay Williams, ama CEO'nun ofisi şu anda müsait değil," diye araya girer Brennan. "Toplantınızı başka bir yerde yapmanız gerekecek. Bayan Tripp, beni izleyin. Hemen."

Bu, kaynayan tencereden ateşe atlamak anlamına gelse bile, Brennan'ı takip ederek çift kapıdan geçer ve arkamdan kapıyı kapatırım.

Bir daha asla görmek istemediğime yemin ettiğim adamla baş başa kalınca, kapı koluna tutunup kararımı sorgularım. Brennan, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde beni mahvedecek güce sahiptir. Derin bir nefes alıp arkayı dönerim.

Mini buzdolabından kalkar ve arkasında kapıyı tekmeler, sonra bana koltuğa oturmamı işaret eder. Kanepenin diğer tarafından dolaşıp koltuğun kenarına otururum. O da kanepeye oturur ve önümdeki sehpaye bir şişe meyve suyu koyar.

"İç," diye emreder. "Ben
iyiyim..."

"Sadece lanet meyve suyunu iç, Audrey, bayılmadan ve beni dünyanın en kötü ağabeyi gibi hissettirmeden önce iç şunu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bir an için ona dünyanın en kötü kardeşi *olduğunu* hatırlatmayı düşünüyorum, ama onu kışkırtarak kazanamayacağımı biliyorum, bu yüzden şişeyi açıp bir yudum alıyorum.

Meyvenin yarısını içene kadar bekledi, sonra öne eğildi ve yoğun mavi bakışlarıyla beni yerine sabitledi.

"Sözleşmenin nesi var?"

Onun sorusu beklediğim gibi değil. Şaşkınlıktan neredeyse boğulacakken, yutkunup başımı sallıyorum.

"Bana yalan söyleme, bebeğim. Sen okurken seni izledim ve hoşuna gitmeyen bir şey olduğunu biliyorum. Ne olduğunu söyle, ben düzeltirim."

Yarım saniye boyunca, eğitim şartlarını kaldırmasını istemek istiyorum. Bu, önümüzdeki birkaç haftayı çok daha kolay hale getirecektir. Ama

yapamam. Ona minnettar hissetmeyi reddediyorum ve benim için bir istisna yaparsa, ona sonsuza kadar borçlu kalırım.

Gururum da bu ikilemi sır olarak saklamamı istiyor. Bununla başa çıkabilirim. GED diplomamı alıp, oAce'deki herkes gibi pozisyonum için gerekli nitelikleri kazanacağım.

Lise eğitimine eşdeğer bir eğitim almadan bu kadar uzun süre kendimi ihmal ettiğim için utanıyorum. Bariz korkularımı yenmek için çok uğraştım ama başka hiçbir şeyi iyileştirmekten kaçındım.

Şişenin kapağını sıkıca kapattıktan sonra, meyve suyunu masanın üzerine koydum, parmaklarımı kucağımda birbirine geçirdim ve onun bakışlarıyla buluştum.

Onun yoğun endişesi neredeyse irademi kırıyordu, ama sırtımı dikleştirdim ve parmaklarımın sıkılığını gevşettim.

"Sözleşmemde bir sorun yok."

Gözlerini kısıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Bayan Baker kapıyı çaldı ve buz torbaları ile ilk yardım çantasını getirdi. Bay Diamond onu gönderdiğinde, arkasında duran Bayan Baker bana sert bir bakış attı.

Kapı arkasından kapandığında, ayağa kalktı.

"Bluzunu çıkar," diye emretti.

"Pardon? Hayır."

O, şimdiye kadar gördüğüm en baştan çıkarıcı hareketle ceketini çıkarır ve kanepenin arkasına atar.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve içimde bir savaş verirken öfkemi yutarım.

"Sözleşmeni müzakere ediyoruz, sağlığını değil. Bluzunu çıkar," diyor.

"Sen delisin," diye homurdanırım.

"Deli bir canavar, evet. Ben buyum." Uzun parmaklarını kolçakların etrafına doladığında ve bana doğru eğildiğinde sandalyeye geri çekildim. Ciğerlerim sıkıştı ve içimden bir sıcaklık yayıldı.

"Beni gerçekten şimdi sınamak mı istiyorsun, bebeğim? Yaralandın. Her adımda bana karşı direnesen bile sana bakacağım."

Kalbim uzun süre sıkışır. Bana bakmasını istiyorum, olmaması gerektiğini bilsem de. Ona güvenemem. Bir daha asla ona güvenmek istemiyorum. Gözlerim yaşlarla dolar, ama kollarımı kendime sıkıca sarar ve ona sertçe bakarım.

"On üç yıldır kendime bakıyorum, Brennan. Senin yardımına ihtiyacım yok... Hey, dur! Ne yapıyorsun..."

Beni görmezden gelip, kollarımın üstündeki ve altındaki ceketimin düğmelerini açıyor. Kalın parmaklarıyla çenemi tutup yüzümü kendininkine yaklaştırıyor. Nefesi dudaklarımın üzerinde dolaşırken karnım ağırlaşıyor.

İçimde yayılan dehşete rağmen onun öpücüğünü istiyorum.

Elini ön koluma doladığında, geçmiş ve şimdiki zaman çarpışır ve korkunç bir an için hareket edemem. Düşünemem. Nefes alamam.

Kolumu gövdemden çekiyor.

İki elimle yüzünü itip sandalyeden fırladım, ama kolu belime dolanıp beni geri çekti.

Çığlık atıyorum.

Başım ve kalçam zonkluyor. Kurtulmak için kıvranıyorum, ama o beni daha sıkı sarıyor ve nefesimi kesiyor.

"Üzgünüm, Audrey. Ne yaşadığını bilmiyorum, ama kavga edişin... Ellerimi senden uzak tutamadığım için üzgünüm."

Derin, boğuk bir sesle konuşurken göğsü sırtıma çarpıyor. Tırnaklarımı elinin arkasına geçirip, savaş ya da kaç tepkimi kontrol etmeye çalışıyorum. Onun kucağında olmak ne kadar hoş olsa da, her hücrem kapıya doğru koşmam için çığlık atıyor.

Panik halim içinde nihayet sözlerini anladığımda, ani gözyaşlarımı yutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Sessiz ol, aşkım. Benimle güvendesin. Şu anda tek istediğim kalçana buz koymak ve iş konuşmak. Başka bir şey değil."

İnanamama ve içimdeki savaşıma isteği arasında, tırnaklarımı onun etine daha da derin batırıyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra - bu nefes beni onun sert vücuduna doğru kaydırıyor ve aramızdaki farkları vurguluyor - tırnaklarımı elinin arkasından çekip parmaklarımla bileklerini kavriyorum. O çok büyük. Parmaklarım etrafını tam olarak kavrayamıyor. Kalbim ağır bir şekilde çarpıyor.

"Kalçam iyi, ama ısrar ediyorsan, beni kaldır. Sandalyeye oturup, sen izlerken kendim yaparım," diyorum.

Kolunu karnımdan çeker ama beni bırakmaz.

"Bazen izlemek yeterlidir, ama bu sefer değil, bebeğim. Sana zarar verdim. Bunu düzeltmek benim görevim," diye mırıldanır.

"Bu yanlış. Ya biri içeri girerse ve..."

"Kapıyı kilitlememi mi istersin?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. Bu iri adamla tek başıma kilitli kalma düşüncesi çok ağır geliyor.

Yanağını başımın üstüne koyar ve fısıldar, "O zaman uslu bir bebek ol ve sana bakmama izin ver."

Özlem r ruhumu dolduruyor. Bir zamanlar, onun kucağında oturmayı çok severdim. Beni değerli hissettirirdi. Sevildiğimi. Güvende olduğumu.

Artık naif bir küçük kız değilim. Erkeklere güvenmiyorum, özellikle de ona, ve bu işe ihtiyacım var.

Kalbimi sertleştirip ellerimi yumruk yapıyorum. "Ne kadar sürecek?" diye soruyorum.

"Sonsuza kadar," diye tereddüt etmeden cevaplar. Ben alaycı bir şekilde gülerek dirseğimle onu dırterim.

"Benim demek istediğim o değil. Buz ne kadar sürecek?" "On beş dakika," diyor.

"Kucağında mı?" diye inanamadan soruyorum. "Evet. Kucağımda," diye cevaplar.

"Ceketimi çıkarmayacağım. Buz giysilerimin üzerinde işe yarar," diye talepte bulunuyorum.

Hoşnutsuzluğunu mırıldanarak yanağını kafamdan kaldırır.

"O zaman kucağımda daha uzun süre oturman gerekecek. Fazladan kumaş tabakaları, cildine ulaşması daha uzun sürer," diye tartışır.

Ben homurdanırım.

"Hayır. Ceketimi kenara iteceğim, ama bluzum, pantolonum ve kemerim bağlı kalacak."

"Sen, benim için kabul edilebilir tek olumsuz müzakere ortağısın, bunu biliyorsun, değil mi, küçük kardeşim?"

"Sadece sus ve buzu koy artık," diye homurdanıyorum.

O gülüyor. Utanç ve heyecan içimi kaplıyor, kığım onun sert uyluklarına sürtünüyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dişlerimi sıkıyorum. Brennan bana merhamet ediyor ve sehpadan buz torbasını alıyor.

"Ceketini kaldır."

Boğazından çıkan gürültülü ses karnımı titretir. Ceketimi açarım ve o buz torbasını morarmış kalçama bastırırken yüzümü buruştururum.

Kolu hala belimde ve vücudu benimkini sarmış haldeyken, kaslarımı gevşetmeye zorlamadan önce saatime bakarım.

"Şimdi söyle bana, iş sözleşmenin ne sorunu var?" İç çekip gözlerimi deviriyorum.

"Bunu gerçekten bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," diye cevaplar.

Alnımı ovuşturuyorum. Bugün çok zor bir gündü, ama bu kadar beklenmedik ve köklü bir değişiklikten sonra, önümüzdeki birkaç günün daha iyi geçeceğini sanmıyorum. Sekreterin CEO'su olarak, liderlikteki bu değişiklik kesinlikle tüm programımı altüst edecek.

Fırsat varken yeni patronumla pazarlık etsem iyi olur.

Çünkü o benim yeni patronum. Eski üvey kardeşim, güvenimi boşa çıkaran ve beni istismarcı babasına terk eden çocuk, şimdi benim 16 yaşımdan beri çalıştığım şirketin sahibi ve yakında CEO'su olacak.

Ondan kaçış yok, ama belki işimi güvence altına almak ve hayatımda ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için yeterli zaman kazanabilirim. Hiç. Belki satın alma işlemi tamamlandığında ve şirket onun istediği yönde ilerlediğinde, bir sonraki iş girişimine geçecek ve beni tamamen unutacaktır.

Daha önce de yaptı. Umarım yine yapar.

Vücudumdaki tek bir hücre bile bu saçmalığa inanmıyor, ama sanki tek can simidimmiş gibi bu fikre sarılıyorum.

Brennan Diamond'ı yeni patronum olarak kabul edeceğim, ama hayatımın diğer tüm yönlerinde onu reddedeceğim.

Vücudumun ve ruhumun istediği hiçbir şeyin önemi yok. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Onu istemiyorum. Onu hiç özlemedim. O, sadece kendini düşünen soğuk kalpli bir yalancı. Ondan nefret ediyorum.

Gerçeği öğrenirse kaybedecek çok şeyim var.

BÖLÜM G

Brennan Diamond

SİKİM AĞRIYOR. Onun yumuşak kıcı sonsuza kadar fantezilerimde başrol oynayacak. Kalçalarımı eğip, zonklayan yarı sert sikimi ona sürtmek istiyorum, ama ondan yayılan gerginlik ve elimi donduran buz beni durduruyor.

Onu kollarımda tutmak bana yetiyor. Şimdilik.

Düğünde onun hakkında en kötüsünü düşündüm, ama gerçeği ortaya çıkarmak için onunla birkaç dakika geçirmek yetti.

Hareketleri çok şey anlatıyor. Biri onu incitmiş. Bir erkek. Ben onu incitmeyeceğim. Incitmem. Ona ihtiyacım var.

On dokuz yaşındayken babamla ilişkiyi kesmiş olmaktan pişman değilim, onu güvende tutmanın tek yolu buydu, ama onu bulmak için çok uzun zaman harcadım. Onu destekleyip koruyacak kadar güçlendiğimde, babam annesinden boşanmış ve ikisini de saklamıştı. Politik gücü artarken ve etkisi hala benden daha büyükken, onları bulmak için yaptığım her girişimi engelledi.

Ben de daha da güçlendim. Ve daha da. Ama yine de onu bulamadım.

Ama işte burada, yeni satın aldığım milyon dolarlık şirketimin köşesinde kucağımda oturuyor.

Tam da burnumun dibinde saklanıyordu. Onun burada çalıştığını bilmeden önce bu şirketi satın almayı bile reddetmiştim.

Şimdi o benim. Kaçışı yok.

Buz torbasını düzeltiyorum ve şakağından kırmızı bir saç telini düzeltiyorum.

Elimi itiyor.

"Peki o zaman. Müzakere edelim," diyor.

Onun ensesine gülümsememi saklama dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine parmaklarımın arkasını koluna doğru kaydırıyorum. Ona dokunmayı bırakmam gerektiğini biliyorum, ama o çok mükemmel. Onu çok özledim.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve omzunun üzerinden bana dik dik bakar. Kıkırdarım ve buz torbasını tutan elimle onu kendime daha sıkı çekerim.

"Devam et, aşkım. Sözleşmenin hangi kısmını değiştiriyoruz?"

"Değiştirilmesi gereken sözleşme değil. Sensin. Bu. Biz," diyor ve omzunu benim omzuma doğru çekerek sinirli bir hareketle elini sallıyor.

Ona yaklaşıp kulağına fısıldıyorum. "*Mmmm*,
bunu sevdim. Biz. Bir daha söyle."

Beni dirseğiyle dürter ve başını sallar.

"Hayır. Tam olarak bunu kastettim. Bunu burada yapamayız. Ya da başka bir yerde. Şirket kaos içindeyken olmaz. İşim tehlikedeyken olmaz."

Kanepeye yaslanıp onu da yanıma çekiyorum ve parmağımın ucuyla yakasını okşuyorum.

"Sana söyledim Audrey, işini kaybetme konusunda endişelenmene gerek yok. Biz yükseltme görüşmeleri yapıyoruz, değil mi..."

Elimi tutar ve tırnaklarını yumruğuma geçirir. Boynunu uzatıp gözlerime bakarken zümrüt rengi gözlerindeki ateş, ruhumun en karanlık derinliklerine kadar beni yakar.

"Buraya kendi kanım, terim ve gözyaşlarımla geldim. Bu pozisyon için çok çalıştım. Senin sadakate ihtiyacım yok. Ben

ve sen de kesinlikle parlak zırhlı bir şövalye değilsin." İç çekip
çenemi onun başının üstüne dayadım.

"Sadece sen izin vermediğin için."

"Anlamadım? Gerçekten suçlama oyununa mı başlamak istiyorsun? Milyarderlerin kazanma şansı olmayan şeylerden kaçınacak kadar akıllı olduklarını sanıyordum."

"Haklısın, küçük kardeşim. Senin hatanmış gibi konuşmamalıydım," diye kabul ettim.

"Bana öyle deme. Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" "Dinlemeye değer bir şey söylemedin ki."

Derin nefesiyle kucağında yer değiştiriyor. Kıçı sıkışmış penisime daha sert bastırınca iniltiyi zorlukla bastırıyorum.

"Peki, senin gibi ahmakların bile anlayabileceği bir dille söyleyeceğim," diye homurdanır.

Gövdesini bükerek dizlerini kanepeye dayadı ve kalçasını karnıma bastırarak bana daha tam olarak dönüyor. Göğüsleri koluma değiyor ve tırnaklarını elime daha derine batırıncaya kadar beynimi karıştırıyor.

"Yeni iş sözleşmemi imzalamadan önce, ilişkimiz tamamen profesyonel kalacak. Kucağıma oturmamak yok. Takma isimler yok. Dokunmak yok. Patron ve çalışan ilişkisinin ötesinde hiçbir şey yok," diye talep ediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, buz tutuşumu değiştiriyorum ve başparmağımı onun yan tarafına sürterek, benden kaçma girişimlerini ne kadar kolay engelleyebileceğimi vurguluyorum.

"Sen buradayken neden kendimi inkar edeyim? Bundan ne kazanacağım?" diye soruyorum.

"Güvenilir olduğunu kanıtlayabilirsen, seni hayatıma kardeşim olarak geri kabul etmeyi düşünebilirim. Belki arkadaşım olarak bile," diyor.

"Bu yeterli değil, Audrey. Ben sadece arkadaşın olmak istemiyorum ve ben hiçbir zaman senin kan kardeşin olmadım," diye karşılık veriyorum.

"Ve sana istemediğimi söyledim..."

Başparmağımla göğsünün alt kısmını okşuyorum ve keskin nefesini ve kızaran, çilli yanaklarını izlemekten zevk alıyorum.

"Pazarlık yapıyoruz, bebeğim. Ver ve al. Ellerimi senden uzak tutacaksam, bir teşvik lazım," diye mırıldanıyorum.

"Peki. Önümüzdeki üç ay içinde kendini kanıtlayabilirsen, seninle çıkmayı düşüneceğim," diye kabul eder.

Kelimelerini dikkatle dinlerim ve gülümsemeyi zorla bastırırım. Benden etkilenmeyeceğini düşünüyor. Birkaç rutin randevu ve reddedilmesinin beni caydıracağını sanıyor.

Kazanamayacaklar. Ne pahasına olursa olsun, onun güvenini, kalbini ve ruhunu kazanacağım. Bunun için kirli, alçakça taktikler kullanmak zorunda kalsam bile.

Boğazımı temizleyip, yönetim kurulu odasında yaşlı beyaz erkeklerin karşısına çıktığımda taktığım maskeyi takıyorum

"Kendi şartlarımı eklemek istiyorum," diyorum.

Yutkunur, yumruğumu bırakır ve başparmağımla göğsünden iter, sonra da talepkar bir şekilde kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırır. Onun ağzını yutma dürtüsüyle savaşıyorum ama yüzünün yanını avuçlamaya dayanamam.

"Senin güvenliğin önce gelir. Senin iyiliğini korumak için 'profesyonelce olmayan' davranışlarda bulunsam bile anlaşılmamız devam edecek," diyorum.

Kaşlarını kaldırır ve buz torbasına bakar. "Böyle aşırı tepki verirsen olmaz," der.

"Hayır, böyle değil," diye onaylıyorum. "Ama seni konferans masasının üzerinde eğilmiş bulursam masasının üzerinde eğilmiş bulursam..."

Elini ağzıma kapatıyor. Yanağım, morarmış esh'imi okşarken zonkluyor. Onun tokatının hatırası ikimizi de kendine getiriyor.

"Dur! Dur artık. Tamam, peki, neyse," diye pes eder.

Aptal küçük bebek bebek çok kolay kabul ediyor. Bana ne kadar fazla hareket alanı tanıdığının farkında değil. Gülümserim ve avucuna burnumu sürterim. O kasılır ve çekilmeye çalışır, ama ben onun elini benim elimle kapar ve yüzümün yan tarafını çerçevelemek için kaydırırım. Avucuna yaslanırken, kolumu beline dolarım ve başımı onunkine yaklaştırım.

"Öp beni," diye fısıldarım.

Yutkunur ve uzaklaşmaya çalışır, ama onu kucağımda tutarım.

"Hayır. Bu..."

"Teşvik, Audrey. Bana önümüzdeki üç ay yetecek bir tat ver, yoksa her yalnız kaldığımızda sana dokunmaya devam etmemi mi tercih edersin?"

Nefesi dudaklarımda hissedilir.

"Sen bir canavarsın," diye homurdanır.

"Öyleyim. Ben senin canavarını, bebeğim. Şimdi beni öp ve anlaşmayı tamamla. Ya da öpme. Her iki durumda da ben kazanırım," diye mırıldanıyorum.

Dişlerini sıkar ve birkaç saniye boyunca gözlerimin içine bakar, sonra bakışlarını dudaklarıma indirir. Onu son birkaç santim daha kendime çekmemek için tüm gücümü kullanırım.

sanki bir asır gibi gelen bir süre bekledim, o ise alt dudağını dişlerinin arasına alıp ağzımı inceledi.

Gözlerini kapatıp öne eğildiğinde, hem boğazımdaki hem de penisimdeki nabzım hızlanır. Duyularım keskinleşir. Hafif, limon kokusu burnuma dolar. Elim ve yüzüm arasında sıkışmış yumuşak, narin parmakları saçlarımı okşar. Tüylerim diken diken olur. Dudaklarım karıncalanır.

Kapalı ağzını ağzıma bastırır, tereddüt eder, sonra başını eğir aşının ucuyla alt dudağımı okşar.

O geriye yaslandığında, buz torbasını bırakıp soğuk ellerimle boğazını kavradım. O sarsıldı ve ciyakladı, ama benim tutuşum onun fazla uzaklaşmasını engelledi.

"Gerçek bir öpücük, bebeğim. Sıcak, derin ve üç lanet olası ay boyunca bana yetecek kadar çiğ," diye onun yanağına doğru homurdanıyorum.

"Çok şey istiyorsun. Ben... yapamam."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın? Beni hayal kırıklığına uğratma, bebeğim. Zaten yeterince sertleşmiş durumdayım." "*Yapamam.* Hiç yapmadım..."

Vücudumdaki her hücre canlanıyor. Düşüncelerim parçalanıyor. Odanın tüm oksijeni tükeniyor. Onun parıldayan gözlerini ve titreyen dudaklarını incelemek için yeterince geri çekiliyorum. Yağmalama ve fethetme dürtüsü içimi kaplıyor.

"Daha önce hiç öpüşmedin mi? Geçmişteki sevgililerin berbat, bencil adamlardı, bebeğim, ama merak etme. Onların tüm eksikliklerini telafi edeceğim," diye yemin ediyorum.

Yüzüme doğru itiyor ve tırnaklarını saç çizgime geçiriyor. "Bekle, ben... durmaya söz veriyor musun? Sadece bir öpücük."

Cesaretine hayran kaldım. Gözlerindeki korkuya, gergin kaslarına ve bir daha asla erkek istemediğini söylemesine rağmen, yüzümü inceliyor ve niyetimi sözlerle yemin etmemi istiyor.

Eğer durmazsam, bana bir daha asla güvenmemesi için ihtiyaç duyduğu kanıtı elde etmiş olacak.

Bu farkındalık, öfkeli ereksiyonumu perspektifime oturtmama yardımcı oluyor. Şu anki rahatsızlığım önemsiz. Onun güveni en önemli şey.

"Söz veriyorum, Audrey. Sadece öpüşeceğiz,"

diye yemin ediyorum. "Bu değil..."

Ağzımız arasındaki mesafeyi kapatıp dilimi gezdiriyorum.

Dudaklarının kenarı. Nefesi dişlerini ayırıyor, ama ben onun yumuşak, dolgun alt dudağını okşayarak, ağzının tatlı girintilerini kendime yasak ediyorum ve parmaklarımı boğazına dolayarak çenesini yukarı doğru kaldırırken, elini saçlarıma kaydırıyorum.

Ağzının köşesini yalıyorum ve dudaklarımı onun dudakları üzerinde bir yandan diğer yana gezdiriyorum.

Onun düşük inlemesi ağrıyan testislerimde yankılanır. Onun hassas dudaklarını ısırırım.

Saçlarımı yumruğuyla kavrar ve dişlerimin arasından dilini geçirir. Ben inlerim ve parmaklarımı boğazına dolarken, o da çekingen yalamalarla ağzımı keşfeder. Onun ilgisine alaycı bir baskı ile karşılık verdiğimde, titrer ve bana daha da yaklaşır.

Saçımı çekip cesaretleterek dilini ağzımın tavanına sürterek dişlerimin arkasını izlerken, neredeyse kendimi rezil ediyordum. Yutkunur. Boğazı benim tutuşumda hareket eder.

Hırlayarak uzaklaşıyorum.

"Kalk bebeğim, sözümü tutmadan önce," diye homurdanırım.

Kucağımdan kalkar, kıyafetini düzeltir, buz torbasını alır ve koridora koşar.

Onun gitmesine izin verdim, çünkü en ufak bir sürtünme bile -sadece yürümek bile- beni çileden çıkarır. Kafamı kanepeye yaslayıp birkaç sakinleştirici nefes aldıktan sonra, kalkıp kendimi toparladım ve koltuğuma oturdum.

İşlerim bir süre dikkatimi gerektiriyor, ama çok geçmeden merakım galip geliyor ve Audrey'nin dosyalarını açıyorum. Bilgilerini gözden geçirirken, adresine iki kez bakıyorum.

İnanamama duygusu düşüncelerimi durdurur. Adresini tekrar kontrol eder, haritada aratır ve tekrar kontrol ederim.

Eğer kayıtlarında belirtildiği yerde gerçekten yaşıyorsa, o zaman çok ciddi bir sorun var demektir. Tam olarak gecekondü mahallesi sayılmaz, ama apartman kompleksi, oAce'ye makul bir günlük ulaşım mesafesindeki en ucuz bölgenin en elverişsiz kesiminin kenarında yer alıyor.

İlk işe alındığında orada yaşamış olmalı ve yıllar boyunca adresini güncellemeyi unutmuş.

Bu beni tuhaf biri yapabilir, ama ya işten sonra gizlice onu evine kadar takip edeceğim ya da onu arabayla götürmek için bir neden bulacağım.

İlk işe giriş tarihi de doğru olamaz. Kayıtları giren kişi, bilgileri girerken kötü bir gün geçiriyor olmalı. Formda, şirkette çalışmaya başladığında on beş yaşında olduğu yazıyor.

Koridorun güvenlik kamerasındaki hareket dikkatimi çekiyor. Bayan Baker, Audrey'in eski masasından kalkıyor ve ofisimin kapısına doğru yürüyor. Bayan Baker kapıyı çalarken, bebeğimle ilgili tüm sekmeleri kapatıp bilgisayardan çıkış yapıyorum. Ona içeri girmesini söylüyorum ve etkileyici bir dakiklikle bir sonraki toplantıyı bana bildirirken ayağa kalkıyorum.

Bir iç çekmeyi zorla bastırarak, su şişemin yarısını içiyorum, masamın köşesine koyuyorum ve koridora çıkarken ona teşekkür ediyorum.

Sıkıcı yarım saatin ardından, son toplantı katılımcısıyla el sıkışıp CEO'nun ofisinin açık çift kapısından içeri giriyorum. En azından Bay Williams'ın içeride olmasını bekliyorum, ama boş odada sadece sessizlik hakim.

Kimse kahve masasındaki kağıtları da hareket ettirmemişti. Su şişem artık masamda değildi, ama klasörler dokunulmamış halde duruyordu.

İçimde bir önsezi oluşur.

Bilgisayara giriş yapıp güvenlik kameralarının görüntülerini açtım. Ana alanlarda Audrey'i bulamayınca, daha az trafiğin olduğu odaları taradım.

Açık yazıcının üzerine eğilmiş, sıkışmış kağıdı düzeltmeye odaklanmış durumda. Edgar fotokopi odasının kapısını kapatıp kilitliyor. Korkunç bir an boyunca, ayaklarım yere çakılı kalıyor, o ise Edgar'ın yaklaştığının farkında değil. Kalbim ona ayağa kalkıp Edgar'la yüzleşmesi için çılgılık atıyor. Edgar ona uzanıyor.

Masamın üzerinden atlıyorum, çift kapıdan geçiyorum, koridorda koşuyorum, köşeyi dönüp fotokopi odasının kapısını tüm gücümle

tüm gücümle tekmeliyorum. Ahşap parçalanıyor ve momentumum beni odanın içine taşırken kapı açılıyor.

Edgar yan yatmış, iki eliyle kasıklarını tutuyor.

Ayaklarımı onun iki yanına koyup yakasından tutup onu yerden yarım metre kadar kaldırdım ve yumruğumu yüzüne indirdim. Burnu parçalandı. Burun deliklerinden kan akmaya başladı. Geri çekilip ona tekrar yumruk attım. Gözleri geriye devrildi, elleri muşamba zemine düştü ve tüm vücudu gevşedi. Yumruğumu tekrar geri çektim.

Soğuk, titreyen parmaklar bileğimi kavrar.

Başımı kaldırıp Audrey'nin şaşkın yeşil gözlerine bakıyorum. Normalde solgun olan yüzü kağıt beyazdır, bu da çillerini daha koyu gösterir. Gözlerini kırıştırır, Edgar ile benim aramda yavaşça bakışlarını gezdirir, sonra yana doğru eğilir.

Kollarımı ona doluyorum ve onu odanın uzak köşesine götürüyorum, diğer çalışanlar koridoru doldururken, bedenimle onu dünyadan uzaklaştırıyor ve ona tüm desteğimi sunuyorum. Bayan Baker'ın yüzü dikkatimi çekiyor. Etkilenmemiş ifadesi, kollarıma odaklanınca ekşiyor. Parmak eklemlerimden kan damlıyor.

"Bayan Baker, güvenliği çağırın," diye talimat veriyorum.

O dönüp koridorda kaybolur.

Audrey, vücudunu sarsan titremelere rağmen, yumruklarını sıkıca yanlarında tutarak taş gibi sert bir şekilde duruyor.

"Bir şeyin yok bebeğim. Ben buradayım. Seni tutuyorum. Nefes al." Yutkunur ve başını sallar. "Birkaç dakika daha dayan, seni sakın bir yere götüreceğim," diye fısıldarım kafasının üstüne.

Üç adam kalabalığın arasından geçip odaya girerken bir telsiz cıvıldıyor.

Geçen hafta sonu düğünde Audrey'nin flört ettiği Hispanik adam — yaka kartında Carlos Lopez yazıyor — parçalanmış kapıyı tarafsız bir bakışla fark eder ve yanından geçip gider. Audrey'yi tanıdığı anda yüzündeki ifade sertleşir. Onu kollarımın arasına sıkıca alırım.

Onu fark edince göz bebekleri küçülür ve daha şiddetli titremeye başlar, ama benden uzaklaşmaz.

"Ne oldu?" diye sorar Bay Lopez.

"Dava açmak istiyorum," diyor Audrey.

"Kime karşı?" diye soruyor adam.

"Edgar Williams," diye açıklıyor.

"Polisi arayıp, onu aşağıdaki odada polis gelene kadar tutacağız. Karakola giderken acele etmeyin, davanız için gerekli güvenlik kamerası kayıtlarını ve görgü tanıklarının ifadeleri almalarını sağlayacağız. Sadece ifade vermeniz gerekecek," diyor Lopez.

Audrey başını sallar.

Adam Edgar'ı omuzlarından tutup, sanki tüy kadar hafifmiş gibi kaldırırken, ortağı da bacaklarını kaldırır.

"Ayrıca, güzel iş çıkardın patron," diyor diyor diyor onlar Edgar'ın Edgar'ın baygın bedenini parçalanmış kapıdan sürüklerken.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, onun takdirini nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Elbette bebeğimin taliplisi beni onaylamadı.

Ben paylaşmam. Beni kandırıp gardımı düşürmeye çalışmayacak.

Audrey Tripp benimdir, başkasının değil.

Onu kollarımda tutmak çok güzel bir duygu, ama Amerika'daki şirketler kadar dedikoducu bir yer yok, bu yüzden onu bırakıp geri çekilmem gerektiğini söylüyorum kendime.

Ama yapamıyorum. Klima onu uuracakmış gibi titrediği zaman yapamıyorum.

Bebeğim bana ihtiyaç
duyuyor. şimdi.

. BÖLÜM 7

Audrey Tripp

Onu asla patronumdan başka bir şey olarak görmeyeceğime yemin etmiştim, ama işte burada, kollarında sarılıp, iş arkadaşlarım koridordan bizi izlerken ona sarılma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Brennan'ın takımı ve kravatı eski üvey babaminkine hiç benzemiyor ve omuzları çok geniş, ama odada yankılanan şiddet, bugün ile on yıl önceki o korkunç gece arasındaki farkı ortadan kaldırıyor.

Ruhum sessizce Brennan'ın bana daha sıkı sarılmasını dilerken, tüylerim diken diken oluyor. Bay William'ın parmak uçlarının kıkımda bıraktığı morluklar, eski üvey babamın daha derin, daha aşağılayıcı acısını yeniden uyandırıyor. Kan kokusu burnumu doldururken dizlerim titriyor.

Annemin yere yığılmış, dövülmüş ve kanlar içinde bırakılmış görüntüsü son zamanlarda ağabeyimin Bay Williams'ı yumrukladığı görüntüsüyle karışıyor.

Kusmuk boğazıma kadar geliyor. Parmaklarımı Brennan'ın yakasına doluyorum ve yalvaran gözlerimi onun damarlı boğazı ve erkeksi çenesinin üzerine kaldırıyorum.

Dünya bulanıklaşıyor. Yüzler önümden geçip gidiyor. Kapılar kapanıyor. Kilit sesi duyuluyor.

CEO'nun ofisini geçip özel banyoya dalıyorum ve boğazımı ateş yakana, gözyaşları yüzümden akıp başım boşalana kadar tuvalete kusuyorum.

Tuvaletten çıkıp duvara yaslandığımda, geniş omuzlar ışığı engelliyor ve yorgunluğuma rağmen, yavaşça ilerliyorum.

Brennan yanıma çömelir ve bana nemli bir kağıt havlu uzatır.

"Nasıl yardımcı olabilirim, bebeğim?"

Onun alçak sesli mırıldanışındaki endişe, göğsümdeki acıyı yatıştırıyor.

"Takım elbiseni çıkar."

Bu sözler, iznim olmadan boğazımdan dökülüyor. Tereddüt etmeden ceketini çıkarıyor, kravatını çıkarıyor, gömleğinin yakasını açıyor, kollarını sıvıyor ve çıkardığı giysileri lavabonun kenarına atıyor.

Takım elbise içinde yakışıklıysa, ön kolları görünür ve gömleği göğüs kaslarını ortaya çıkardığında tam anlamıyla mükemmeldir. Tarçın ve karanfil kokusu, kanın bakır rengi kokusunu giderir ve çenemi avuçladığında, elinden bebek mendili ve el dezenfektanı kokusu gelir.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar.

Diğer saçma talepler savunmamı aşmadan önce dişlerimi sıkıp yutkunuyorum. Gömleğini çıkarıp, sert göğsüne sarılıp yatmam için izin vermesini istemem. Kucağına tırmanıp, beni kollarına almasını istemem. Edgar'ın sert ellerinin dokunuşunu unutana kadar beni teselli etmesini isteyemem ve beni şiddet uygulayan babasına terk eden birine özlem duymam doğru değil.

Onu sadece patronum olarak göreceğime yemin etmemin üzerinden yedi saat bile geçmedi, ama ona ilk öpücüğümü verdim, tüm ofisin önünde ona sarıldım ve kucağına atlamayı hayal ettim.

Boğazımdan yarı gülme, yarı hıçkırık bir ses çıkıyor. Dizlerimi göğsüme çekip avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum.

Brennan beni kucağına alıp bedeniyle beni sardığında, soğuk duvar ve zemin yerini sıcaklığa bırakır.

İrademle gözyaşlarımı yutuyorum ve dirseklerimle onun kollarından kurtuluyorum.

"Hayır, bana dokunma. Sadece birkaç dakika yalnız kalmam lazım," derim ve lavaboyu kullanarak titrek bacaklarımla ayağa kalkarım.

Brennan aynada arkamda duruyor. Takım elbisesi olmasa bile, içimi korku kaplıyor ve alnımdan ter damlıyor.

Tuvaletten çıkıyor ama bir elini kapı çerçevesine, diğer elini kapı koluna koyarak duruyor.

"Beş dakika, Audrey. Bu kapıyı kilitleme. Anladın mı?" Başımı sallıyorum. Kafasını eğip, talepkar bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam. Anladım," diyorum sertçe.

Kapıyı kapatırken dudaklarında bir gülümseme belirir ve onun beni umutsuzluğa değil öfkeye sürüklediğini anlarım.

Lavabonun musluğunu açtım, avuçlarımı tezgaha dayadım ve başımı eğdim.

Zaman bulanıklaşıyor. Akan su, zihnimde yankılanan kabuslardan beni koruyor.

Küçük parmağım Brennan'ın attığı yumuşak ipek kravatına dokunur. Bir anlık çılgınlıkla, onu yüzüme kaldırır ve kumaştan yayılan kokusunu ve yüzümde bıraktığı pürüzsüz hissi keyifle yaşarım.

esintisini ve kumaştan yayılan kokusunu keyifle içime çekiyorum.

Göğsümdeki gerginlik azalır. Karnımın altında bir sıcaklık hissederim.

Kravatı giysi yığınının geri atıyorum, yüzüme su serpiyorum ve kağıt havluyla kuruluyorum, sonra suyu kapatıp kapı koluna uzanıyorum.

Bugün bir an önce bitsin istiyorum. Daha fazla sarsıntıya dayanamıyorum. Aslında, banyo zeminine düşüp bayılmak, kapının diğer tarafında beni bekleyen zorlu sınavlardan geçmekten daha cazip geliyor — hala halletmem gereken dedikodular ve yazmam gereken polis raporu var ama hayat beni henüz öldürmedi, bu yüzden kapı kolunu çevirip sendeleyerek oAce'e doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Brennan, açılmış bir portakal suyu ve mavi bir klasörü ellerime tutuşturur.

"Sen bütün şişeyi bitirene kadar buradan ayrılmayacağız," diyor.

Tek seferde bitirip boş şişeyi ona veriyorum ve klasörü açıyorum. İçinde yazıcıdan çıkan kağıtlar olduğunu fark edince klasörü tekrar kapatıyorum.

"Bayan Baker, bunları fotokopi odasında bıraktığınızı söyledi," diyor

Brennan. "Oh. Başka bir şey söyledi mi?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. Bir yanım kağıtlara baktı mı diye sormak istiyor, ama çoğunlukla bakmamış olmasını umuyorum. Şüphelenmemesi için bir bahane uydurmaya çalışıyorum.

"Yani, sıkışıklık giderildikten sonra başka bir şey yazdırıldı mı?"

"Klasöre koyduğunda kuyruk boşalmıştı dedi."

Başımı sallayıp yumruğumu sıkıyorum, tüm sayfaların yazdırılıp yazdırılmadığını kontrol etme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

En son istediğim şey, patronumun benim için öncülünü dövdükten sonra ona GED deneme sınavını mahvetmek. Bu işi kaybedersem, tüm cesaretim bok gibi boşa gidecek. Onun kahramanlıkları ve bizim anlaşılmamız anlamsız hale gelecek.

En çok annem acı çekecek.

Klasörü kolumun altına sıkıştırıp, lastik gibi bacaklarımla eşyalarımın bulunduğu kutuya doğru yürüdüm. Klasörü çantama koyduktan sonra, sehpadan tabletimi aldım ve çatlak ekranına bakıp iç geçirdim.

"Sanırım bu masraf maaşımdan kesilecek, değil mi?" "Hayır, kesilmeyecek."

Sesindeki soğukluktan ensemdeki tüyler diken diken oldu. İç çekip kafamı sallıyorum.

"Çıkmalı. Onu bununla vurmak aptalcaydı. Vurmadan önce bırakmalıydım," diye mırıldanıyorum.

"Vurdun. Önemli olan tek şey bu."

Onun cevabı beklediğim gibi değil. Tableti yere bırakıp ona dönerek soruyorum.

"Şu anda tipik bir CEO tavrı sergilemiyorsunuz, Bay Diamond," diye azarlıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve kalçasını kanepenin arkasına dayar.

"Şu anda CEO ve çalışan değiliz, küçük kardeşim," diyor. Ben kaşlarımı çatıyorum. O ise kaşlarını kaldırıyor.

"Senin güvenliğin söz konusu olduğuunda, gerekli gördüğüm her türlü önlemi almaya hakkım var."

"Güvenliğim tehlikede
değildi..." "Sana vurdun,
bebeğim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum. Burnumdan birkaç kez nefes alıp verdikten sonra, duygularım konuşacak kadar sakinleşiyor, bu yüzden gözlerimi açıyorum ve dipsiz mavi gözlerle karşılaşıyorum.

"O anda ortaya çıkabilmenin tek yolu, güvenlik kameralarından beni izliyor olman ve bu oAce'den beni kurtarmaya gelmiş olman. O zaman kapıyı kırmadan önce yaklaşık otuz saniye boyunca olanları kaçırmış olmalısın, yani onun kapıyı kilitlemesi dışında hiçbir şey görmedin, değil mi?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve içimdeki küçük, sessiz bir parça onun takdirinden büyük bir mutluluk duydu.

"Görmeme gerek yoktu, aşkım."

"Tabii ki gördün! Sen bir iş adamısın. Lanet olsun, az önce milyon dolarlık bir şirket satın aldın. Borçlar ve..."

"Audrey, dur. Ne olduğu önemli değil. Şiddet kullanma ihtiyacı hissettiysen, o zaman dayak yemeyi hak etmiştir. Sonuçlarıyla ben ilgilenirim."

İçimdeki tüm isyan duygusu yok oluyor ve geride belirsiz bir boşluk bırakıyor. Yorgunluk beni dünyadan koparmak üzere, ama saçlarımı düzelterip çantamdan bir paket fındık çıkarıyorum.

"Peki. Eğer profesyonel davranmıyorsak, o zaman ben oAce'den ayrılmaya hazırım. Lütfen bana iş gününün bittiğini söyle. Hala karakola gidip rapor tutturmam gerekiyor," diye homurdanarak paketi yırtıp içindekilerin yarısını ağzıma atıyorum.

"Seni götürürüm. Tartışmayın. Ben de kendi suç duyurumu yapmaya gidiyorum, ayrı ayrı gitmemize gerek yok."

Ses tonunda eğlendiği açıkça belli. Onu görmezden gelerek kahve makinesine bakıyorum, ama daha fazla kafein beni sadece gergin yapar.

"Harika. Başka kim geliyor?" Ağzım doluyken mırıldanırım.

"Sadece biz varız," diyor.

Homurdanıp, yutkunup, kalan fındıkları ağzıma döktüm. Başımı öne eğdiğimde, Brennan'ın yakınlığından korkarak sıçradım.

Yaklaştığını duymadım, ama sessiz adımları, çıtır çıtır atıştırmalığım ve beynimdeki bulanıklık arasında, odada öfkeyle koşan bir boğayı bile fark edemeyebilirdim.

Elimi tutar, yüzüne kaldırır ve hırlar. "Buz lazım sana..."

Elimi çekip başımı sallıyorum.

"İyiyim deme, Audrey. Parmakların şişmiş," diyor. "Onun çenesi ve tablet arasında sıkışıp biraz morarmışlar.

Yarın iyileşirim."

Kaşlarını daha da çatıyor. Gözlerimi devirmeye gücüm yok.

"Açıkçası, acımıyorlar ve ne kadar kötü görünürlerse, ona karşı davam o kadar iyi olur, değil mi? Hadi gidelim. Karakolda buz vardır," diyorum.

Gergin bir an boyunca, hareket etmeden bana bakıyor. Sonunda uzaklaştığında, nefesimi verip çantalarımı alıyorum.

Çantalarımı benden alır ve omzuna asar, sonra yaralanmamış bileğimi tutar ve avucuma iki hap atar.

"Antiinflatuar ve ağrı kesici. Ya bunları al ya da..."

Hapları ağzıma atıp kuru olarak yutuyorum ve odadan çıkıyorum.

Sonra sonsuz saat sonunda sonundakarakolda karakolunda, ben dışında otomatik otomatik cam kapıların dışında durup ciğerlerimi kirli şehir havasıyla dolduruyorum.

Kapılar açılır ve Bay Diamond kaldırıma benim yanıma gelir.

"Bu gece hastanede kalacak ve ardından bir iki gün hapistede kalacak, bu yüzden yakın zamanda onunla karşılaşma endişesi duymamanız gerek," diyor. "Ama eve tek başına gitmenin zor olacağını düşünüyorsanız, birkaç otel odam var..."

"Hayır, Bay D..."

"Audrey, biz oAce'de değiliz ve iş konularını tartışmıyoruz. Lütfen bana Brennan de."

Sesinde en ufak bir emir tonu olsaydı, reddederdim, ama nazik, yalvaran sesi savunmamı yok etti. Bu kadar nazik bir şekilde istediğinde, özellikle de yaşadığımız bu inişli çıkışlı günün ardından, onu reddedemem.

Alnımı ovuşturup başımı salladım ve derin bir nefes aldıktan sonra gözlerine baktım.

"Teklifin için teşekkürler, Brennan."

Açık mavi gözleri dipsiz bir havuz gibi olur ve dudakları nazik bir gülümsemeye kıvrılır.

Yaralı kalbim eridi. Ona tam olarak güvenmesem de - ve hala ona istediğini vermeyi düşünemeyecek kadar kırık olsam da - ruhum onun ruhuyla bağ kurmak istiyor. Vücudumun kafa karıştırıcı sinyalleri de bu konuda yardımcı olmuyor. Buz ve ateş sırayla omurgamdan aşağı akarken, bacaklarımın arasında gerginlik zonkluyor.

Berbat daireme gitmek istemiyorum. Kağıt kadar ince duvarlar ve gürültücü komşularım bütün gece uykumu kaçırarak.

Ama onun otel odası teklifini kabul edemem. Bu çok... samimi, o odayı hiç ziyaret etmese bile.

Kabuslarım çok yaklaştığında yaptığım gibi, oAce'e gizlice girip rastgele bir kanepede uyumayı düşünüyorum, ama bugünkü olaylar ve Brennan'ın güvenlik kameralarını kullanmasından sonra, buna cesaret edemiyorum.

"Otel odası fazla olur, metroyla daireme gidebilirim, ama en yakın ev eşyaları mağazasına gitmek istiyorum," diyorum.

O da başını sallar ve bana arabaya kadar yol göstermemi işaret eder. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, parlak ışıklı bir mağazanın önüne paralel park eder.

"Teşekkür ederim," diyorum kapıyı açarken.

O kontağı kapatıp kapı koluna uzanırken ben duraksıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Birkaç şeye ihtiyacım var," diyor.

"Hayır, ihtiyacın yok, ve olsa bile, ya başka bir mağazaya gidersin ya da ben ayrılana kadar beklersin. Şu anda ihtiyacım olan son şey,

bir sapık gibi peşimden gelmen." "Geç
oldu. Bırak da..."

"Brennan."

Benim ürkütücü derecede sakın ses tonum karşısında donakalır. Bıçak sırtında duruyorum. Bir tane daha rahatsızlık verirse patlarım. Çenesinin kasları seğirir. Sessizce nefes alıp her kelimeyi tek tek telaffuz ederek konuşurum.

"Bugünlük işim *bitti*. Burada ayrılıyorz. Yarın sabah işte görüşürüz."

Gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru itti.

"Tamam, eğer ihtiyacın buysa. Telefonunu ver," diye talep eder. "Hayır. Bayan Baker ve ben zaten önemli numaraları paylaştık, bu yüzden benim de

bilgilerin var. O da sana benim bilgileri gönderdi. Başka bir şey yoksa..."

"Beni acil durum kontaklarına ekle," diye talep eder.

Arabanın kapısını açıp kaldırıma çıkıyorum.

"Yarın görüşürüz, Bay Diamond."

Kapıyı kapatmak için döndüğümde, berrak mavi gözleri benimkilerle buluştu. Ayaklarımın altındaki zemin kaydı.

"Dikkatli ol, bebeğim."

Midem bulanır. Başımı sallar ve kapıyı kapatır, kaldırımdan geçip mağazanın girişine doğru yürürüm. Mağazanın düzenine aşina olmadığım için, yatak takımları bölümünü bulana kadar birkaç reyonu dolaşırım.

Böylesine korkunç bir günü atlattıktan sonra, yeni bir battaniyeyi hak ediyorum. Kalın, ağır bir yorgan daha fazla sesi engelleyecektir. Altında terleyip ölebilirim

ama bu, dairemdeki soğuk hava cildime her değdiğinde Edgar'ın dokunuşunu yeniden yaşamaktan daha iyi geliyor.

İzlendiğimi hissedince kaskatı kesiliyorum. Gözlerimi raflara dikip, etrafıma bakıyorum ve tanıdık bir yüz görüyorum, ama o köşeye dönüp kayboluyor.

Bayan Baker ile sadece birkaç saat önce tanışmış olsam da, yüzleri tanımak işimin önemli bir parçası ve sürekli somurtkan ifadesiyle güzel yüz hatları onu kolayca tanınır kılıyor.

Öfke, rahatlama ve hayal kırıklığı içimde savaşıyor. Brennan, onunla birlikte olmayı reddettiğim için onu peşimden salmış olmalı.

Seçtiğim ürünü alıp köşeyi döndüm, ama Bayan Baker ortalıkta yoktu. Eski üvey kardeşim de yoktu.

Yeni battaniyemi alıp metroya doğru yürürken duyularım tetikte. Kimse beni takip etmiyor olsa da izlendiğim hissi hiç geçmiyor. Elimi çantama sokup bıçağımı avucumda sıkıca tutup, kirli trenden daha da kirli sokaklara adım atarken yeni battaniyemi sıkıca sarıyorum.

İstasyonun üç blok ötesinde, ellerim terlemeye başlar ve her beş saniyede bir arkamı kontrol etme dürtüsü beni rahatsız eder. Yolu geçer, köşeyi döner ve genellikle kaçındığım ışıklandırılmamış çıkıntının gölgesinde dururum.

Karanlık bir silüet köşeyi döner, beni fark eder ve yüzünü görmeden önce hızla gözden kaybolur.

Daireme koşup kapımı kilitlemek için duyduğum dürtü neredeyse galip geliyor, ama en iyi arkadaşım Brook'un bana savunma dersinde öğrettiği ilk şey

takip edildiğini düşündüğünde tarafsız ve kalabalık bir yer bulmak.

Kamuya açık yerlerde güvenli bir yer bulabileceğim bir bölgede değilim ve oAce'ye geri dönmek için çok geç, bu yüzden sakın bir şekilde kaldırımda öncekiyle aynı yönde yürüyorum, ama binamı geçip bloğun etrafında devam ediyorum.

Eski bir çamaşırhaneye girip bir çamaşır makinesinin arkasına saklandıktan sonra, kalbim güm güm atarken bekledim.

Ellerini ceplerine sokmuş, omuzlarını kamburlaştırmış ve başına bir şapka takmış olan Bayan Baker pencerenin önünden geçip gidiyor.

İçim rahatlar. İç çekip başımı çamaşır makinesine yaslarım. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, öfke içimde kaynamaya başladı.

Teknik olarak Brennan sözünü tuttu çünkü beni takip etmedi, ama danışmanını peşimden göndermesi benim isteklerimin ruhuna aykırı.

O çok küstah bir pislik.

Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Bir grup adam arka odada sigara içip kart oynuyor.

Artık Bayan Baker'ın beni görüp görmediğini umursamadan, bu gece onunla yüzleşemeyecek kadar yorgun olduğum için doğruca eve gidiyorum. Kapıyı arkamdan kilitledikten ve duşta cildimi yıpratana kadar ovduktan sonra, yeni battaniyemi yığının üstüne ekleyip altına giriyorum.

Bay William'ın saldırısından kaynaklanan dehşet içimde hala taze olsa da, yorgunluk beni karanlık, huzursuz bir uykuya sürükler.

Rüyamda, tarçın ve karanfil kokulu güçlü kollar beni sarıyor ve erkeksi bir göğse yaşıyor. Eski üvey kardeşim beni koruyor.

dünyadan çok daha iyi olan battaniyelerimden. Brennan beni sanki dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi kucaklayıp rahatlatıyor.

Birkaç saat sonra terli ve kafam karışık bir şekilde uyandığımda, kendimi bu kadar aptal olduğum için azarlıyorum.

Brennan bir daha asla benim ağabeyim olamaz, ne de sevgilim. Asla. Onun öpücüğüyle uyandırdıktan sonra bedenim onu ne kadar arzularsa da fark etmez.

On üç yıl önce beni terk ettikten sonra neler olduğunu asla öğrenemez. Annemi ne kadar acı çektirdiğimi öğrenirse, bana tekrar sırtını dönecektir.

Annemin bana baktığı gibi o da bana nefretle bakarsa, hayatta kalamam.

İç çekiyorum, bir bardak su içiyorum ve yorganın altına geri giriyorum. Kalçam ve elim ağrıyor, ama bu acı ruhumdaki ıstıraba kıyasla hiçbir şey.

Kabuslara dalıyorum.

BÖLÜM 8

Brennan Diamond

TER VÜCUDUMDAN AKIYOR ve gömleğimi ıslatıyor, ama kollarımı sallayıp boynumu çeviriyorum ve omuzlarım yanana kadar çeşitli boks kombinasyonlarıyla kum torbasına vuruyorum. Kendimi biraz daha cezalandırmak için, her iki tarafa birer tur yüksek ve alçak tekme ekliyorum ve ardından birkaç dakika boyunca o anda en doğal gelen vuruşlarla kum torbasına vuruyorum.

Pazartesi akşamı Audrey'i mağazaya bıraktıktan sonra, kayıtlarındaki adrese gittim ve arabamı birkaç blok ötedeki saatlik ücretli otoparka park ettim. Yakındaki bir sokakta saklandığım yerin önünden geçip binaya girdiğinde, daha önce hiç yaşamadığım bir öfke beni tüketmek üzereydi. Bu öfkenin gücü, bana yönelik olması nedeniyle daha da korkutucuydu.

Onun geçmişiyle ilgili önemli bilgileri bilmiyorum ve en kötüsü, bu bilgileri nasıl bulmaya başlayacağımı bilmiyorum. Mükemmel bir dünyada, bana kendisi anlatırdı, ama o her zaman inatçı olmuştur, bu yüzden belirsizliğin cehenneminde sıkışıp kaldım.

Yapsam da yapmasam da lanetleneneceğim, dün bütün gün onunla çalışırken işle ilgili tek bir kelime bile konuşmadım.

Nefesim boğazımdan ateş gibi girip çıkarken ve yumruklarımla kum torbası sallanırken, eldivenimi kolumun altına sıkıştırdım, dişlerimle kayışı yırttım ve elimi kurtardım.

"Çanta sana ne yaptı da seni bu kadar kızdırdı, ve ben aynı kaderi yaşamamak için ne yapmalıyım?"

Sesin sahibini tanıdığımda dönüp kaşlarımı çattım.

Yeni satın aldığım milyon dolarlık şirketimde, saçma sapan sayıda sertifika ve ödüle sahip, en yüksek puanlı güvenlik görevlisi Carlos Lopez, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çantanın sallanışını izlerken bakışlarında takdirle duruyor.

Dişlerimi gıcırdatıp terden ıslanmış saçlarımı elime alıp gezdiriyorum.

Şu anda bana yaklaşma cesaretini ve o pislik Edgar Williams'ın Audrey'le elini koyduktan sonra onunla nasıl başa çıktığını ne kadar takdir etsem de, bebeğimin ona gülümsemesini unutamıyorum. Kıskançlık, öfke ve acı içimi kemiriyor.

İkinci eldivenimi çıkarıp, onun sorusuna omuz silkerek cevap veriyorum.

"Görünüşe göre sizi çoktan gücendirdim, Bay Diamond. Bir maç yapmaya ne dersiniz?" Lopez, köşede uzanan mavi minderlere çenesini eğerek önerdi.

Audrey yanımda ama ulaşamayacağım bir mesafedeyken sadece bir tam iş günü çalıştıktan sonra (Salı günü hiç bu kadar uzun gelmemişti), dün akşam saatlerce en sevdiğim spor salonundaki ekipmanları parçaladım, ama bu yeterli olmadı, bu yüzden bu sabah yeni satın aldığım şirketin çalışanlarına sunulan sağlık programına bağlı spor salonunu kontrol etmeye karar verdim. Genel olarak mekan temiz ve bakımlı, bazı ekipmanlar yeni, ancak daha az kullanılan makineler yenilenmeye ihtiyaç duyuyor ve soyunma odası tamamen elden geçirilmeli. Çalışanlarım daha iyisini hak ediyor.

Belki bu çalışan hariç. İşinde bu kadar verimli olmasaydı, onu kovardım.

En yakın çubuğa astığım el havlumu alıp ensemdeki teri silerim.

"Patronunla dövüşür müsün?"

"Neden olmasın? Sadece dostça bir rekabet, değil mi?"

Mendili çenemin altına koyup yüzünü inceliyorum. Benimle dalga geçiyor olmalı, ama ifadesi ve vücut dili tarafsız görünüyor.

Diğer birkaç çalışan da spor salonundaki farklı ekipmanları kullanıyor. Çarşamba sabahı için beklediğimden fazla kişi var. Bu katılım, şirketin geleceği için iyiye işaret —kendine özen göstermeye yeterince motive olan kişiler, bunu yapmayanlardan daha başarılıdır— ama CEO ile en üst düzey güvenlik görevlisi arasındaki bir dövüş, dedikodu çarkını çok fazla besler.

"Kazanan öğle yemeği ısmarlar," diyor Lopez.

Onu hafife almışım. Zararsız bahisler ekleyerek, aramızdaki gerginliği maskeliyor ve bu mücadeleyi eğlenceli, dostane bir rekabete dönüştürüyor.

Kim kazanırsa kazansın, su sebilinin etrafında toplanan çalışanlar artık beni evlerini yıkmak isteyen büyük kötü kurt olarak görmeyecek ve o da aramızdaki uçurumu kapatarak popülerlik kazanacak.

Benden birkaç santim daha kısa olabilir, ama deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla, bir rakibi görünüşüne göre yargılamamalıyım. Daha tıknaz yapısı ona daha iyi denge ve hareketlerde avantaj sağlıyor, ama onu daha önce hiç hareket halinde görmedim, bu yüzden hızı bir sır.

Sadece benim kum torbasını dövüşümü izledi ve yine de bana meydan okudu.

Gözleri hiçbir şey belli etmiyor. Eğer toplantı odasında olsaydık, poker suratını takdir ederdim, ama spor salonunda, geri bildirim vermemesi kişisel bir hakaret gibi geliyor.

"Bugün öğle yemeği için randevum var, ama yarın boşum,"
diyorum. Yüzünde bir gülümseme yayılıyor.

"Anlaştık. Mavi mi kırmızı mı? Tam takım mı?"

Mevcut ekipmanlara göz gezdiriyorum.

"Kendi eldivenlerimi getirdim. Sadece ağızlık, eldiven ve tekmelik.
Kafa veya yüz vuruşları yok. Nakavt değil, pes etmek var" diyorum.

O da başını sallar ve duvardaki kutudan bir çift tek kullanımlık tekmelik ve ayrı ayrı paketlenmiş tek kullanımlık ağız koruyucu atar bana. Teşekkürlerimi homurdanarak ifade ederim, bankta otururum ve tekmelikleri bacaklarıma bağlarım, ardından plastiği yırtıp ağız koruyucuyu üst dişlerime takarım. Kalkarım ve ellerimi eldivenlerime sokarım, omuzlarımı döndürür ve odanın diğer tarafına geçerim.

Minderlerin üzerinde karşı karşıya geliriz ve eldivenlerimizi çarpıştırırız, sonra geri çekilip dövüş pozisyonuna geçeriz.

Basit bir yumrukla onu test ediyorum. O kaçıyor ve bir-iki kombinasyonla karşılık veriyor. Ben blok yapıyorum, onun alanına giriyorum ve yan tarafına sağlam bir yumruk indiriyorum. Yıldırım hızındaki refleksleriyle eldivenini karnıma gömüyor ve nefesimi kesiyor. Diyaframım kasılırken, bacağımı öne doğru uzatıp onun bacaklarını altından süpürüyorum.

Düşerken, dirseğini benimkine takıp beni yanına çekiyor. İkimiz de üstünlük sağlamak için çabalıyoruz ve sonunda bacaklarımız birbirine dolanmış halde kalıyoruz.

"Bunun ne olduğunu biliyorum ve sana söylemek için buradayım, endişelenmene gerek yok," diye kulağıma fısıldar.

Kavramamı değiştirip kolumu boynunun arkasına atıyorum. "Öyle mi? O zaman ne olduğunu söyle bana," diye hırlıyorum.

Beni döndürür ve bacaklarını gövdem etrafına dolayarak kilitler.

"Oh lütfen, Audrey'e onu canlı canlı yemek istermiş gibi bakıyorsun," diye cevaplar.

Onun dudaklarından çıkan adı beynimi kısa devre yaptırıyor. O benim altıma gelene kadar direnip yuvarlanıyorum, sonra eldivenimle kaburgalarına vuruyorum.

"Madem bu kadar açık, neden endişelenmemeliyim?" Göğsünün daha üst kısmına nişan alıyorum. Diziyle engelliyor. "Yumruklarını esirgiliyor musun?" diye kışkırtıyorum.

O alaycı bir şekilde güler ve bacağına kolumun üzerine atar, dizinin arkasını dirseğıme takar ve onu yanıma sabitler.

"O benim ilgileneyeğim tipte biri değil," diyor.

Ağırlığımı tekmeliklere vererek diğer bacağına matta sıkıştırıyorum ve o ön koluyla beni engellemeden önce göğsüne sağlam bir yumruk atıyorum.

"Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. O..."

"Aynen öyle. O bir kadın. Benim tipim değil."

Onun kısa cevabı beni derinden etkiler. Yumruğumu havada tutarak yüksekte duruyorum.

Karnıma yumruk atar ve şiddetli bir hareketle beni üzerinden atar. Daha uzağa yuvarlanırım, ama o sırtıma atlayarak başımı kilitler.

ve kas hafızamla kolumu yerine getirerek onun tutuşunu sağlamlaştırmasını engelliyorum.

Onun sözleri sonunda zihnime işlediğinde, kalbim gırtlığıma kadar yükselir. O gülünce göğsü sırtıma titreşir.

"Merak etmeyin Bay Diamond. Siz de benim tipim değilsiniz."

Hırslanmamam gerekirdi, ama onun sesi ve dirseği kaburgalarımı deliyordu.

Başımı onun çenesine doğru atma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine dizimi onun kilitli ayak bileklerinin arasına sıkıştırıp kucaklamasından kurtuluyorum.

Birbirimizden uzaklaşarak dizlerimizin üzerine çöküyoruz.

"Audrey geçen hafta sonu benim erkeğimi mihraba kadar götürdü," dediğinde, kalbim onun kelime seçiminden dolayı bir an durdu, ta ki bebeğim Matteo Ricco'nun düğününde baş nedime olduğunu hatırlayana kadar. "Ama yakında onunla mihrapta buluşacağım. Yüzükleri aldım ve evlilik teklifini de planladım."

Ayağını paspasın üzerine koyar, omuzlarını gevşetir ve gülümser, ama farkındalığı hiç azalmaz, bu yüzden bir tur daha hazırlıklı kalırım ve onun pozunu taklit ederim.

Sözlerini anlıyorum, ama Audrey benim için çok önemli, bu yüzden herhangi bir şüpheyi yer bırakmamak için kaşımı kaldırıp açıklama istiyorum.

"Liam Brunswick senin..."

"Erkek arkadaşım. Yakında nişanlım olacak. Hayat boyu partnerim. Ben rakip değilim, ama," ön kolunu uyluğuna dayar ve gözlerini benimkilere diker, "ben bir tehditim."

Kaşlarımı çatıyorum. O öne eğiliyor, gözleri hiç kaymıyor.

“Yaklaşık sekiz yıl önce bu şirkete transfer olduğumdan beri Bayan Tripp'i tanıyorum. Başlangıçta onu korumak benim işimdi, ama şimdi onu bir arkadaş olarak görüyorum. Ona zarar verirsiniz, Bay Williams ile aynı muameleye maruz kalırsınız.”

Gerginliğim bir anda yok oldu. Ayağa kalktım ve o da benimle aynı anda hareket ederken göz teması kurmaya devam ettim.

"Başka bir şey beklemiyorum," diyorum.

Alnımdan ter damlıyor ve ciğerlerim daha fazla oksijen istiyor, ama kollarımı yanlarımda sarkık bırakıp ona yaklaşıyorum.

"Ona asla zarar vermem, ama senin onu koruman iyi bir şey." Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "O, alabileceği tüm dostları ve korumayı hak ediyor. Ben yanında olamadığımda onun yanında olduğun için mutluyum."

Bu sözler boğazımı yakıyor. Onları söylemekten nefret ediyorum. Çok doğrular.

Uzun bir süre yüzümdeki ifadeyi inceledikten sonra başını sallayıp bana çarpık bir gülümseme attı.

Eldivenlerimizi tokuşturup, koruyucu ekipmanlarımızı çıkarmak için ayrılıyoruz, sonra bir sonraki kullanıcılar için alanı dezenfekte ederken sessizce birlikte çalışıyoruz.

"Ben başlattım ve ikimiz de kaybetmedik, yarın öğle yemeğini ben ödeyeceğim," diyor.

"Hayatta olmaz. Birkaç saatliğine dışarıdan bir servis tut ve tüm güvenlik görevlilerini davet et. Ben ısmarlıyorum," omuz silkiyorum.

"Sen nasıl istersen, patron."

Bana elini uzattı. Elini tuttum. Sıkı ve saygılı bir el sıkışma paylaştık. Elini bırakmadım.

"Tüm bunları bir kenara bırakırsak, şunu bilin ki ben kıskanç bir adamım. Audrey benimdir.

benimdir. Ona dokunma," diye uyarıyorum.

O sırtarak yaklaşır ve kulağıma fısıldar, "Liam da pek affedici bir tip değildir. Eğer bunu görürse..."

Elini bırakıp onu itiyorum. O gülüyor ve omzuma vuruyor.

Liam Brunswick, Matteo Ricco ile eşanlamlı sayılabilir. İkisi de acımasız bir üne sahip, kendi kendilerini yetiştirmiş adamlar ve onları kızdırmaktan çekinecek kadar nüfuzlu ve zenginler.

Ben eski moda soyunma odasına girerken o bir makinenin başına geçer. Hızlı bir duş aldıktan sonra kıyafetlerimi değiştirir ve spor çantamı arabama taşırım.

Çalışanlarımı saygı duyduğum için, erken saatte yönetici katına çıkmak yerine caddenin karşısındaki kafeye yürüyorum. Bir kruvasan ve kahve sipariş ediyorum, arka köşedeki sandalyeye oturuyorum ve beklerken telefonumda birkaç e-posta yanıtı yazmaya başlıyorum.

Audrey cam kapıdan içeri girdiğinde dünya aydınlanıyor. Saçlarını geriye çekmiş ve vücudunun hatlarını vurgulayan takım elbisesiyle melek gibi görünüyor. Penisim canlanıyor ve vücudumdaki her hücre ona koşup onu kollarıma almak istiyor, ama gözlerinin kenarındaki yorgunluk çizgileri ve solgun yüzündeki çiller beni olduğum yerde tutuyor.

Barista neşelenir, ona gülümser ve onu sıranın önüne çağırır.

Bir adam Audrey'nin kolunu tutup tezgaha ulaşmasını engellediğinde kaskatı kesildim. Yüzü bembeyaz oldu. Korku, muhteşem yeşil gözlerini kapladı.

Kadın adamın ayak parmaklarına basar ve kolunu adamın elinden çekip çıkar. Adamın etrafında sıraya girmiş üç kadın, adam kuyruğunu kıstırıp dükkandan kaçana kadar kuduz hayvanlar gibi üzerine çullanır.

Audrey onlara teþekkür eder ve baristaya sipariþlerinin parasını ödeyeceğini söylerken, tezgahın üzerinden yapışkan bir not ve kredi kartı uzatır. Genç kadın alaycı bir selam verir ve not

Audrey onlara teþekkür eder ve baristaya sipariþlerinin parasını ödeyeceğini söyler, tezgahın üzerinden yapışkan bir not ve kredi kartı uzatır. Genç kadın ona alaycı bir selam verir ve notu içecekleri hazırlayan çalışana uzatır, sonra Audrey'e umutla elini uzatır.

Küçük üvey kardeşim çantasının fermuarını açar ve şimdiye kadar gördüğüm en saçma, en dahice içecek taşıyıcılarını çıkarır.

Kimse itiraz etmez, hatta uzaktan bile şaşırmış gibi davranmaz, bu da benim düşüncelerimi pekiştirir. O bu dükkânın müdavimidir ve muhtemelen çalıştığı her sabah bu dükkâna uğrar.

Barista kartı geri verdiğinde, şirket logosunu tanıyıp rahatladım.

Benim akıllı küçük bebeğim, zor kazandığı maaşının saçma sapan bir kısmını iş arkadaşlarına kafein almak için harcamıyor. İyi bir patron, akıllı bir çalışanı tanır ve harcama alışkanlıklarını ödüllendirir.

Öpüşmemizi hatırlayınca dudaklarım karıncalanıyor. O tam bir mükemmellik. Boğazının derinliklerinden çıkan o yumuşak sesleri çıkarırken onu dişlerimle ve dilimle taparcasına sevmek istiyorum.

Kafenin köşesinde tamamen sertleşmiş halde, bebeğimin mükemmelliğini zihnimden silmek için kaynar kahvemi acımasızca yudumluyorum. Bu yardımcı oluyor ama yeterli değil, bu yüzden koltuğumda kıpırdanıyorum ve pantolonumun dikişi zonklayan penisime batınca yüzümü buruşturuyorum.

Sözleşmesini yenilemesi için ilişkimizi profesyonel tutacağıma söz verdiğimden bu yana sadece bir buçuk iş günü geçti. Üç ay

sonsuzluk gibi geliyor. Bir saat daha, bırak üç ay, ona dokunmamayı nasıl başaracağım bilmiyorum.

Baristaya nakit para bahşış bırakıp diğer müşterilere el salladıktan sonra, dolu içecek taşıyıcılarını alıp kaldırıma doğru ilerledi. Karşıya geçerken kalçalarının doğal sallanışı, pantolonumdaki durumu daha da kötüleştirdi. İç çekip kahvemini geri kalanını bir dikişte içiyorum, dilimi yakıp mideye kadar bir iz bırakıyor, sonra son kruvasan parçasını ağzıma atıyorum. Damak tadım mahvolduğu için lezzeti alamıyorum, ama o merdivenleri çıkıp şirketin büyük cam döner kapısından girerken ben arkama yaslanıp yavaşça çiğniyorum.

İş sözleşmesini yenilemeden önce profesyonel bir ilişki talep etmesinin nedenini tahmin edebiliyorum, ama emin olmak için çok fazla değişken var.

Audrey'in konuşması kesildikten sonra Bayan Baker'ın yazıcıdan getirdiği belgeler herhangi biri için olabilir. O, yönetici katındaki herkes için sürekli olarak işler yapıyor. Ben iş yükümü sıkı bir planlama ve daha sıkı bir zaman yönetimi ile idare ediyorum, ama nedense o benden daha üretken.

Babam annemden boşandığında, onlara küçük bir servet verdi ve onları o kadar iyi sakladı ki bulamadım. Onun liseyi bitirmemesinin tek bir nedenini bile anlayamıyorum. Ben ayrıldığımda, akademik olarak sınıfının en iyi beş öğrencisi arasındaydı. Aynı yolda devam etseydi, hangi okula gitse kolayca üniversite için tam burs alabilirdi.

Sandalyeye yaslanıp birkaç dakika dalgın dalgın insanları izledim. Aklım yine aynı cevapsız soruya döndüğünde, iç geçirdim, koltuğumda kıpırdadım ve biyolojiye, ereksiyonumun geçmesine şükrettim. Telefonumu göğüs cebime koydum, çöplerimi topladım ve çöp kutusuna giderken bahşiş kavanozuna iki yüzlük koydum.

Barista bana şüpheyle bir bakış attı. Arkama bakmadan çıktım ve yaya geçidinde sinyal bekleyen kalabalığa katıldım. Caddenin ortasında, ışık turuncu renkte yanıp söndü. Somurtarak, yetkililerle iletişime geçip zamanlamanın iyileştirilmesi için dilekçe vereceğime dair zihnimde bir not aldım.

Güvenlik kontrol noktasında kimliğimi gösterdiğimde Bay Lopez bana saygıyla başını sallar. Tek kelime etmeden geçip asansörlere doğru kalabalığa katılıyorum.

Çevremdeki herkesin gizli bakışlarından, kim olduğumu bildiklerini anlıyorum, ama kimse bana yaklaşmaya cesaret edemiyor. İçimden iç çekiyorum ve şirketin genel nüfusu benim lehime dönene kadar yoğun saatleri kaçınmaya karar veriyorum.

Kapılar açıldığında kimse girmez, ben de içeri girip dönerek kolumla sensörleri engelliyorum. Başımı eğerek onlara bana katılmalarını işaret ediyorum.

İlk adım atan kişi, omzuna çanta asmış ve her iki elinde birer evrak çantası olan yaşlı bir kadın.

"Günaydın, Bay Diamond. Yedinci kat, lütfen," diyor.

Başımı sallıyorum, isim etiketini okuyorum, yedi numaralı düğmeye basıyorum ve asansöre binen diğer çalışanları selamlıyorum.

Asansörün doluluk oranı yarıya bile ulaşmamışken insan akını durduğunda, dışarıya eğilip, büyüyen kalabalığa keskin bir bakış atıyorum

ve boş alanı belirtmek için vücudumu düğmelere yaklaşıyorum.

Ben, dokuzdan beşe çalışanlarla kaynaşamayacak kadar egosu büyük, kendini beğenmiş biri değilim. Asansörü paylaşmak benim için asla küçük düşürücü bir şey olmadı ve olmayacak da, tabii Edgar Williams gibi pisliklerle değilse.

Yönetim katına çıkmak, tüm duraklarda durarak birkaç dakika sürer, ancak çoğu çalışanın asansörden inerken gözlerindeki minnettarlık, bu çabayı değerli kılar.

Asansörden inip koridorda bir dizi el sıkışma ile karşılaşıyorum. Sonunda ofisime vardığımda, Audrey, Bayan Baker ve ekibimden birkaç danışman girişin iki yanında duruyorlar.

"Günaydın, Bay Diamond," diyorlar hep bir ağızdan.

İş sabahı, dün olduğu gibi aynı yüksek enerjili kaosla başlar. Çarşamba günlerinin, haftanın başı ve sonu arasındaki yoğunluk arasında daha sakin geçmesini tercih ederim, ancak satın alma ve devir süreçleri tamamlanana kadar temponun yavaşlayacağını sanmıyorum. Şirketin genel olarak daha iyi bir yönlendirmeye ihtiyacı var, ancak ulaşılabilir hedefler ve daha özlü bir işletme planı ile önümüzdeki birkaç yıl içinde katlanarak büyüme kaydetmesi bekleniyor.

Günlük görevler astronomik ve beklenmedik durumlar ortaya çıktıkça sürekli değişiyor, ama ben kolaylıkla iş moduna geçiyorum. Audrey — iş saatlerinde profesyonel kalmak için düşüncelerimde bile ona Bayan Tripp diye hitap etmeyi hatırlatıyorum — hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ana çalışma alanı geçici olarak ofisimdeki sehpa ve kanepe olsa da, sürekli içeri girip çıkmasına rağmen, bilinçaltımda onun her hareketini takip ediyorum. Benim dikkatimi çekmeden önce birçok sorunu çözüyor, Bayan Baker ile etkileyici bir kolaylıkla koordinasyon sağlıyor ve

sanki yıllardır tüm şirketi tek başına yönetiyormuş gibi, ancak her zaman spot ışıklarından uzak durmayı başarıyor. Sabah ilerledikçe beni daha da etkiliyor. Görevlerimi kolaylaştırıp etkileyici bir rahatlıkla aramızdaki sürtüşmeleri ortadan kaldırmasına rağmen, sadece onun hareketlerini takip etmek bile zihinsel yorgunluğu düşüncelerimin sınırlarına çekiyor.

Bayan Baker, benim ayartılmamı önlemek için sıkıca açık tutulan çift kapıdan geçer ve öğle yemeğinden önceki son toplantımı hatırlatır. Ona teşekkür edip ayağa kalkarım. O da dönüp koridordan uzaklaşır.

Bayan Tripp, masamın köşesine siyah bir dosya bırakır ve toplantıda başarılar dileyerek geri çekilir. Ben başımı sallar ve kapıya doğru yürürüm, ancak Audrey kollarındaki evrak yığını ile sehpa arasında bakışlarını gezdirince dururum.

Köşeyi döner, onu omuzlarından tutar, bana sırtını dönmesini sağlar, masanın etrafında dolaştırır ve sandalyeme oturturum.

"Masama otur. Ben kullanmadığım zamanlarda o senin. Yarım saat sonra döneceğim."

O tartışmaya fırsat vermeden odayı geçip kapıları kapatmak için kapı kolunu tutuyorum. Yüzündeki şaşkın rahatlama ve omuzlarının yorgunluktan düşmesi beni utandırıyor. Bir çalışanın benden daha çok çalışmasını hiç beklemedim. Artık benim etrafımda dolanmaya devam edemez.

Toplantı beklenenden uzun sürdü.

Yaklaştığımda Bayan Baker sandalyesinden kalkar.

"Bayan Tripp'in yerine Bay Williams'ın düzenlediği öğle yemeğine sizinle birlikte gideceğim," diyor.

Saatime bakıp başımı sallarım.

"Hayır. Onlar zaten onu orada bekliyorlar, bu yüzden benimle gelmesi en iyisi. Sen uzun bir mola verebilirsin. Geri dönerken mesaj atarım," diyorum.

"Elbette, Bay Diamond. Bir mesaj veya telefonla ulaşabilirsiniz," diye yanıtlar.

Kabul ederek başımı sallıyorum ve ofisime giriyorum.

Audrey'in masamın üzerine yığılmış halini görünce içimi bir alarm kaplar. Odayı hızla geçerken kapı arkamda sessizce kapanır. Audrey homurdanıp başını kolunun üzerine koyduğuunda içim rahatlar.

Bayılmamış, uyuyor.

Onun rahatlamış profilini incelerken kalbim sızlar. Bu dünya için fazla narindir. Yüzünden kaçan bir saç telini çekip, onu bu kadar zorlayan şeytanların ne olduğuunu merak ederim.

Onun altında sıkışmış kağıt dikkatimi çekiyor. Bir satır, parmaklarının arasında sıkışmış kalemden birkaç santim uzakta aniden bitiyor. Eğilip içeriği gözden geçiriyorum.

GED sınavına hazırlık yapıyor.

Çift kapıya çekiliyorum, birkaç dakika telefonumla uğraşıyorum, sonra sanki yeni gelmişim gibi kapıyı açıyorum ve her zamankinden daha fazla gürültü yapıyorum.

Audrey irkilir, ağızındaki salıyı siler ve dosyasını kapatır, sonra ayağa kalkar ve dosyasını göğsüne sıkıca sarar. Telefonumdan başımı kaldırıp

ve kaşlarımı kaldırdım. Utançtan yanakları kızardı.

Dayanamıyorum. O çok sevimli.

Ben onun alanına girince geri çekilir ama sandalyenin tekerleğine takılır. Onu sırtından kolumla yakalar ve masanın kenarına otururum. Ellerimin kaymasını önlemek için

avuç içlerimi masanın üzerine koyup, irademle onu tatmaya direniyorum.

"Bu sabah çok çalıştınız Bayan Tripp. Masamda uyumanız umurumda değil, ama önemli evrakların üzerine salya akıtmaktansa bana akıtmanızı tercih ederim," diye fısıldıyorum dudaklarından bir santim uzakta.

Onun keskin nefes alışını beni memnun eder.

Lezzetli bir an için, uykulu, açlık dolu gözlerle bana bakar. İfadesinin sertleşmesine üzülürüm, ama bu kırılğanlık beni hayranlık ile doldurur.

"İğrençsin," diye homurdanarak kollarımdan kurtulur.

Ayağa kalkarım, gözlüklerimi düzeltirim ve o dosya klasörünü sehpaye bırakıp çantasını alırken gülümserim. Dönüp bir kez daha bakar.

"O bakış ne için?" diye soruyor.

Bir sonraki sözlerime vereceği tepkiyi düşününce neşem daha da artıyor.

"İğrenç, canavardan iyidir. Bu gelişmeden gurur duyuyorum ve benim için ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum..."

"Bay Diamond, öğle yemeğine geç kaldık galiba," diye sözümü kesiyor.

Onun kibirli ses tonu beni tahrik ediyor ve onu becermek istiyorum, ama o arkasını dönüyor, çantasını kaldırıyor ve evrak çantasını alıyor.

"Ögle yemeği için bunlara ihtiyacınız yok Bayan Tripp," diyorum.

Bana sert bir bakış atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onları benim soğuk, ölü ellerimden alabilirsiniz, Bay Diamond. Ya ben onları getiririm ya da katılmam."

Saygı, omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Gözlüğümü burnumun üzerine itiyorum ve odanın diğer ucuna, ona doğru yürüyorum. Göz bebekleri küçülüyor ve kapıya bakıyor. Bir kol mesafesi uzaklıkta duruyorum ve avucumu yukarı doğru uzatıyorum.

Çantasını ve çantasını benden uzaklaştırır ve kaşlarını çatarak bana bakar.

"Zorlamayacağım ve ölmeyeceksin. Onlar da gelecek, ama sadece ben taşırsam," dedim.

Birkaç saniye boyunca bana saf bir meydan okuma ile bakar ve onun çizdiği profesyonel sınırı aştığımdan endişelenirim, ama o homurdanır, gözlerini devirir ve bana çantayı uzatır.

"Tamam. İşte, ben..."

"Hayır, Audrey. Hepsini," diye talep ettim.

Hafif bir tereddütten sonra, çantayı göğsüme doğru itip kapıya doğru adım atıyor. Elimi onun koluna dolayarak uzaklaşmasını engelliyorum.

"O da." Çantasını işaret ettim.

"Yapamazsın..."

"Yapabilirim ve yapacağım."

"İnsanlar dedikodu yapacak."

"Bırakın dedikodu yapsınlar. Sonunda benim olacaksın."

"Hayır, olmayacağım," diye homurdanır.

"O zaman ne zararı var?" diye alay ediyorum. "Ön kapıdan çıkmayacağız, doğrudan otoparka ineceğiz ve çoğu çalışan öğle yemeğine çıkmış durumda. Kimse görmeyecek."

Dişlerini sıkar ve çantasının sapını yumruklar.

"Sanırım seni tanımlayan özellikler listesine 'zorba pislik'i de ekleyeceğiz," diye mırıldanarak çantasını bana uzattı.

Gülümserim ve elini tutarken parmaklarımı onun parmaklarına sürterim. "Bir başka gelişme daha. Onur duydum," derim.

Kafasını sallar, kapıya doğru yürür ve kapıyı benim için açık tutar.

"Önden buyurun, Bay Diamond," der ve abartılı bir hareketle kolunu sallar.

Çantasının askısını düzelterip, çantaları daha doğal bir pozisyona getiriyorum, sonra çantasını koluma alıp koridora çıkıyorum.

Bebek bebeğim bana dokunmama izin vermiyorsa, onu başka her şekilde şımartacağım. Çantalarını taşımak ona yaklaşmak için bir bahane.

Ona dokunmamayı kabul etmemin üzerinden iki gün bile geçmedi. Üç ay dayanamayacağım.

Ama artık neden mesafesini korumakta ısrar ettiğini biliyorum ve başarılı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Artık yalnız değil. Ona ben bakacağım ve başına gelen tüm kötülükleri düzelteceğim.

O benim. Tamamen benim.

BÖLÜM 5

Audrey Tripp

GENEL MÜDÜRÜN OFİSİNDEN ÇIKTIĞIMDA ve Bayan Baker'ın öğle yemeğine çıktığını gördüğümde, umut adımlarımı hafifletiyor. Kimseye rastlamadan otoparka ulaşabiliriz.

Asansörün zili çalınca, lobide birinin geldiğini haber verince kalbim ayak parmaklarıma kadar iner. Brennan adımlarını yavaşlatır ve yanındaki boşluğa bekleyişle bakar. Dişlerimi sıkıp yanına geçerim.

Koridorun sonuna geldiğimizde Carlos resepsiyon masasına doğru ilerler. Homurdanmamak için kendimi zor tutarım ve köşeyi dönerek, o bizi fark etmeden asansöre binmeyi umarım.

O kadar şanslı değilim. Masaya bir dosya koyar ve arkasını döner. Brennan'ın omzuna asılı çantalarımı fark edene kadar yüzünde bir gülümseme belirir. Şüpheli bir ifadeyle dudaklarını kıvrması içimi burkar. Asansör düğmesine basarım.

Sağdaki asansör kapıları açılırken, soldaki kapılar aniden durur ve zil sesi çıkar.

Kahretsin. Daha fazla insan.

Carlos, Brennan ve beni selamlar. İstememe rağmen isteksizliğimi bir kenara bırakıp gülümsemeyle selamını karşılıyorum.

Brennan öne eğilir ve koluyla kapı sensörünü kapatır. "Önden buyurun, Bayan Tripp," der.

Havada dolaşan testosteron ve gerginlik benim gizli eşcinsel en iyi erkek arkadaşım ile eski üvey kardeşim olan CEO arasında

anında başımı ağrıtıyor. Asansöre giriyorum, ama ikisi de ikinci asansörden inen yeni gelenleri önlemek için yeterince hızlı değil.

Dişlerimi sıkıp, yönetici dinlenme odasında COO ile görüşmeye gelen iki bölüm başkanıyla selamlaşırken, küçük kutunun içine doğru ilerledim.

"Bu sabah spor salonunda kavga ettiğinizi duydum. Kaçırdığım için üzgünüm. Billy, kavganın efsanevi olduğunu söyledi," diyor finans departmanı başkanı.

Düşüncelerim birden durdu.

Carlos ve Brennan kavga mı etti?

Brennan'ın sesi hafızamda yankılanıyor. Geçen hafta sonu Brook'un düğününde — bu sadece geçen Cumartesi miydi? — beni Carlos ve Liam ile flört etmekle suçladı. Öyle olmadığını söylediğimde bana inanmadı, ama Carlos ve Liam'ın ilişkisini açıklamak bana düşmez.

"Yarın bana öğle yemeği borçlu," diyor Carlos, çenesini Brennan'a doğru eğerek.

Korku beni olduğum yere çiviler.

Gerçekten kavga etmişler. Brennan kaybetmiş.

Çocukken beni her zaman teselli ettiği anlar aklımdan geçiyor. Pazartesi günü kalçamı masanın köşesine çarptığımda bana gösterdiği şefkatli ilgisi, tüm ayrıntılarıyla zihnimde canlanıyor.

Dünya bulanıklaşıyor. Gözlerim ondan başka hiçbir şeye odaklanmak istemiyor.

Carlos, dövüşmek için her gün bedenini ve zihnini eğitiyor. Şiddete karşı caydırıcı olmak için para alıyor.

Aptal eski üvey kardeşim ne düşünüyormuş ki?

Daha fazla konuşuyorlar ama beynim bunları işlemek istemiyor.

İki iri, erkeksi vücut küçük alana giriyor ve on üç yıldır ilk kez, bir takım elbise gördüğümde içimden bir şey gelmiyor.

Acil ve inanılmaz bir his içimi kaplıyor.

Kapılar kapanır kapanmaz Brennan'ın kolunu tutup onun önüne geçiyorum. Sabırsız ellerimle, onu bu tarafa o tarafa çekerek yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyorum. Yüzünde küçük, memnun bir gülümsemeyle bana hoşgörü gösteriyor.

"Ne halt ediyordun sen? Neden bu kadar aptalca bir şey yaptın?" diye bağıyorum.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Tripp?" diye sorar

Brennan. "Sen değil. Sen sus," diye hırlıyorum.

Şaşkınlık gözlerini büyütür. Kirpikleri gözlüklerine değişir ve mavi irisleri sert floresan ışığında parlıyor.

"Sen, Carlos. Ne halt ediyorsun?"

Parmağımı Brennan'ın ensesine dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve arkadaşşıma öfkeli bir bakış atıyorum. O direnmeden eğiliyor. Çenesini sıkıştırıp yüzünü ileri geri eğerek morluklar var mı diye bakıyorum.

"Arkadaşlığımızı bu kadar çabuk terk edeceğini bilseydim, onun soyunu bitirmek için o şansı değerlendirirdim," diye homurdanır Carlos.

Brennan'ın korkunç bir yaralanmayı saklamadığını kendime ikna edince paniğim azalır.

Durumun saçmalığı beni vurur. Utanç ruhumu kuruturken uzaklaşmaya çalışırım, ama Brennan nazikçe yumruklarını ön kollarımın etrafına kapatır ve beni yerinde tutar.

"Sparring yapıyorduk, aşkım. Spor salonunda koruyucu giysiler giyen, akli başında iki kişi. Ama benim hakkımda bu kadar kötü düşündüğün için kırıldım."

"Akli başında mı? Tabii ya. Her an dövüşmeye hazır olmak için para alan birine meydan okudun," diye somurtuyorum.

"Aslında, ben ona meydan okudum," diyor Carlos.

Arkadaşıma sert bir bakış atıp, "Durumunu hiç de iyiye götürmüyorsun," diye tıslıyorum. "Yanlış adam için endişeleniyorsun, Audrey. O kendini iyi savundu," omuz silkerek.

"Ona meydan okuduğunda bunu yapabileceğini bilmiyordun, eminim." "Yaptı," diye araya girer Brennan.

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. Yüzünün benimkine bu kadar yakın olması kalbimi sıkıştırıyor. Bir yanım ondan uzaklaşmamı isterken, diğeryanım onu öpmek istiyor.

Kelimeler ağızımdan çıkmıyor, bu yüzden boğazımın derinliklerinden şüpheli bir ses çıkarırım.

"Bana yaklaşmadan önce bir süre boks torbasına vurmamı izledi."

Asansör yavaşlar. Ondan uzaklaşırım ve aramızdaki mesafe arttıkça ruhumun sessizce hayıflanmasını görmezden gelirim.

O benim patronum. Eski üvey kardeşim. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, benim için asla CEO'ndan başka bir şey olamaz. On üç yıl önce beni şiddet uygulayan babasına terk ettikten sonra olmaz. On yıl önce beni korumayı başaramadıktan sonra olmaz.

Şimdi, kırık, seilmeyen bir enkaz olduğum
için de olmaz. Boğazımı temizler ve bluzumu
düzeltirim.

"Peki, bahis neydi?" diye soruyorum, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken
Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. "Yarın öğle
yemeğini ödemek," diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ikisine birden bakıyorum.

"Tabii, tabii. Peki bu senin için nasıl sonuçlandı, Bay Diamond?" diye
alaycı bir şekilde soruyorum.

O sırtır. Carlos kıkırdar.

"Eşit bir maçtı," diyor arkadaşım.

Kaşlarımı kaldırıp patronunun egosunu okşamayı kesmesini söylemek
için ağzımı açtım, ama o devam etti.

"Ona eşcinsel olduğumu ve bir ilişkim olduğunu söyledim. O da seni
takip ettiğini itiraf etti. Artık aynı durumdayız."

İlk tepkimi dilime yutuyorum ve asansörün zili çalana kadar konuşmamak
için bekliyorum, ama sözlerim yine de sert çıkıyor.

"Öyleyse, bu bir rahatlama. Umarım yarın öğle yemeğinde eğlenirsin.
ağınız, Bay Lopez."

Kapılar açılana ve Bay Collin'in gülümsemesi şaşkın bir ifadeye dönüşene
kadar lobide durmanın sonuçlarının farkında değildim. Bakışları boş ellerime
düştü, Brennan'ın dolu kollarına kaydı ve Carlos'un yüzünde durdu.

"Ah, görünüşe göre ikimiz de bahsi kaybettik, değil mi?"

Brennan "Ne bahsi?" diye sorarken, Carlos'u asansörden dışarı itip *kapı kapama* düğmesine basıyorum.

Carlos'un eğlenerek kaldırdığı kalın kaşları, paneller kapandıktan sonra da uzun süre aklımda kalır.

"Audrey, ne bahsi?" Brennan tekrarlar.

"Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum, efendim," diye yalan söyledim.

En son ihtiyacım olan şey, otoriter ve pislik patronumun egosunu okşamak ve ona, kendimi toparlayıp günün her saniyesinde korkaklık yapmayı bıraktığımdan beri kimsenin başaramadığı bir şeyi nasıl başardığını söylemek. Carlos sekiz yıldır çantalarımı taşımama yardım etmeye çalışıyor ama başaramıyor, oysa bu ofiste çalışmaya başladığı üçüncü gününde Brennan, ben boş ellerimle dururken, çantalarımı, hatta çantamı bile gururla taşıyor.

Ona söylersem, kendini beğenmişlikten vazgeçmez.

Dikkatini gözlerime yoğunlaştırıyor. Asansör kapısı açıldığında kirpiklerimi kırıştırıp sessizce şükran duası ediyorum.

Eşiği geçip kenara çekildim, böylece arabasına kadar yol gösterebilsin. Beni yolcu koltuğuna oturtup çantamı uzattıktan sonra, çantamı ve evrak çantamı arka koltuğa koydu. Kapıdan geriye doğru eğilmek için döndüğünde, hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde emniyet kemerimi taktım ve iki elimi kucağımdaki çantamın üzerine koydum.

O gülümser ve kapımı kapatır, sonra bagajın etrafından dolaşır iri cüssesini direksiyonun arkasına sıkıştırır.

Onun benden ne kadar büyük olduğunu hatırlayınca ağzım kuruyor. Koltuğum o kadar geride olsaydı pedallara asla ulaşamazdım.

gençken, sanki hiç doymamış gibi kaslıydı, ama şimdi devasa bir adam.

Tek eliyle beni ezip geçebilir. Yıllar boyunca savunma derslerinde öğrendiğim her şeye rağmen, bana zarar vermeye karar verirse, onun gücüne karşı hiç şansım yok.

İçimden bir ses onun bunu asla yapmayacağını söylüyor, ama güvendiğim son adam bir gecede tüm hayatımı mahvetti.

Araç, park yerinden, hız tümseklerinden ve kapıdan bir rüya gibi geçiyor.

Brennan, yolculuğun birkaç dakikası geçtikten sonra

sessizliğı bozdu. "Bu toplantı hakkında ne biliyorsun?"

diye sordu.

İ çekip başımı sallıyorum.

"Bay Williams iki hafta önce kendisi ayarladı. Benim de onunla birlikte gitmemde ısrar etti ama daha fazla ayrıntı vermedi. Ben de senin kadar bilgisizim," diyorum.

O homurdanır, başını sallar ve çılgın yollarda kolaylıkla ilerler.

Kendime, onun kalın, kaslı kollarına ve çarpıcı profiline hayranlıkla bakmamam gerektiğini söylüyorum, ama gözlerim ondan uzaklaşmak istemiyor. O, traAc'tan çok daha büyüleyici.

Benim bakışlarımı fark edince, açlık gözlerini karartıyor. Boğazımı temizliyor ve bakışlarımı pencereden dışarıya çeviriyorum.

Lüks bir otele varıyoruz. İ çekip, gözlerimin arasında oluşan gerginliğı ovuşturuyorum.

Şık giyinmemişim ve yoğun bir sabah ve ani bir şekerlemeden sonra takım elbisem artık temiz değıl ve makyajımın da tazelenmesi gerekiyor.

Yenilemeye ihtiyaçı var. Zorlu ve erkek egemen iş yerimdeki kıyafet kurallarının ve toplumsal beklentilerin çok iyi farkında olduğumdan, bu ihmali için kendimi sessizce azarlıyorum.

Bay Williams'ın normal bir restoranda toplantı ayarlamayacağını anlamalıydım. O her zaman kendini beğenmiş pisliklerle lüks restoranlarda yemek yedi.

Bir iç çekerek, Brennan'ın anahtarları valeye atmasını ve kapımı açmasını bekliyorum. Bana elini uzattığında, kabul etmeden önce ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

Ben ne bir kol süsü ne de bir trofe eşim ve bana dokunmak için onun küstah bahanelerine ihtiyacım yok.

Bana kalbi eritecek kadar nazik bir gülümseme sunduktan sonra, tüm tavırları değişiyor. Herkesin karşı gelmemesi konusunda uyardığı acımasız iş adamına dönüşüyor.

Duygularım daha da yoğunlaşsa da içimdeki en derin kısımlar rahatlıyor. O yanımda olduğu sürece kimse bana zarar vermeye cesaret edemez.

Ama o beni bir kez terk etti. Kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Ona ihtiyacım yok.

Ama ne kadar istemediğimi kendime söylesem de onu istiyorum. Üç gün önce, onun yardımını kabul etmektense kendi elimi kesmeyi tercih ederdim, ama şimdi burada, onunla birlikte aslanın inine giriyorum.

Maître d'ye alçak sesle konuşuyor ve beni yemek salonuna değil, yan salondaki tuvaletlere götürüyor.

"Tazelenmek için istediğin kadar zaman al. Seni burada bekleyeceğim, sonra birlikte içeri gireceğiz," diyor.

"Teşekkür ederim, Bay Diamond," diyorum.

"Tabii ki, Bayan Tripp," diye yanıtladı.

Sırtımın alt kısmına hafifçe bastırarak beni bayanlar tuvaletine yönlendiriyor.

Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkadıktan sonra aynada kendime bakıyorum. Kabuslarla dolu uykusuz gecelerden dolayı gözlerimin altındaki torbalar ve solgun tenim dinlenip rahatlamadan düzelmeyecek, ama bu benim için lüks bir şey, bu yüzden çantamı tezgahın üzerine bırakıp fermuarını açıyorum.

Brennan çantamı içeri sokmama izin verseydi, yüzümü yıkayıp makyajımı yeniden yapabilirdim, ama çantamdaki küçük acil durum setiyle idare ediyorum. Kıyafetimi düzeltiyorum, biraz vücut spreyi sıkıyorum ve sisin içinden geçiyorum, çantamı topluyorum ve tuvaletten çıkıyorum.

Koridorda iri yarı bir adam beklemiyor, bu yüzden tuvaletlerin karşısındaki duvara yaslanıp telefonumu çıkarıyorum.

"Audrey Tripp. Gerçekten geldin."

Kabuslarımdaki ses kulaklarımı doldururken, korku ciğerlerimi sıkıştırıyor ve kalbimi sıkıştırıyor. Ekranımdan gözlerimi ayırıyorum ve eski üvey babam alanıma girerken kusmuk yutuyorum.

"Sen gerçekten Edgar'ın yüceltilmiş fahişesisin, değil mi? Kişisel sekreter potansiyel müşterilere ne gibi avantajlar sunar?"

Çok yakın. Nefes alamıyorum. Kolonyası sinüslerimi tıkıyor ve kırmızı kravatı görüş alanımı dolduruyor.

Aklım boşalıyor. Kendini savunma dersinde öğrendiğim her şey, zihnimden siliniyor. Mutluluğumu çalan ve ruhumu parçalayan canavar parmağını yüzümde gezdirirken, ben tahta bir oyuncak bebek gibi duruyorum.

"On üç yıl önce benden esirgediğin şeyi istiyorum, seni küçük baş belası. Bu gece bana her şeyi ver, bir daha annen için endişelenmene gerek kalmayacak."

Korkunç bir dehşet içimi kaplar. Zihnim bana savaşmamı haykırır. Ona yumruk atmamı, diz atmamı, tekmelememi. Kaçmamı. Doğruca annemin yanına gitmemi ve bir daha onun yanından ayrılmamamı.

Vücudum, bakışlarımın en ufak bir hareketinden öteye gitmeyi reddediyor. Brennan, erkekler tuvaletinden çıkarken kol düğmesini düzeltmekten başını kaldırıyor.

Ruhum ona doğru uzanıyor. Yalvarıyorum, çığlık atıyorum ve tek bir kasımı bile kıpırdatmadan tek bir kasımı bile kıpırdatmadan.

Brennan'ın parlak mavi gözleri şiddetli bir öfkeyle kararır. Sessiz adımlarla ilerler, babasının bileğini yakalar, arkasına doğru bükerek, onu yana doğru itekler ve yüzünü duvara çarpar.

Kan, duvar kağıdının karmaşık desenine sıçrar. Burnunun kırılmasının çıkardığı çıtırtı sesi, beni yerinde tutan buzları parçalar. Düşünmeden tuvalete koşarak kusmaya çalışırım ama omzumla giriş kapısına çarparak diğer tarafa sıçrarım.

Sert duvara çarpmadan önce güçlü kollar beni yakaladı. "İyisin, aşkım.

Ben buradayım," diye fısıldadı Brennan kulağıma.

Göğsümün derinliklerinde bir titreme başlar. Onu ve titremeyi uzaklaştırıp ayağa kalkmaya çalışırım.

Donald kıkırdar ve Brennan'ın ayaklarının dibindeki süslü halıya kanlı bir tükürük tükürür.

"Sen her zaman nankör bir pislik oldun. Bunu pişman olacaksın evlat," der.

Brennan cebinden telefonunu çıkarır. Ben onun bileğini tutarım.

"Ne yapıyorsun?" Sesimdeki suçlayıcı tonda kendimden utanırım.

"Polisi arıyorum."

"Hayır. Yapamazsın. Yapma," diye emrediyorum.

Donald, yüzünden akan kanlara rağmen güler. Duvardan iterek, sanki şehir onunmuş gibi bize doğru havalı havalı yürür.

Bir bakıma, öyle de. Valilik seçimlerine adaylığını açıklayarak, New York belediye başkanı olarak elde edebileceğinden çok daha fazla otorite kazanmıştır.

Annem artık bu eyalette kalamaz. Onu tekrar taşınmam gerekiyor.

Üzüntü içimi delip geçiyor. Onun sevgisini ve şefkatini yıllar önce kaybetmiş olsam da, tek ailemin bu kadar uzakta olması kalbimi acıtıyor.

"Senin akıllı olduğunu hep biliyordum, Audrey. Benim iyi, itaatkar küçük kızım ol ve benimle gel. Eğer oğlumu Edgar ile aynı anlaşmayı imzalamaya ikna edebilirsen..."

Brennan önüme geçerek iri cüssesiyle beni korur.

"Ben senin oğlun değilim; sen de benim babam değilsin, senin gibi pisliklerle asla ilişki kurmayacağım, Audrey de öyle." Arkasına uzanıp benim yumruğumu kendi çok daha büyük yumruğuyla kavrar. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın," diye yemin eder.

Tehditkar bir adımla beni peşinden sürükler ve babasının alanına girer.

"Bir daha benim olan şeye bakarsan, bugün olduğu kadar nazık davranmayacağım,"

" diyor Brennan, kanlı duvara tiksinti dolu bir bakış atarak.

Beynim onun sözlerini işlerken, o beni çoktan yanına çekmiş ve koridorun ortasına kadar götürmüştü.

Bacaklarım her adımda titriyor ve güçsüzleşiyor, ama beni arabaya kadar taşıyorlar.

Brennan kapısını kapattığı anda, düşüncelerim netleşir ve yeni bir panik göğsümü sıkıştırır, ama kapı koluna uzanamadan, otelden uzaklaşır ve yola çıkar.

"Geri dönmeliyim," diyorum.

"Hayır."

"Brennan, geri dönmeliyim!"

Bağırışım kulaklarımda çınlıyor. Sanki hiç konuşmamışım gibi trafiğin içinden geçiyor.

İki elimle onun kolunu kavrar ve tüm gücümle onu sarsarım.

"Geri dön. Beni *hemen* geri götür."

O benim küfürlerimi görmezden gelir ve sürmeye devam eder. Kolunu sıkarım. "Brennan, lütfen!"

Frene basar ve direksiyonu o kadar sert çevirir ki kafam omzuna çarpar. Nefesim kesilir, o kalın parmaklarını saçlarıma geçirir ve eliyle yüzümü kavrar.

Gözlerindeki öfkeye rağmen, tutuşunu kontrol ediyor. Acıtmıyor.

Canlı hissediyorum. Onun sıcaklığı içime sızıyor ve ruhumdaki donmuş tundrayı eritiyor.

"Onun için yalvarma, bebeğim. O buna değmez. Başka biri ya da başka bir şey için dinlerim, ama onun için değil. Anladın mı?"

Tırnaklarımı ensesine geçirip, elleri izin verdiği kadar başımı sallıyorum.

"Onun için değil. Annemi tehdit etti. Yapamam..."

Onun alçak sesli küfürü doğrudan karnıma saplanıyor. O anı, çaresiz öpücüğüyle kemiklerimi eritirken bile ben kaskatı kesiliyorum. İçimde yükselen ateşi keşfetmeyi ne kadar istesem de, dilini ısırıp yüzümü çekiyorum.

Gergin birkaç dakika boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Düzensiz nefesleri yanağımı ve kulağımı okşuyor. Alnını şakağıma dayıyor ve parmaklarıyla saç derimi yoğuruyor.

Duygusal zevk sinir uçlarımı sararken iniltiyi geri tutuyorum. Küçük zevk patlamaları başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

"Üzgünüm, Audrey. Farkında değildim... Neye ihtiyacın olursa olsun, ben buradayım. Seni ve anneni koruyacağım."

Derinlere kök salmış acı kalbimi ikiye bölüyor ve damarlarıma asit döküyor.

"Sana güvenemem! Beni terk ettin. Sana ihtiyacım vardı, ama sen orada değildin."

"Haklısın. Başarısız oldum. Yanında değildim. Bunu asla telafi edemem, ama bir daha çekip gidemem. Sana ihtiyacım var, Audrey."

"Cehenneme git!"

Gözlerini kapatır, derin ve ölçülü bir nefes alır ve dikkatlice kontrol ettiği hareketlerle direksiyona geri döner.

Onun dokunuşunu özlüyorum.

Ondan
nefret
ediyorum.

Ona
ihtiyacım
var.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum, dişlerimi sıkarım ve

.

Kaldırımdan uzaklaşır ve sessizce oAce'ye geri döner.

Bütün vücudum jöle gibi hissediyor, ama arabadan inip asansöre doğru yürüdüm. O da çantalarımı omzuna alıp bana katıldı ve beni arka köşeye sıkıştırdı. Parlak metal kapılarda kendi yansımamı gördüm. Bir hayalet bile benden daha koyu tenliydi.

Brennan lobinin üstündeki katı seçer ve öğle yemeği sonrası ilk toplantımız için beni daha küçük bir toplantı odasına götürür. Yavaş çalışan zihnim, önümüzdeki iki hafta boyunca her öğleden sonra programımın ne kadar dolu olduğunu hatırlar.

Çantalarımı almak için uzanıyorum, ama Bay Diamond onları kalçasının arkasına itiyor, omuzlarımdan tutup beni bir sandalyeye oturtuyor ve çantamı ve evrak çantamı masanın uzak ucuna koyuyor. O koridora çıktığında, çantalarımı izliyorum ama onları almak için enerji toplayamıyorum.

Zaman, eski bir plak çalar gibi çizik çizik ve cızırtılı geçiyor. Bay Diamond, kafeteryadan öğle yemeği tepsisiyle geri dönüyor. Yemekleri önüme koyuyor ve üç içecek şişesini (su, portakal suyu ve elma suyu) masaya koyuyor.

Gözlerimi kırıyorum.

"Toplantıdan önce yemek ye."

O salondan kaybolurken, sert sesi hala içimde yankılanıyor.

Ruhumdaki acı boğazıma kadar geliyor. Dikkatimi tabağıma çeviriyorum ve yemek yiyerek ağlama isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Genç bir kadın kapıdan içeri girer, kapıyı arkasında kapatır ve yanımdaki sandalyeye oturur.

"Merhaba! Benim adım Brittany ve önümüzdeki iki ay boyunca senin özel öğretmenliğin yapacağım."

Cevap vermeden önce bir yudum elma suyu içip boğazımı temizliyorum. "Özel öğretmen mi? Ne için? Kaç yaşındasın Brittany?"

"On dokuz yaşına yeni girdim ve senin GED sınavına çalışıyoruz. Endişelenme endişelenme, liseden yeni mezun oldum, bu yüzden her şey hala aklımda taze ve Bay Diamond beni yasal bir uygulama aracılığıyla işe aldı, bu da mükemmel bir zamanlama çünkü stajım bitene kadar perakende satışta çalışmaya geri dönmek istemiyorum."

"Stajını nerede yapıyorsun?"

Brennan'ın en büyük şirketinin adını söylediğinde, kalbim şefkatle doldu.

Artık kendime daha fazla yalan söyleyemeyeceğimi fark edince yüzümden kan çekiliyor.

Brennan Diamond yavaş yavaş savunmamı yıkıyor. Yakında, yıllardır kilitli tuttuğum tüm parçalarımı geri alacak.

O, kabuslarımda yarattığım canavar değil.

Aramızda hala çok fazla konuşulmamış keder ve acı var, ama gerçeği daha fazla inkar edemem.

Brennan Diamond'ı hayatımda istiyorum.

Kucağına atlamak, yüklerimi onunla paylaşmak ve öpücüklerinde sıcak, her şeyi tüketen tutkuyu tatmak istiyorum.

Gerçeğı öğrendiğı anda bana tekrar sırtını döneceğini bilsem de, her şeyi ona emanet etmek istiyorum.

Bu çok acı verici olacak ve muhtemelen hayatta kalamayacağım, ama eski üvey kardeşimden arkadaşım, sevgilim ve sırdaşım olmasını istiyorum.

Mahvoldum. Tamamen mahvoldum.

BÖLÜM 10

Brennan Diamond

MASAMA KALEMİMLE VURUYORUM ve şakaklarımı ovuyorum, ama başımdaki ağrı artıyor.

Monitörde, Audrey öğle yemeğinden önceki gibi aynı inatçı kararlılık ve acımasız şiddetle işine devam ediyor, ama onun donuk hareketleri ve yalnız kaldığı her an zihinsel olarak kendini kapattığı hali kalbimi parçalıyor.

Özel ders seansı bittikten sonra benimle konuşmayı reddetti ve işim dikkatimi gerektiriyordu, ama güneş çevredeki binaların arkasına batarken o durmaya niyetli görünmüyordu. Saate baktım ve iç geçirdim. Çalışanların çoğu iki saat önce mesaisini bitirmişti, ama iş hacmi nedeniyle, bazı personel küçük toplantılar ve bilgilendirme toplantıları için iş yerinde kalmıştı.

Babamın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Ona ne fısıldadığını duymadım, ama açık tehdidi göğsümü tekrar tekrar delip geçiyor.

Kördüm. Babamın Audrey ve annesini hayatından tamamen çıkardığını, onlara tonlarca para vererek bunu başardığını sanıyordum, ama onun o kadar asil olamayacağını bilmeliydim. Tatlı küçük bebeğimin onun baskıcı yönetimi altında acı çektiğini düşünmek, beni daha önce hiç hissetmediğim acı bir nefret ve umutsuzlukla dolduruyor.

Aklımda arabadaki patlaması tekrar tekrar canlanıyor. Onu o kadar çok hayal kırıklığına uğrattım ki, kurtuluş yolu göremiyorum. Beni asla affetmemeli.

Detayları bilmiyorum, ama bilmeme de gerek yok. Gözlerindeki panik ve dehşet yeterliydi.

Eğer ben iyi bir adam olsaydım, onun hayatından çekilip onu uzaktan destekler ve korurdum, ama ben öyle bir adam değilim.

Ona çok ihtiyacım var. Kimse onun gibi savunmamı aşamaz.

Benden kaçınıyor. Ben de ona izin

veriyorum. En azından bugünlük.

O personeli koordine edip görevleri düzenlerken, ben aşmamam gerektiğini bildiğim sınırları aşıyorum, ama hiç utanç ya da pişmanlık duymuyorum.

Onun güvenliği ve iyiliği her şeyden önce gelir. Özel öğretmen sadece başlangıç.

Her biri kendi özel gündemleri olan birkaç özel dedektif tutuyorum ve babamın ikiyüzlü kişiliğinden olumsuz etkilendiğini düşündüğüm diğer önemli kişilerle iletişime geçiyorum.

Bayan Baker kapımı çalar ve akşam yemeği için yerel bir sandviç dükkanından yemek sipariş etmeyi önerir. Ekranımdan gözlerimi ayırmadan kabul ederim.

Bir saatten az bir süre sonra, özel dedektiflerden biri bana annesinin bilgilerini gönderir, Audrey'nin pazartesi günü onu naklettiği tesisteki tam oda numarası da dahil. Bu bilgiyi normal yollarla elde etmemiştir, ki bu benim geçmişte başarısız olduğum noktadır. Bunun yerine, babamın kişisel asistanının telefonuna sızarak bu bilgiyi elde etmiştir, ancak telefonun kayıtlarına göre, babamın ekibinden hiç kimse bu bilgiyle bir şey yapmamıştır.

Burun köprümü sıkıştırıp gözlüğümü düzelttikten sonra güvenlik kayıtlarını araştırmaya başladım.

Audrey lobide bir kadınla el sıkışıp gülümser, henüz tanışmadığım güvenlik görevlisine el sallar ve asansöre girer. Kapılar kapandığı anda cansızlaşır. Yüzü tüm ifadesini kaybeder ve orada yaşayan bir heykel gibi durur. Sadece asansörün yükselmesi nedeniyle hareket eder.

Ancak kapılar yönetici katının kapısına açıldığında, yeniden canlanır.

Bu durumun bir saniye daha devam etmesine izin veremem, o kadar sıkıntılıyken, bu yüzden koltuğumdan kalkıp koridorda ilerlerim, ama o çoktan fuayede bir grup insanın arasında durmaktadır. Üst düzey yöneticilerin ve müdürlerin tüm sekreterlerini ve kişisel asistanlarını tanıdığımdan, onun hayatını daha fazla dedikodu ile karmaşıklaştırmamak için en yakın konferans odasına saparım ve yanlışlıkla katıldığım toplantının sonuna kadar dişlerimi gıcırdatırım.

El sıkışmalarından ve tamamen asılsız teşekkürlerden kurtulduğumda, tüm sekreterler ve kişisel asistanlar arasındaki toplantı başlamıştı.

Masama oturup iç çekiyorum. Babamla ve dolayısıyla Audrey ve annesiyle tüm bağlarımı kopardığımdan beri kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim, ama en azından o zaman net bir hedefim vardı. Mümkün olduğunca başarılı ve güçlü olmak için kendimi adadım, ama bu beni nereye getirdi?

Benim tatlı küçük bebeğim acı çekiyor ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Güvenlik monitöründen konferans odasını açtım ve Audrey'nin Bayan Baker'dan bir çanta dolusu yemek aldığını izledim. Beş dakikadan az bir süre sonra

sonra Bayan Baker bana payımı getirir. Ona teşekkür edip çıkarken kapıyı kapatmasını rica ederim, ama o saatine bakar ve birkaç dakika vaktimi ister.

Kafamı sallayıp içkimi sehpaye götürüyorum. Masamın üzerinde duran yemeğime bir göz atıyor ve karşımda, köşeye oturuyor.

İşletme için bir yatırım olarak yapmamız gereken birkaç önemli değişiklik konusunda tavsiyelerde bulunduktan sonra, ona zaman ayırdığı için teşekkür edip günün geri kalanında izin veriyorum. Gülümsüyor ve bana iyi geceler diledikten sonra arkasından ofisin kapısını kapatıyor.

İçkimi bitirip, kanepe, sandalye ve duvarın arasındaki köşeye sıkıştırılmış Audrey'nin çantalarını inceliyorum.

Onlar olmadan ofisten ayrılmayacağından emin olarak, arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, birkaç dakika sonra baş ağrımın geçeceğini umuyorum.

Karnım o kadar yüksek sesle gurulduyor ki, uykumdan uyanıyorum. Öğle yemeğini atlamamalıydım ama çok üzgündüm, yemek yiyemedim. Saatime bakıp masama geçiyorum.

Güvenlik kamerası, Audrey'nin asansöre binen son sekreterlere el sallayarak veda ettiğini gösteriyor. Sandviçimi açıyorum, bir ısırık alıyorum ve o tahta bacaklarıyla koridorda yürürken çiğniyorum. Boş masasının önünde duruyor ve parmak uçlarıyla boş masaüstünü okşuyor.

Sandviçimi bırakmadan önce bir ısırık daha alıyorum, cips paketini açıyorum ve birkaç tane ağzıma atıyorum. Çıtırtı kafamda yankılanıyor.

Tadım hoş olmayan bir tat aldığımında duraksıyorum, ama çiğnediğimde bu tat kayboluyor, bu yüzden yutuyorum ve su şişemi açıyorum.

Audrey, içmeyi yarıda bırakıp kapıyı açar. Elinde kapı kolu ile duraksar, sonra kanepeye doğru yönelir.

"Özür dilerim, Bay Diamond. Bayan Baker günün işini bitirip gittiği için burada olmadığınızı sandım," diyor.

Baker ayrıldığından buraya gelmediğinizi sandım," diyor.

Su şişesinin kapağını kapatıp sandviçimi alıyorum.

"Konuşmamız gerek, Audrey," diyorum.

"Evet, konuşmalıyız, ama burada ve şimdi değil."

Onun cevabı beni şaşırttı. Bütün öğleden sonra benimle aynı odada bulunmaktan bile çekindiği için, beni tamamen görmezden geleceğini düşünmüştüm.

Ama onun katılımı olmadan daha fazla araştırma yapmak istemiyorum ve babamın tehdidi kulaklarımda çınlıyor. Eğer annesi için endişeleniyorsa, babamın onun bilgilerine sahip olduğunu ona bildirmeliyim.

"Evet, şimdi," diye talepte bulunuyorum.

Dünya sallanıyor. Sandviçimi masaya bırakıyorum. O kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Hayır. Birkaç güne ihtiyacım var," diyor.

"Şimdi, Audrey," diye ısrar ediyorum.

Yüzü bulanıklaşıyor. Gözlüğümün hala yüzümde olup olmadığını kontrol etmek için elimi kaldırıyorum ve gözlüğüm yerinden çıkıyor. Kolum bin kilo ağırlığında ve her kalp atışında daha da ağırlaşıyor.

"Annen. Babam..."

Ben öne doğru eğildiğimde onun şok olmuş nefesini kulaklarımdaki uğultu zar zor duyuyor.

Doğal olmayan bir sıcaklık vücuduma yayılır ve ne kadar direnirsem direnin 'un acısı beni karanlığa sürükler.

Audrey adımı çağırıyor. Panik dolu sesi beni uçurumdan çekip çıkarıyor. Beni tekrar aşağı çekmeden önce elinin sırtını okşuyorum.

Zaman karışıyor, ama Carlos Lopez ve Liam Brunswick parçalanmış düşüncelerimde yer alıyor. Yüzleri yeni oAce'imın arka planına uymuyor ve Lopez güvenlik görevlisi üniformasını giymediğinde tuhaf görünüyor, ama Audrey yanımda olduğu için umursamıyorum. Bir yabancı üzerime eğiliyor ve gözlerime parlak bir ışık tutuyor. Kanepede yatıyorum ve bilinçaltımda odanın içinde dolaşan bebeğimi takip ediyorum.

Uyuşturucu etkisiyle uyuduğum uykudan yavaş yavaş uyanıyorum. Duyularım birer birer acı verici bir şekilde uyanıyor. Kafam karışık bir şekilde, mesanem acil bir ihtiyaç hissettirene kadar loş ışıklı tavana bakıyorum. Oturmak için kalkarken kanepeden düşmek üzereyim.

Audrey yanımdaki koltukta uyanır.

"Kıpırdama, Brennan." Onun endişesi yüzünden ruhum bulutların arasında süzülürken, beynim güneşin etrafında kısa bir yolculuk yapar ve sonra vücuduma geri döner. Audrey'in soluk teni, yan masadaki lambanın ışığında koyu çillerinin üzerinde belirginleşir. "Doktor, bir süre başın dönecek ve koordinasyonun bozulacak dedi."

Ellerimle onun narin yüz hatlarını çerçevelerim ve başparmağımın yanağını okşarım.

"Buradasın," diye mırıldandım.

Gözleri büyür ve gözlüğüm olmadan dünya bulanık olsa da, onun parlak yeşil irislerinde boğulurum.

Ellerimi elleriyle kapattı ve avuç içlerimi okşadı. "Evet, buradayım," diye fısıldadı.

Mide bulantısı ayak parmaklarımdan başlar ve mesanem sıkışır.

"Tuvalet. Hemen," diye boğuk bir sesle söylerim.

Sağ avucumu öptüğünde nefesim kesilir. Beni ayağa kaldırıp kolumu omzuna atar, bir kolunu sırtıma dolayarak beni kendine sıkıca çekerken şoktan homurdanırım.

"Sürtükleşme. Bana yaslan. Gidelim," diyor.

İlk birkaç adımda uzuvlarım ölü balık gibi sallanıyor, ama kalp atışlarım hızlandıkça gücüm geri geliyor, bu yüzden tuvalet kapısına vardığımızda, ayakta durmak için onun desteğine artık ihtiyacım yok.

Kolumu omuzlarından çekip kapı çerçevesine tutunuyorum. O tırnaklarını kalçalarıma geçiriyor ve ben sadece pantolon ve fanilam olduğunu fark ediyorum. Çorap ya da ayakkabı yok. Kravat ya da yakalı gömlek yok.

Bluz, kalem etek ve çoraplarıyla, saçları açık ve yüzünde makyajsız, yumuşak, savunmasız ve kadınsı görünüyor. Farklılıklarımız aynada yansıyor.

"Çık dışarı," diye homurdanıyorum.

Belime daha sıkı sarılır ve omzumla kapı çerçevesi arasındaki boşluktan aynada gözlerime bakar.

"Düşersen..."

"Düşmem."

Beni bırakmadan önce bir saniye alt dudağını ısırıyor. "Ben burada duracağım," diyor.

Bakışlarındaki koruyucu ışıltı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertir.

Kapıyı kapatıyorum, ihtiyacımı gideriyorum, ellerimi yıkıyorum ve yüzüme soğuk su serpiyorum.

Audrey kapıyı açar.

"Hadi. Kanepeye geri dön," diye emreder.

Onun beni çekmesine izin veriyorum, vücudunun kıvrımlarının bana değmesinden zevk alıyorum ve onun ilgisinden onur duyuyorum. Beni kanepeye ittiğinde, onu kucağıma çekip kollarıyla sarıyorum.

"Brennan, dur. Beni bırak," diye nefes nefese söylüyor.

Geriye yaslanıp onu göğsüme daha sıkı çekiyorum ve çenemi başının üstüne koyuyorum.

"Başım dönüyor," diye yalan söylüyorum. "Bir dakika sana sarılmama izin ver."

Sessizliğini izin olarak kabul edip onu kucağıma daha da yaklaştırdım. Boğazından küçük bir protesto sesi çıktı ama ben iç çekip kendimi mümkün olduğunca ona yasladım.

"İş başlamadan önce konuşmamız lazım," diye ısrar ediyor. "O zaman konuş," diye saçlarına mırıldanıyorum.

O iç çekip koluma vurur.

"Sandviçinize ilaç katılmış. Güvenlik kamerası kayıtlarını inceledik ve Bayan Baker'dan şüpheleniyoruz, ancak o çok kurnaz biridir, bu yüzden elimizde somut bir kanıt yok," diyor.

"Biz kim?" diye soruyorum.

"Carlos'u aradım. Bu konuyu gizli tutacağına güvendiğim tek kişi o. Ayrıca Liam çok fazla insan tanıyor. On dakikadan az bir sürede buraya bir doktor getirdi," diye cevaplıyor.

Kıskançlık dalgasıyla mücadele ediyorum ve ona daha sıkı sarılmakla kendimi teselli ediyorum.

Doğru kararı vermişti, ama ben bilinçsiz bir şekilde kanepede yatarken, onun bir grup erkekle çevrili olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu, her ne kadar onların sadece arkadaş olduğunu bilsem de.

"Sence neden Bayan Baker'dı?" diye soruyorum, daha çok bebeğimin cevabını duymak için.

"Bayan Baker mantıklı bir şüpheli. Ofiste yemeğinizi hazırlayan tek kişi oydu ve yıllardır ona güvendiğinizi biliyorum, ama bazen biraz... tuhaf davranabiliyor."

Onun sözlerine katılıyorum, ama başımı kaldırıp çenesini geriye doğru eğiyorum. Yumuşak lamba ışığında dudakları öpülmeye çok uygun görünüyor.

"*Garip derken* neyi kastediyorsunuz?" diye soruyorum.

Bayan Baker her zaman örnek bir çalışan olmuştur. Onu becerileri nedeniyle işe aldım ve tavsiyelerinden hiç hayal kırıklığına uğramadım, iş ahlakında da hiçbir eksiklik görmedim. Yıllar boyunca bana ayak uydurma becerisi, onu birçok projede paha biçilmez bir değer haline getirdi, ama belki de ben onun işine çok odaklandığım için karakteriyle ilgili bariz bir şeyi gözden kaçırdım.

Audrey omuz silkiyor. *Tzk* diye ses çıkarıp çenesini daha yukarı kaldırıyorum. Parmaklarımı uyluğuna doladığımda kalbi göğüs kafesine çarpıyor ve göğsüme titreşimler gönderiyor.

"Bunu kendin yaptın, bebeğim. Soruma cevap ver."

Yutkunur. Boğazı parmak eklemlerime karşı hareket eder. "O sana karşı sahiplenici davranıyor ve sen de bunu biliyorsun," diye suçlar.

Kaşımı kaldırıp başparmağımla iç uyluklarını okşuyorum. dizlerini birbirine sıkıştırır ve tırnaklarını bileğime geçirir.

Yanakları kızarmış ve sütyeniyle bluzunun üzerinden sertleşmiş meme uçları belirgin bir şekilde görünse de, elimi dış uyluk kısmına kaydırıp diğer elimle saçlarını okşuyorum. Gözleri donuk ve kendinden geçmiş bir şekilde durduğu görüntüsü hala zihnimde tazeyken, bakışlarında gizlenen dehşet beni çok etkiliyor. Onu bir daha bu kadar kaybolmuş görmek istemiyorum ve bana boş boş bakarsa kendimi asla affetmem.

"Bebek bebeğim kıskanıyor mu? Yoksa büyük kardeşine başka bir kadının bu kadar yakın olmasını kaldıramayan küçük üvey kardeşim mi?"

Kışkırtmam işe yaradı. Cevap vermeden geçen yürek parçalayıcı bir anın ardından, yüzünü buruşturup bana öfkeyle baktı.

"İğrençsin," diye suçluyor beni.

"İğrenç olmak daha iyidir..."

"—bir canavardan daha fazla. Evet, tabii, neyse ne. Bunu zaten konuştuk konuyu konuştuk zaten," diye sözümü keserek gözlerini devirdi. "Bunun benim kıskançlığımla hiçbir ilgisi yok, tamamen senin güvenliğine ilgili," diye ısrar etti.

Babamla karşılaştığımızdan beri ilk kez, hayat dolu bir şekilde titriyor. Gözlerindeki yoğunluk çaresizlikten ya da panikten değil, kararlılıktan kaynaklanıyor.

Beni korumak ve intikamımı almak için.

'ın nazik sıcaklığı ruhumu kaplıyor. Onun bu yönünü özlemişim.
Savunmamı aşabilen tek kişi o.

Konuşmaya devam ederken yumruğunun kenarıyla omzuma vurur.

"Bana inanmak zorunda değilsin, ama..."

"Sana inanıyorum. Eğer başka niyetleri olsaydı, bunu benden daha iyi bilirdin.
. Onu sadece bir çalışan olarak gördüm, bu yüzden aşırı bir şey yapmadıkça fark edemezdim," diyorum.

"Sana ilaç vermek aşırı bir şey mi?" diye soruyor. Saçlarını okşayıp
bacağını sıkıyorum.

"Evet, bebeğim. Bana ilaç vermek aşırı bir şey. Artık farkındayım ve
bundan sonra daha dikkatli olacağım."

"İyi. Kan örneğini eşleştirerek sandviçin senin olduğunu doğruladık.
Doktor da vücudundan atılmasına yardımcı olmak için sana sıvı verdi."
Dirseklerimi hafifçe vurarak dirsek kıvrımındaki bandajı gösterir.

"Hala ilacı analiz ediyorlar, ama ana bileşeni bir sakinleştiriciydi.
İyileşene kadar önümüzdeki birkaç gün dinlen ve bol bol sıvı al," diyor.

Başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum.

"Beni zorlamadıkça yapmayacağımı biliyorsun," diye mırıldandım.

Yarım saniye boyunca daha sert bir şekilde bakışlarını dikip, ardından mide
bulandırıcı bir tatlılık ifadeyle gülümsedi.

"Carlos güvenlik kamerası görüntülerinin kopyalarını aldı ve başkası
orijinalleri kurcalamaya kalkışırsa diğer güvenlik görevlilerinin kendisine
haber vereceğinden emin oldu."

Başka bir erkeği açıkça abartılı bir şekilde onaylaması içimi burktu ve mantıksız olduğunu bilsem de, yumruğumu Lopez'in yüzüne indirmek istedim.

"Liam ceketini, tanıdığı dünyaca ünlü bir terzinin yanına götürdü ve görünüşe göre o adam senin için bir takım elbise hazırlıyordu, onu bitirip gönderdi. Banyoda asılı duruyor."

Beni daha da kışkırtma girişimi, durumun ne kadar saçma olduğunu düşünerek gözlerini devirmesiyle sonuçsuz kalır.

Ne demişler, takım elbise adamı yapar. Hayatın lükslerini karşılayabiliyorum çünkü çok çalıştım, bu yüzden New York'un en çok rağbet gören terzisini ayırtmaktan hiç suçluluk duymuyorum.

Bebeğim de en iyisini hak ediyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, onu kucakladığımda buklelerinin omuzlarımıza yapışıp sıçramasını izlemekten keyif alıyorum.

"Bir dahaki sefere terzinin yanına gittiğimde benimle gel, seni dairemdeki güvenlik sistemine ekleyeceğim," diyorum.

"Ne? Neden? Yapma..."

"Benim evime hiç gelmesen bile, her zaman saklanabileceğin güvenli bir yerin olduğunu bilmek beni rahatlatır."

Yüzündeki ifade yumuşar. Dudaklarını titremesini gizlemek için sıkar ve alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Tamam, neyse," diyor.

Kıkırdayarak parmaklarımı tekrar saçlarının arasında gezdiririm, ama o narin parmaklarıyla bileğimi sarar ve elimi yüzüne koyarak beni durdurur.

"Dün gece ne demek istedin?"

Beynim boşalır, onun sözlerinde gizli bir samimiyet ararken çaresizce, ama sonra ilacın etkisini göstermeden önceki son düşüncelerimi hatırlarım.

Endişesine rağmen, kendi durumunu sormadan önce benim durumumla ilgili tüm bilgileri bana aktardı.

Onu hak etmiyorum.

"Donald annenin yeni adresini biliyor," diyorum. Göz bebekleri küçülüyor ve yüzü soluyor.

"Ne? Nasıl? Onu pazartesi günü taşındım."

Bütün vücudu titriyor. Onu kendime doğru çekiyorum.

"Sanırım o pisliğin bakım ekibinde bir köstebeği var."

"Ama eski ekibe ödeme yaptım ve yepyeni bir ekip tuttum," diye mırıldanır. "Sence o pislik onlara ne kadar para vermiştir?" Yüzü daha da solgunlaşır.

"Haklısın. Parayla kazanabileceğimi düşünmek aptallıktı."

"Ben öyle demek istemedim, Audrey. Onun gibi insanlar zirveye ulaşmak için başkalarını kullanırlar. Onun gücü, herkesin sırlarını silah olarak kullanmasından geliyor. Parasının işe yaramasının tek nedeni bu."

Yüzü kapandı, ama kaçmak için değil. Birkaç dakika sessizce sözlerimi düşündü. Saçlarını okşadım ve parmaklarımı uyluğuna yaydım, kaslarının sertliğini hissederek keyif aldım.

Gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve kirpiklerini kaldırıp kararlı, canlı yeşil gözlerini bana diktiğinde ruhumu paramparça eder.

"Parası olsa bile onu bu kadar çabuk tekrar taşıyamam, ama daha iyi bir yer bulacağım ve..."

"Param var, aşkım. Harcayabileceğimden çok daha fazla param var. Daha iyi bir yer bulup bu hafta sonu gizlice onu oraya taşıyacağız. O zamana kadar, birini gönderip onun yanında kalmasını ve onu korumasını sağlayacağım."

Elimi yüzünden çekip ayağı kalkmaya alışıyor. İçimde bir savaş yaşadıktan sonra, bacağını bırakıp ayağı kalkmasına izin veriyorum. Bana dönüyor ve ben dizlerimle bacaklarını ayırıp onu tekrar kucağıma oturtmak istiyorum, ama yüzündeki ciddi ifade beni olduğum yerde tutuyor.

"Başka bir şey olsaydı, paranı alıp kışına sokmanı söyledim, ama bu benim annem. Onun güvenliğı benim gururumdan daha önemli. Sana tekrar güvendiğim için pişmanlık duymama neden olma, Brennan," diyor.

Yumuşak sarı lamba ışığı ateşli buklelerinde parıldarken, parlak yeşil gözlerinde yoğun bir ışıltı belirliyor. O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

"Yapmayacağım. Benim için tek sensin, bebeğim," diye yemin ediyorum.

Keskin bir nefes alır ve yumruklarını sıkar. Bir an cesaretini topladıktan sonra, savaşı giden bir savaşçı gibi ilerler.

"Sana şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını asla veremeyebilirim," diyemeydan okur.

Gülümserim ve yumruklarını parmak parmak açarım. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırıp ellerimizi birbirine kenetlediğimde göz bebekleri büyür.

"Vereceksin, ama acele etme, aşkım. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Asla," diye söz veriyorum.

Gözlerinde şüphe kalır, ama ben birleşmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerini öptüğümde çekinmez.

Ne kadar süreceği ya da ne yapmam gerektiği umurumda değil; onun güvenini kazanacağım ve hayatımızın geri kalanında onun yanında olacağım.

Ben onunum ve onu koruyarak, destekleyerek, değer vererek ve ona taparak bunu kanıtlayacağım.

Bu da onu inciten ve benim çocukluğumu mahveden adamı yok etmek anlamına geliyor.

'deki etkisi çok geniş olduğu için bu kolay olmayacak, ama yapacağım.

Donald Diamond henüz bilmiyor olabilir, ama onun için çok uğraşarak inşa ettiği her şey, etrafında çökmek üzere.

Onun acı çekmesini izlemek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 11

Audrey Tripp

Brennan'ın açık mavi gözlerinden parıldayan SÖZLER boğazımı tıkıyor, ama boğazımı temizleyip elimi onunkinden çekiyorum.

"Önce kendimi toparlayayım, sonra her zamanki gibi kahve alayım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalı ve suçlu kendini ele verecek mi diye bakmalıyız," diyorum.

Bileğimi tutar ve iç uylukları dizlerimi kavrayana kadar beni öne doğru çeker. Uzun, kalın parmaklarını belime doladığında kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Parmak uçları neredeyse birbirine değiyor. Ne kadar büyük olduğunu hatırlayınca içimi şehvet ve dehşet kaplıyor.

"Hâlâ dün giydiğin kıyafetleri giyiyorsun. Şüphelenmez mi?" diye soruyor, parmaklarını karnıma sokarken.

Başparmakları kemer tokamla oynuyor.

Yine boğazımı temizleyip başımı sallıyorum.

"Geniş bir gardırobum yok ve genellikle aynı üstü ertesi gün farklı bir etek veya pantolonla kombinliyorum, bu yüzden fark edeceğini sanmıyorum."

Ellerini aşağı kaydırıp kalçalarımı sıkıyor. Nabzım bacaklarımdan arasında hızla atıyor.

"Ya Bayan Baker değil de bir erkekse? Bu binada, aynı kıyafeti giydiğini fark etmeyecek tek bir erkek bile yok," diye mırıldanır.

Alaycı bir şekilde gülüp omuzlarını itiyorum.

"Erkekler kıyafetlere dikkat etmez," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Senin gibi bir vücut onları doldurduğunda doldururlar."

Onun alçak sesli gürültüsü sinirlerimi yatıştırıyor. Hayatını kaybetme tehlikesi hiç olmamasına rağmen, bütün gece boyunca korku beni sardı. Carlos, Brennan'ın yanında kalmayı teklif etti, böylece ben eve gidip bir gecelik çanta alabilecektim, ama kendimi oradan ayrılmaya zorlayamadım.

Brennan'ın bunu bilmesine gerek yok. Zaten egosu yeterince büyük.

Gözlerimi devirip omzuna hafifçe vuruyorum. O yüzünü buruşturunca suçluluk duyuyorum, ama sırtışından incinmediğini anlıyorum.

Beni kışkırtıyor. Yine.

İşe yarıyor. Sinirim endişemi aşıyor.

"Kimse benim sıska kıcıımı izlemiyor. Sinir bozucu olmayı bırak."

"Ben izliyorum."

Onun pişmanlık duymayan cevabı beni öfkeyle doldurur. Onu iteklerim. O ve kalçalarımı bırakmadığında homurdanıyorum.

"Sen en kötüsün," diye hırlıyorum.

Kaşlarını kaldırıp bana yarı kapalı gözlerle sırtıyor. Sıvı sıcaklık karnımın alt kısmında nabız gibi atıyor.

Saatlerce içimden dışıma donmuş bir tundra gibi davrandıktan sonra, bu en iyi şekilde yanıyor.

Eski üvey babamın dokunuşuyla açtığı karanlık umutsuzluk çukurundan beni daha da uzaklaştırıyor.

Yıllar içinde iyileştiğimi sanıyordum, ama kabuslarımdaki adamla yaşadığım korkunç bir an, hayatımın en kötü gecesini yeniden yaşamama neden oldu.

"Neden kıyafetlerini değiştirmedin, Audrey?" diye sorar Brennan.

Alçak, boğuk sesi içimde yankılanıyor. Kafamı sallayıp omuz silkiyorum.

"Gerek yoktu. Ben iyiyim," diyorum.

O i geçirip beni tekrar kendine çekiyor. "Sen önce gelirsin, aşkım. Bir dahaki sefere..."

"Bir daha olmasa iyi olur," diye ters bir şekilde söylüyorum. Sürpriz, gözlerini genişletiyor ve sonra sevinçle gülümsüyor. "Benim için endişeleniyorsun," diyor.

Ellerini kalçalarımın çekip banyoya doğru yürüdüm. "Tabii ki endişeleniyorum. Sen benim patronumsun."

"Ben senin patronundan daha fazlasıyım. Kabul et," diye talep eder.

Kapıda durup omzumun üzerinden ona bakarım. Kaşlarımı şüpheyle kaldırarak, onun aslında patronumdan daha fazlası olduğunu, ama sadece olumsuz anlamda olduğunu ima ederim.

Kanepeden kalkar ve aramızdaki kapıyı kapatamadan odayı geçer. Beni lavaboya doğru ittiğinde dudaklarımdan utanç verici bir çığlık çıkar.

İnce beyaz gömleğinden sert, kaslı göğüs kasları görünürken, kravat ya da düğme görünmüyordu. Yetişkin hayatımda ilk kez bir erkeğin yakınlığında kabuslarla mücadele etmek zorunda kalmadım. Liam ve Carlos'un yanında rahat olsam da, onları genellikle takım elbiseyle ya da Carlos'u güvenlik görevlisi üniformasıyla görürüm.

Brennan, bu kadar yakınımda olmasını istediğim tek erkek. Gözlerindeki açlık içimi titretir.

Elini tezgahın üzerine, benim iki yanına koyuyor ve o kadar yaklaşıyor ki nefesi dudaklarımı ısıtıyor.

Onun öpücüğünü istiyorum.

"Ben kimim, Audrey?" diye fısıldıyor.

Kalbim kaçmadan önce yutkunuyorum ve ellerim in göğsüne uzanıyor. Onun çok sert, sıcak göğsüne.

"Brennan, dur."

"Senin için kim olduğumu söyle, ben de tek başıma kanepeye geri döneyim. Beni görmezden gelmeye devam edersen, seni de yanımda götürürüm," diye mırıldanır.

Kuru dudaklarımı yalarım ve o inleyince neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşürüm. Yüzündeki sakallar, pürüzsüz cildiyle tezat oluşturur. Parmaklarım farklı dokuları keşfetmek için kaşınır, ama tırnaklarımı göğsüne geçirip geri çekilirim.

"Sen Brennan Diamond'sın, affetmez patronum, otoriter eski üvey kardeşim, öptüğüm tek erkek ve tanıdığım en büyük pislik. Mutlu oldun mu?"

Küstah görünmek için elimden geleni yapmama rağmen, düşük, boğuk sesim arzumu ele veriyor.

Onun sırtışı içimi yakıyor.

"Çok, çok mutlu." Bakışlarını dudaklarıma indiriyor. "O kadar mutluyum ki, beni daha mutlu edebilecek tek bir şey var." Yaklaşıyor. "Bana, öpeceğin son erkek olacağıma söz ver, ben de dünyadaki en mutlu erkek olayım."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırma isteği içimi kaplarken, bir iniltiyi zorlukla bastırıyorum.

"Henüz o aşamada değiliz," diye meydan okurum. O homurdanır ve imkansız bir şekilde daha da yaklaşır.

"Ama öyleyiz, bebeğim. Ben sadece seni isteyeceğim ve senin de dediğin gibi, Ben affetmez, otoriter bir pisliğim. Başka bir erkeğin sana dokunmasına asla izin vermeyeceğim, o yüzden ben canavara dönüşmeden önce söz ver," diye mırıldanır.

Aramızda cinsel gerilim yükselmesine rağmen, kendini tutuyor.

Onun kendini tutması bana cesaret verir ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. Dudaklarını benim dudaklarımla keşfederim, ta ki o inleyip dişlerini açana kadar.

O devralmadığında, öpücüğu derinleştirip dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum.

Hiç kimse bana böyle sabır göstermedi. Onun kontrolü hem çıldırtıcı hem de etkileyici.

İlk öpüşmemizde bana öğrettiği aynı yavaş, ikna edici ritimle, dilini ağzıma çekiyorum ve dişlerimle nazikçe kapatıyorum. Sakalları yanaklarımı ve çenemi çiziyor, pürüzsüz dudakları ise tam tersi bir his veriyor.

Başımı geri çekiyorum, dişlerimle dilini hafifçe kazıyarak onu serbest bırakıyorum.

"Bunu başka kimseyle yapmak istemiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Alnını alnıma dayar ve derin bir nefes alır. Tüm vücudunun titrediğini fark ettiğimde, endişe kanımdaki ateşi söndürür.

Birisi yemeğine ilaç kattığı için geceyi ofisindeki kanepede baygın olarak geçirdi. Belki de onu çok zorladım.

"Sen çok mükemmelsin, bebeğim. Kıpırdama. Bir dakika izin ver," diye homurdanıyor.

"Özür dilerim, çok ileri gittim. Kanepeye dönmene yardım edebilirim."

"Başlamam gereken şeyi neredeyse bitirdiğin için özür dileme. Ben kendimi rezil etmeden önce kıpırdama."

Bu yeni maço adam ne saçmalıyor böyle? Başı dönüyor ve düşme riski varsa, kesinlikle kanepeye geri dönmek için yardıma ihtiyacı var.

"Kendini rezil mi edeceksin?" diye soruyorum.

"Pantolonuma boşalmama ramak kaldı. Kendimi kaybetmeden önce göğüslerini bana sürtmeyi kes," diye homurdanıyor.

Ağzımı kapatıp ellerimi yumruk yapıp göğsüne koyuyorum, yüzümde bir sıcaklık hissediyorum.

Yüzümde bir sıcaklık hissediyorum. Gözlerindeki sert parıltı ve sırtışı, bacaklarımın arasında nabzım hızla atarken bile endişemi hafifletiyor.

Birkaç uzun kalp atışı sonra, tam boyuna yükselir, parmağını yüzümün yanından aşağı doğru gezdirir ve alnıma masum bir öpücük kondurur, sonra banyodan topallayarak çıkar. O adımlarını ayarlarken, şaşkınlığımın içinden eğlence ve gurur süzülür.

Bir yanım, böylesine iri ve güçlü bir adamı tahrik ettiğime inanamıyor, diğer yanım ise onu kaçırdığıma kızıyor. Daha fazlasına hazır olmadığımı bilsem de, özellikle Donald ile karşılaştığımızdan bu kadar kısa bir süre sonra —ona karşı hissettiğim doğal çekiciliği artık inkar edemem.

Banyo kapısını kapatıyorum, gömleğimi çıkarıyorum, lavaboda yüzümü yıkıyorum, kağıt havluyla kuruluyorum ve makyajımı yapıyorum. Sonra gömleğimi giyiyorum,

deodorant sürüp vücut spreyi sıkıyorum. Gece erken saatlerde banyo kapısının arkasına sakladığım çantamda tuttuğum mini saç fırçası ve lavabodaki suyla saçlarımı tarayıp yüksek bir at kuyruğu yapıyorum, sonra ellerime köpük sürüp saç uçlarını gevşek, canlı bukleler halinde kıvırıyorum.

Umarım saç stilimdeki değişiklik, aynı kıyafeti giydiğim gerçeğini kimsenin fark etmemesi için yeterlidir.

Tuvalet kapağını kapattıktan sonra, yedek külot ve taytımı giyiyorum —dünkü iç çamaşırından daha koyu renkte olanları— ve CEO'nun ofisine çıkmadan önce kendimi toparlıyorum.

Brennan koltuğa uzanmış, kolunu yüzüne koymuş. "İyi misin? Başın mı ağrıyor?" diye soruyorum.

"Başım ağrımıyor. Ceketini ve ayakkabılarını giy ve kahve getir, aşkım."

"İyi olduğundan emin misin?"

"Saçlarını toplamış, boğazını açıkta bırakmış, ayaklarında sadece çoraplar ve o dar eteğin içindeki mükemmel kalçalarıyla dolaştığını görürsem, iyi olmayacağım. Ben cazibeye kapılmadan git," diye homurdanır.

Çantamı, ayakkabılarımı ve ceketimi alıp odanın diğer ucuna koşuyorum. Bir elim kapı kolunda, omzumun üzerinden sesleniyorum: "Evet efendim. Tabii ki efendim. Ne derseniz efendim."

Arkamdan kapıyı kapatarak onun alçak sesle küfürlerini dışarıda bırakıyorum ve eski masamın yanında durup giyinmeyi bitiriyorum, sonra koridora çıkıyorum.

Asansöre binip lobiyi seçtikten sonra, kapılarda yansımamı kontrol edip hafta içi sabahları New York şehrinin kaosuyla yüzleşmeye hazırlanıyorum.

yürüyüş yolunun kaosuyla yüzleşmeye hazırlanırım.

Erken kalkanlar binaya akın etmeye başlamadan yarım saatten fazla zaman var, asansörden indiğimde güvenlik görevlileri devriye geziyorlar, bu yüzden uzun adımlarla lobiyi olabildiğince çabuk geçiyorum.

Baristayı selamlayıp kahvemi alıyorum ve yaya geçidinde bekliyorum. Işık yeşile döner dönmez her zamanki gibi aceleyle karşıya geçiyorum, ama kaldırıma adımımı atana kadar ışık sarıya dönmüyor.

Binaya girdiğimde Bay Collins asansörlerin önündeki güvenlik kontrol noktasında duruyor.

"Günaydın, Bayan Tripp. Kimlik kartınızla ilgili yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler Bay Collins, ben hallederim, ama siz kendinizinkini ve Bay Lopez'in içeceklerini alabilirsiniz," diye cevap veriyorum.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi? İtiraf etmeliyim ki, geçen gün patronunuz tüm eşyalarınızı taşıırken gözlerime inanamadım."

"Merak etmeyin, o tek seferlik bir durumdu. Bir daha olmayacak," diyorum.

"Bu bahse girerim," diyor Carlos asansörlerin uzak tarafından.

Gözlerimi devirip kimliğimi okuttum ve kapıdan geçtim. "Kumar oynamak yasa dışıdır," dedim.

Bay Collins gülerek şöyle diyor: "Evet, benim geldiğim yerde bir erkeğin başka bir erkeği sırtında taşımak yasaktır, ama emin ol ki, arkadaşımla sıkılırsak, hemen atlarım, yani... Bayan Tripp çanta savaşını kazanır diye bahse girerim."

İç çekip asansör düğmesine basıyorum. Başka bir şey söylemeden asansöre girip arkaya geçiyorum, Carlos da bana katılıyor.

"Devriyemi bitirmek için yukarı çıkıyorum. Hemen dönerim, Collins," diyor. Kapılar kapanır kapanmaz, "O nasıl?" diye soruyor.

Yüklediğim kolumun izin verdiği kadar omuz silkiyorum.

"Doktorun dediği gibi iyileşiyor." "Bu harika. Sen nasılsın?"

"Ne demek istiyorsun? Ben iyiyim. Daha önce de oAce'de uyudum, o yüzden..."

"Demek istediğim o değil. Dün iyi rol yaptın, ama iyi değildin. Ne oldu?" diye sordu.

Carlos'a travmamı hiç anlatmadım, ama anlatmama da gerek yoktu. Tepkilerimden yeterince anlamıştı. Aslında, meraklı olmadan sessizce destek olması sayesinde arkadaş olduk.

Kaşlarını çatıyor ve gözlerindeki öfke dalgalarından, sözlerimin yetersizliğinin onu en kötüsünü düşünmeye ittiğini anlıyorum.

"Bay Diamond..." "Hayır,"

diye sözünü kestim.

O da rahatlar.

"Dün geceki tepkinden sonra öyle olduğunu düşünmüyordum, ama sormak zorundaydım." Yutkunup başımı salladım ve kendimi konuşmaya zorladım.

"O asla öyle biri değildi... Dün bana yardım etti. Ona güveniyorum."

Süslü duvar kağıdı ve halıdaki Donald'ın kanının hatırası zihnimde kül gibi sönüyor. Brennan beni kurtardı. O olmasaydı kaçamazdım.

Boğazımı temizliyorum ama ağızımdan başka kelime çıkmıyor. Carlos başını sallıyor ve asansörden iniyor.

"Bilmem gereken tek şey bu. Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa her zaman bir telefon veya mesaj uzağım. Patronuna, arkadaşlarım ve benim bugün onunla öğle yemeği yemeyi dört gözle beklediğimizi söyle."

Kapılar kapanır. İçecek taşıyıcılarını tutuşumu değiştiririm ve otoriter ağabeyim ve CEO patronumun, eşcinsel arkadaşımın savunmasını nasıl aştığını merak ederim.

Erkekler gerçekten basit yaratıklar, değil mi? Birkaç dakika birbirlerine yumruk attılar ve birdenbire en iyi arkadaş oldular.

İç çekip boynumu çeviriyorum ama sandalyede uyuduğum için tüm vücudum ağrıyor. Dünkü panik atak ve ayrışma nöbetlerinden sonra, kaslarım laktik asit birikiminden yanarken kemiklerimin kırılmasından korkuyorum.

Mide bulantısı midemi rahatsız etse de, normalde bir aksilik yaşadığımda hissettiğim ezici korku duygusu beni esir almıyor.

Kabuslarımı yenmek genellikle haftalar, bazen aylar sürer.

Brennan beni zihinsel sarmalımdan kurtardı, depresyon bulutlarını dağıttı ve korkularımı yatıştırdı.

Annemizi korumama yardım edecek.

Yavaş yavaş, savunmamı parçalıyor. Dört günden az bir süre önce, onu tüm varlığımla nefret ediyordum. Şimdi onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Kaderim bellidir, ama kaderimi değiştirmek istemiyorum. Sonunda onun olacağım.

Ama o zaten benim.

Artık kimse onun güvenliğini veya geleceğini tehlikeye atamayacak.

Brennan Diamond benim.

Sadece benim.

. BÖLÜM 12

Brennan Diamond

Bebeğim beni azgın bir köpeğe dönüştürdüğü için, küçük duş kabiniinde tamamen tatmin edici olmayan ama akıllara durgunluk veren güçlü bir boşalma yaşadıktan sonra, birkaç yıl önce yurtdışı konferansına benimle birlikte gelen kadın korumayı işe alıp Audrey'in annesinin yatağının başına gönderiyorum.

Sabahı hafif bir sersemlik içinde geçiriyorum. Bayan Baker geldiğinde ofisteki gerginlik artıyor, ancak herkesin iş yükü çok ağır olduğu için profesyonel tavrımızı koruyor ve görevlerimizi tamamlamaya odaklanıyoruz.

Öğle molasından birkaç dakika önce, son sabah toplantımdan dönerim ve Audrey'i masamda yarı uykulu halde, dirseğini masaya dayamış ve başını eline almış olarak bulurum.

Masasının büyük bir kısmını kaplayan düzgün dosya yığınlarının arasında, gözleri kapalı ve parmakları önündeki açık dosyanın en üst sayfasını sıkıca tutmuş oturuyor.

Hızlı bir bakışla, yarın sabah için önceden çalışıp evrakları sıraladığını anlıyorum.

O iç geçirip sallanıyor. Masayı dolaşp, elinden kayan başını yakalıyorum. Mutlu bir an için, avucuma sokulup uykusunda düşük, mutlu bir ses çıkarıyor.

Birden uyanır ve kaybolmuş gibi etrafına bakınır. Kaskatı kesilip korku dolu gözleriyle takım elbisemi süzerken, çömelir ve elini yüzüme kaldırırım.

"Sadece benim, bebeğim. Güvendesin," diye fısıldarım.

Nefes alır ve nefesini verir, sonra ikinci elini de ekleyerek yüzümü çerçeveler. Bana şeytani bir gülümseme atarken, endorfinler vücudumu sarar.

"Güvende mi? Seninle mi? Sadece bir canavar böyle bir şey iddia edebilir," der alaycı bir tavırla.

Elini elimle kapattım ve avucuna yaslandım. "Haklısın.

Ben bir canavarım. Senin canavarın," diye yemin ettim.

Bakışları yumuşar, ama başını sallar ve başka yere bakar.

"Üzgünüm. Yıllardır iş yerinde uyuyakalmamıştım. Bu profesyonelce değil," der.

"Bütün gece benimle ilgilendin, tabii ki yorgun olacaksın. Öğle yemeğinden sonra her şeyi erteleyeceğiz ve ofisten erken çıkacağız," diye karar veririm.

"Yapamayız..."

"Yapabiliriz. Sahibi, CEO ve pislik patron, unuttun mu? Bu öğleden sonrayı izinli sayıyoruz."

Ellerini yüzümden çekip somurtuyor. Parmak ucumla çene hattını okşuyorum.

"Ama dersin bitene kadar değil," diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Ben... GED sınavına çalıştığımı nereden bildin?" diye sorar.

Kalkarken gözlüğümü düzeltirim.

"Daha önce masamda uyuyakalmıştın, hatırladın mı?"

Gözleri kravatımı fark ederken yüzü çekici bir pembeye bürünüyor.

.

"Sen sinsi bir pisliksin. Teşekkürler," diye homurdanır.

Gülümserim ve yumuşak teninin ve taze limon kokusunun tadını çıkarmak için şakaklarına hızlıca bir öpücük kondururum.

"Tabii ki, bebeğim. Güvenlik görevlileri benim onları eklediğim hakkında dedikodu yapmaya başlamadan önce çıkmam lazım. Kendine dikkat et," diyorum.

Kapıya bir göz attıktan sonra başını salladı.

Dayanamıyorum. Dudakları çok çekici. O çok lezzetli.

Arzularımı dizginleyip, kanımda yanan ateşin izin verdiği kadar nazıkçe onu öperim. Çok erken geri çekildiğimde, sersemlemiş yeşil gözleriyle bana bakar.

"Öğle yemeğinden sonra görüşürüz."

Dudaklarımdan gözlerini ayırmadan tekrar başını sallar.

Hırıldayarak salona doğru yürüdüm, onunla aynı odada yalnız kalırsam işleri çok ileri götüreceğimi biliyordum.

Bayan Baker beni selamlar. Ona öğle yemeği planımın uzayacağını hatırlatır ve günün geri kalanında izin veririm.

Bir an boş boş bana baktığında, duyularım keskinleşir ve tüylerim diken diken olur.

"Bayan Baker, sizi arabanıza kadar geçirebilir miyim?" diye teklif ederim.

Diğer insanlar etrafta olsa ve güvenlik kameraları her şeyi kaydetse bile, onu Audrey ile burada bırakamam.

Bayan Baker canlanıp teklifimi kabul edince içimi bir tedirginlik kaplar. O çantasını alana kadar beklerim, sonra onu koridordan geçiririm. Asansörle sessizce otoparka ineriz.

centilmenlik yapıp onu arabasına kadar eşlik ettikten sonra kendi arabama yöneliyorum. Ondan önce ayrılmak istemediğim için, o geri geri çıkıp uzaklaşana kadar bekledikten sonra kontağı çeviriyorum.

Restorana hızlıca gidip gürültülü ve uzun bir öğle yemeği yedikten sonra, otoparka geri dönüp Bayan Baker'ın arabasının olmadığını emin olana kadar etrafta dolaştım ve sonra bana ayrılan yere park ettim.

Boş ofisime dönüp, yalnızlığımı fırsat bilerek bilgileri gözden geçirip öğleden sonrasını planlıyorum.

Audrey asansörün güvenlik kamerasının görüş alanına girer girmez, beklentiyle sırtarak ayağa kalktım. Kanepede bıraktığı çantayı alıp koridorda onunla buluştum.

Çantasını ve cüzdanını aldığımda itiraz eder, ama kolumu beline dolayarak onu asansörlere doğru çekerim.

"Ofisteyiz. Ellerini çek," diye tıslar.

Gülümserim ve çantalarını onun ulaşamayacağı bir yere koyarım, sonra asansöre girer ve onu da arkamdan içeri çekerim. Kapılar kapanır kapanmaz onu arka köşeye sıkıştırırım, bir elimi omzunun üstündeki duvara dayarım ve diğer elimle çenesini kavrarım.

"Yarın sabah işe gitme vaktin gelene kadar sen tamamen benimsin," diye homurdanırım.

Göğsünün hızla inip kalkmasına rağmen gözlerini devirir ve çenemden elimi iter.

"Hayır. Bu akşam mesai bitimine kadar benimle kalacaksın, ve akşam değil, öğleden sonra demek istiyorum."

Hırıldayarak ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Ya ilaçlara gecikmeli tepki verirsem? Beni tek başıma bırakamazsın."

"Öyle olmayacak, bırakabilirim ve bırakacağım. İşle ilgili konuşacak bir şeyin yoksa, bu konuşma burada bitti," der.

"Koruma görevlim annenizin yanına gitti. Sana onun iletişim bilgilerini ve geçmişini gönderdim, ama onu yıllardır tanıyorum ve ona güveniyorum. Annen güvende."

Rahatlama yüzüne yansırken, gözlerinde öfke parıldadı. "Teşekkür ederim," dişlerini sıkarak söyledi.

"Ne oldu, canım? Kışkandın mı?" diye sordum. O alaycı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Tabii ki, Bay Diamond. Senin gibi yetenekli, kendini beğenmiş bir patron için kim kurşunun önüne atlamak istemez ki?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Avuç içimi göğsünün üst kısmına bastırıp parmaklarımı köprücük kemiğinin üzerine yayarım.

"Canavarın için başka tanımlar mı? Meraklandım. Bu benim için yeni bir ön sevişme türü. Öpüşmelerin arasında bana daha fazla fısılda," diye mırıldandım.

"Vay canına, yüce ve kudretli Brennan Diamond'ın aşağılama fetişı var. Kim düşünürdü ki?" diye mırıldanır.

Gözleri dudaklarıma düşüyor, ama çenesini başka yöne çeviriyor. Ben ona yaklaşıyorum. "Sadece senin dudaklarından çıktığında, bebeğim," diye yemin ediyorum.

Asansör çalar ve kapılar açılır. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiririm, ama o parmaklarını çekip çıkarır ve en yakın kameraya bakarak bana arabama doğru yol göstermemi işaret eder.

İç çekip dışarı çıkarım ama o yanımda yürümeye başlayana kadar ilerlemeyi reddederim. Onu yolcu koltuğuna oturtup kendimi direksiyonun başına geçirdikten sonra, arabayı çalıştırıp geri vitese takarım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar.

Park yerimden geri çıkarken sahte bir hayal kırıklığıyla *tsk tsk* diyorum.

"Ben de sen sormadan önce oraya varacağımızı umuyordum. Bebek bebeğim bana güvenmiyor mu?" diye alay ediyorum.

Ben dar garajı rahatlıkla geçmeye çalışırken, o aç gözlerle beni süzüyor.

"Hareket halindeki arabadan atlamamı istemiyorsan, şakaları, özellikle de güvenle ilgili olanları kesmeni öneririm. Hâlâ deneme aşamasındayız," diye uyarıyor.

Ses tonundaki ciddiyeti fark edip taktiğimi değiştiriyorum.

"Haftaya hayır balosuna benimle gel," diyorum.

"Oradayken Bayan Baker'ı alıp bir sonraki

"

Onun çılgın iş yükünü düşününce, benim takvim notlarımı o kadar önceden ve o kadar derinlemesine okuduğunu beklemiyordum, ama bunu bilmeliydim.

"Bundan sonra etkinliklerde yanımda olmasını istediğim tek kişi sensin," diyorum. O iç çekiyor.

"Gerçekten başka seçeneğim var mı?" diye sorar.

"Var. Benimle her zaman bir seçeneğin var, ama umarım evet dersin," diye cevap veriyorum.

"Böyle yüksek profilli etkinliklerden vebadan kaçır gibi kaçındım."

"Donald'ın orada olacağından korktuğun için mi?" diye soruyorum.

O başını sallır.

"Artık onun için endişelenmene gerek yok, Audrey. Sana dokunamaz. Benimle güvendesin," diye söz veriyorum.

Konsolun üzerinden uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum. O da kıpırdanmayı bıraktı ve parlak yeşil gözleriyle bana delici bir bakış attı.

"Tamam, gideceğim, ama bunun bugünle ne ilgisi var? Beni nereye götürüyorsun?"

Gülümserim, dirseğimi orta konsola dayarım ve iki kamyonun arasından arabayı manevra yaparken elini dudaklarıma çekiyorum.

"S a d e c e gel, aşkım. Seni ben davet ettim, masrafları da ben karşılayacağım," diyorum.

"Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. Yemin ederim, beni son moda giyinmeyen herkese burun kıvrırır şık bir giyim mağazasına götürürsen, bir daha seninle hiçbir yere gitmem," diye tehdit eder.

Dudaklarının tiksinti dolu kıvrımı beni eğlendirir. Onu öpmek isterim ama bunun yerine parmak eklemlerini dudaklarımla okşamakla yetinirim.

"Bugün elbise yok. Önce aksesuarlar."

Onun tepkisine sırtarak, New York'un en seçkin mücevher mağazasının önüne park ederken parmaklarının arasına dilimi sokuyorum.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Sırtarak parmağının eklemine ısırırım. O küfür eder. "Bebeğim için sadece en iyisi," derim.

Yüzünde isyankar bir ifade belirir, ama ben işaret parmağının ucunu yalar ve dolgun etini alaycı, nazik bir ısırıkla dişlerimle kavrarım. Göz bebekleri büyür ve çilli yanakları kızarır.

"Ne kadar çok tartışırsan, o kadar çok satın alırım," diye uyarıyorum. "Tamam, neyse ne," diye homurdanıyor.

Elinin arkasını öperim, araçtan inerim, anahtarları valeye atarım ve Audrey'e elimi uzatırım. Arabadan inmeme yardımımı kabul eder ve at kuyruğunu düzeltir.

"Sadece tartışmadığımı, sadece hafifçe itiraz ettiğimi belirtmek istiyorum. Bir parça fazlasıyla yeterli," diyor.

Elini dirseğimin kıvrımına koyuyorum ve boğazımın derinliklerinden belirsiz bir ses çıkarıyorum. Onu dükkana götürürken çıkardığı sinirli homurtu, onun aptal olmadığını kanıtlıyor. Eşiği geçerken eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Üç tam set seçene kadar buradan ayrılmıyoruz."

Satıcıyla kısa bir sohbetin ardından, Audrey'in her bir parçaya verdiği tepkiyi yakından inceliyorum. İlk başta vitrindeki ürünlere pek ilgi göstermiyor, ama her şeyi denemesini ısrar edince ve ilk bileziği bileğine takınca, gözleri merakla parlıyor.

Neredeyse iki saat sonra, satın almak için bir kenara ayırdığımız yarım düzineden fazla kolye, yüzük, saat, bilezik, saç tokası, saç bandı ve halhalın ardından, Audrey özlemle kapıya bakar.

Endişe boğazımı sıkıştırıyor, ama omuzlarımı gevşetip kalçamı bebek bebeğime dayıyorum ve dirseğimi vitrine dayayarak yüzünü daha iyi görebiliyorum.

Eğer burada aradığımı bulamazsak, onu bir sonraki kuyumcuya sürükleyeceğim. Sonra bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Gerekirse New York'taki her dükkanı gezeceğiz.

Satıcı, büyük bir kutunun kapağını kaldırarak bir çift küpe, kolye ve bilezik setini ortaya çıkarır. Sade ve zarif tasarımlar, yüksek karatlı elmasları mükemmel bir şekilde vurgular.

Audrey hayranlıkla sessizce bakıyor. Kadın daha küçük bir kutuyu açar ve eğerek eşleşen çiftin alyanslarını gösterir.

Bebeğim, parıldayan yeşil gözlerinde özlemle dolu bakışlarla, farkında olmadan tam da istediğim şeyi bana veriyor. İçimi memnuniyet kaplıyor.

Satış elemanının takmayı halletmesine izin veriyorum, ama yakında nişan yüzüğünü kendi parmağıma takacağıma yemin ediyorum.

Evlenme teklif ettikten sonra.

Audrey'nin karım olmasını istiyorum. Onun yanımda olmasına ihtiyacım var.

Bebeğim kendi düğün yüzüğünü seçti bile, ama henüz bunun farkında değil. İlgisiz bir maskenin arkasına sakladığı sevincini gizliyor, ama bir sonraki ürün grubuna geçtikten sonra bile kutulara gizlice bakıyor.

Heyecanı azalıyor ve tekrar kapıya bakıyor. Tuvalet gitmek istediğinde, elinin sırtını öpüp acele etmesini söylüyorum.

O hızla uzaklaşır. Satıcıya, Audrey'nin en sevdiği parçayı satın alma listemin en başına koymasını ve bedenini değiştirip üzerine gravür yaptırmasını söylerim.

Mağazanın önünden kadınsı bir ses adımı çağırır.

Korkuyla, Marilyn Swanson ıgık atarak vitrinlerin arasından bana doğru koşar. Kolumu tutar ve tipik selamlama şekliyle, estetik ameliyatla düzeltilmiş kıvrımlarını bana bastırır. En son Matteo Ricco ve Brook Simons'ın düğününde bana sahte kirpiklerini kırpıp dudaklarını bzmişti, ama ben onu itip bir daha bana dokunmaması konusunda uyardım.

şimdi de onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o bir diken gibi koluma yapışıyor. Tiz kahkahası, kara tahta üzerinde tırnaklar gibi rahatsız edici.

New York'un en büyük şirketinin varisi olduğu için kendini yenilmez sanıyor, ama mağazaya bir bakış attığımda sonunun yaklaştığını anlıyorum.

Audrey, mücevherlere tek bir bakış bile atmadan, ışıltılı elmaslar ve parlak altınların arasından geçip gider.

Gözleri, Marilyn'in koluma sıkıca tutunan elinde sabit kalır.

Ruhumda sevinç iek açar.

Benim tatlı küçük bebeğim, gözlerinde intikam, saçlarında ateş ve her zarif adımımda kararlılıkla yardımıma koşar.

Ben onunum. Her zaman ve sadece onunum.

Beklenti ve heyecan kalbimin atışını hızlandırıyor.

Onun beni sahiplenmesini izlemek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 13

Audrey Tripp

Brennan'ın vücut diliyle verdiği sayısız sinyali görmezden gelen kadın, pençelerini onun koluna geçirip göğüslerini koluna sürtüyor.

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplanıyor.

Başka biri olsaydı da aynı tepkiyi verirdim diyorum kendime, ama içten içe, Carlos, Liam ya da en yakın arkadaşım Brook'u aynı durumda görseydim, duygularımın çok daha yoğun olacağını biliyorum.

Brennan'ın tiksinti dolu alaycı gülümsemesi ve ona olan bariz küçümsemesi, onun tiksintisini açıkça ortaya koyuyor.

O çok güzel. Dolgun, gür saçları var. Uzun, güzel bacakları var. Kum saati gibi bir vücudu var. Narin yüz hatları var. Soğukkanlılığı ve abartılı kirpik kırışılarıyla, her zaman, her gittiği yerde ilgi odağı olmayı bekliyor ve yeterince güzel olduğu için onu suçlamıyorum.

Onun güzelliği önemli değil. Ağabeyim ilgilenmiyor.

Onun arkasından geçerken, ona ağabeyim diyerek kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştığım için kendimi azarlıyorum, ellerimi onların arasına sıkıştırıp, sanki o yokmuş gibi kendimi onun diğer tarafına yaslıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Kadının kibirli sesi, onun sinirine dokunduğumu gösteriyor. Öne eğilip, şaşırmış gibi yapıyorum.

"Oh! Özür dilerim, sizi görmedim. Kayboldunuz mu?"

"Anlamadım?"

Kutuyu açar ve en çok beğendiğim yüzükleri gösterir. Zaman durur.

Her şeyin gösteriş için olduğunu bilsem de, kalbim onu arzuluyor. Midem yavaşça kıvrılıyor.

Bunun gerçek olmasını istiyorum. İstememeliyim, ama istiyorum. Bu anda, geçmişteki gerçeği öğrenip gittiğinde ne kadar acı çekeceğimi umursamıyorum.

Titrememi gizlemek için ellerimi göğsüme bastırıyorum ve seyircilerimiz için rol yapmam gerektiğini hatırlatmak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Karım ol. Bayan Diamond ol. Sadece seni istiyorum, bebeğim."

Sesindeki sertlik ve berrak mavi gözlerindeki yumuşaklık çok mükemmel. Çok gerçekçi geliyor.

"Evet. Seninle evleneceğim," diye fısıldıyorum.

Daha sonra rol yapacağım. Şu anda, varlığımın her zerresinin bunun doğru karar olduğunu ısrarla söylediğini görmezden gelemem.

Gülümsemesi içimi eritir ve kemiklerimi yumuşatır. O nişan yüzüğünü parmağıma takıp ayağa kalkarken, ayakta durmakta zorlanırım. Beni kollarına alıp kendine çekince, içimi sıcaklık ve rahatlama kaplar.

O başımın arkasını avuçlayıp eğildiğinde, parmak uçlarımda yükselip ona doğru eğildim. Dudaklarımızın yavaş, nazik teması daha derin, daha samimi bir öpücüğe dönüştü ve o başını kaldırıp bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakana kadar dünyanın varlığını unuttum. Dükkân halkı bizi alkışlayıp tebrik ederken. Onun delici gözlerinden bakışlarımı ayıramadan, yakasına yapışıp bu mutluluk dolu anı mümkün olduğunca uzun süre yaşamaya çalıştım.

Gerçeklik kafama çöküyor ve göz teması koptuğunda pişmanlık dalgasıyla mücadele ediyorum.

Kadının nefret dolu bakışları, bu maskaralığa neden başladığımızı hatırlatıyor bana.

Ayağını yere vurup öfkeyle sessizce bağırdıktan sonra dönüp uzaklaştı. Yüksek topuklu ayakkabıları mermer zem de tıklıyordu.

Gülümserim ve Brennan'ın yanında kalırım, tezgâhtaki işimizi bitirip bizi tebrik eden insanların arasından geçeriz. Sonunda kaldırıma çıktığımızda, nefesimi veririm ve Brennan'ın kolundan elimden çekerim.

Beni kendine daha sıkı çekip valeyeye el sallar. Her kalp atışında parmağımdaki yüzük daha da ağırlaşır.

Adrenalinim düştükçe gücüm azalıyor ve düşüncelerimin üzerinde metaforik bulutlar oluşurken karanlık bir umutsuzluk çukuruna batıyorum. Esh'te kabusumla yüz yüze geldiğim korkunç olayın ardından, uyuşturulmuş patronumu izleyerek geçirdiğim uykusuz gecenin ardından, heyecanım diner dinmez yorgunluk beni sarar. Kafatasımın tabanı zonkluyor ve ayak parmaklarımdan mide bulantısı yükseliyor, ama kararlılığımı sıkı tutuyorum ve Brennan'ın yardımını kabul ederek yolcu koltuğuna oturuyorum.

O direksiyon başına geçer, ama ben parmağımdan yüzüğü çıkarıp ona uzatırım, o da trafiğe çıkmadan önce onu alır.

"Al, geri al," diyorum. "Hayır. O
senin."

Onun sarsılmaz bakışları tüm savunmamı aşar ve kalbimi demir bir kelepçeyle sıkıştırır.

"Ama bu gerçek değildi. Ben sadece o kadından kurtulmana yardım ediyordum," diyorum dişlerimi sıkarak.

"O kadın milyarlarca dolarlık bir mirasın varisi. Şimdi vazgeçemezsin, yoksa intikam almak için geri döner," diyor.

Onun sözlerini sindirirken dilim kuru ağzımın tavanına yapışıyor. Arabayı sürmeye başlar ve trafiğe girer.

İ çekip ensemi ovuşturuyorum, ama başımdaki ağrı artıyor. "Brennan..."

"Bana nişanlın de," diye emreder.

Hırıldayarak başımı birkaç kez koltuk başlığına vuruyorum.

"Dur. Bunu yapamayız. Biz kardeşiz," diye tıslıyorum.

"Ama artık değiliz. Evlenmemizde yanlış ya da tabu olan bir şey yok. Kan bağıyla bağlı değiliz," diyor.

"Bu önemli değil. Biz..."

Frene basar ve direksiyonu kırar. Arabayı paralel park yerine soktuğunu fark ettiğimde nefesim kesilir.

Elimi ve parmaklarımın arasında sıkışmış yüzüğü yumruğuyla kavrar, sonra konsola eğilip beni ensemden tutar.

"Haklısın, bunların hiçbirisi önemli değil. Onu ortadan kaldırmamıza yardım ettin ve şimdi onu uzak tutmak senin sorumluluğun. Sonsuza kadar. Benimle evlenerek."

Kalbim kulaklarımda çınlarken, başımı sallıyorum. "Evet,

Audrey. Sadece seninle evleneceğim," diye yemin ediyor.

Damarlarımda kanın hızla akmasına rağmen, gözlerimi kapatıp onun kollarında yığıldım.

"Yorgunum, açım ve başım ağrıyor. Şu anda böyle büyük bir karar vermek için uygun bir zaman değil."

Endişeyle gözlerini kısıyor. Kollarını değiştirip başımın arkasını ve boynumu ovuşturuyor. İnlememi bastırıyorum. Şakaklarıma masum bir öpücük kondurup kulağıma fısıldıyor.

"Evet dedin ve o kadar insanın önünde beni öptün. Artık fikrini değiştiremezsin, aşkım."

"Seninle birlikteyken her zaman seçim şansım vardı, ne oldu?" diye suçluyorum onu.

O iç geçirir, dudaklarını yanağıma sürer ve burnumun ucunu öper, sonra geriye yaslanır.

"Tamam, haklısın. Şimdi böyle büyük bir karar vermek için uygun zaman değil. Sen hayır demeden önce bir süre nişanlılık denememiz lazım."

Sinirlenerek hafifçe çılgınca bir kahkaha atıyorum.

"Sen en kötüsüsün," diye mırıldanıyorum.

Sırıtsı, benim sözlerim hakkındaki düşüncelerini yansıtıyor ve ben onun tuzağına düştüğüm için kendime iç çekiyorum.

Yüzüğü alır ve parmağımın yanına yerleştirir.

"Bekle, cidden, bunu takamam."

"Neden?"

Fiyatla ilgili itirazlarımı dinlemiyor, bu yüzden mantıklı bir neden bulmak için kafamı yoruyorum ve kendi sözlerimle kendimi şaşırtıyorum.

"Geçen gece Bayan Baker'dan beni eve kadar takip etmesini mi istedin?"

O sertleşir ve gözlerime bakar.

"Hayır, sormadım."

Soğuk sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Sana ilaç vermeden önce beni takip ettiyse, bunu takmak ona bana odaklanması için daha fazla neden verecektir. Beni daha da büyük bir hedef haline getirecektir," diye açıklıyorum.

"Başka bir adamdan geldiğini söyleyebilirsin. Eğer bu onu caydırırsa ve ikimiz de bunun benden geldiğini biliyorsak, o zaman..."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Sanki böyle bir şeyi alabilecek başka birini tanıdığımı düşünecekmiş gibi."

O mutsuz bir ses çıkarır ve elmas yüzüğü yumruğuyla sıkıca kavrar.

"Bir yandan, benimle kıyaslanabilecek kimseyi tanımadığın için mutluyum, ama diğer yandan..." Elimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerimi öper. Zevk dalgaları kolumdan yukarı doğru yayılır. "Seni korumam gerek. Sen benimsin, bebeğim."

Ağzımı açtım, ona kızmak mı yoksa kabul etmek mi için, bilmiyorum, ama midem guruldayarak dikkatleri üzerine çekti.

O gülerek konuşurken elimin sırtına öpücükler yağdırır.

"Aç olduğunu söylerken yalan söylemiyordun. Özür dilerim, aşkım.
Yemek yiyebileceğimiz bir
yer bulalım." "Biftek ve
ramen istiyorum."

Bu istek içimden yükselir ve ben daha düşünmeden ağzımdan çıkar.

"Ve lüks bir yer olmasın. Tek kullanımlık kaplarda getir," diye homurdanıyorum.

Son birkaç günün ardından, protein ve karbonhidratı hak ediyorum, lanet olsun. Bol bol karbonhidrat. Belki ağır yemeklerle karnımı doyurursam bu gece daha iyi uyuyabilirim.

Brennan beni ensemden çekip kendine yaklaştırıyor ve beni bırakmadan önce öpüyor. O kaldırımdan uzaklaşırken başım dönüyor.

"Bebeğim ne isterse, onu alır," diyor.

İç çekip koltuğuma yaslanıyorum. Midem yine guruldiyor. Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturup Brennan'a bakıyorum, o da gülüyor.

Birkaç blok sonra arabayı kenara çekip beni Asya füzyon menüsü olan bir bodrum bistrosuna götürerek beni şaşırttı. Seçenekleri anlamak için çok yorgun olduğumdan, siparişi ona bıraktım ve garson masaya tabak üstüne tabak, kase üstüne kase koyarken şaşkınlıkla izledim.

Son olarak, her birimizin önüne boş bir tabak ve kase koyar ve kabinin uzak ucunda, tek tek paketlenmiş çatal bıçak takımlarının (çubuk çatal dahil) bulunduğu tepsiyi gösterir.

Tamamen şaşkın bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. Brennan bana merhamet gösterip kasemi yarısına kadar berrak et suyuyla ramenle doldurdu.

"Buradan başla. Her şeyi dene," dedi.

Ben başımı salladım ve dalgın dalgın çatalın plastik ambalajını yırttım. O da tabağı aldı ve denemem için birkaç yemek daha seçti.

Berrak ramen damak tadımı doldurduğu anda, yeni favori restoranımı bulduğumu anladım. Her yemeği tattım ve her lokmada daha da çok aşık oldum.

Sıcak, lezzetli yemeklerle karnım doyduktan sonra, iç çekip birkaç dakika arkama yaslanıyorum, ama göz kapaklarım ağırlaşınca çantama uzanıyorum.

"Seni eve bırakayım," diyor Brennan ayağa kalkarken.

"Hayır, en yakın metro istasyonuna bırak yeter," diye cevap veriyorum.

Vücuduyla kabinden çıkmamı engelliyor ve parmağını çenemin altına koyarak başımı geriye doğru eğiyor.

"Benden saklanmana gerek yok, Audrey. Nerede yaşadığını gördüm ve..."

İnanamama hissi kalbimin atışını hızlandırır. Elini itip bacaklarımı bankın dışına sarkıtıyorum.

"Bu yüzden mi Bayan Baker'dan beni takip etmesini istemedin? Çünkü beni kendin takip ediyordun?"

Beni dirseklerimden kaldırıp ayağa kaldırıyor ve vücut ısısı önüme sızacak kadar yakın tutuyor.

"Hayır. Birkaç yıldır adresini güncellemediğini düşündüm, bu yüzden kayıtlı binaya gittim ve senin içeri girdiğini görür görmez oradan ayrıldım."

Boynumu uzatıp gözlerine bakıyorum.

"Bu nasıl takip etmemek oluyor?" diye soruyorum.

O iç çeker, beni kendine doğru çeker ve devasa ellerini sırtıma koyar. sırtıma

"Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama sadece güvende olduğundan emin olmak istedim.

Ama değilsin. Neden böyle berbat bir yerde yaşıyorsun?"

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve başımı göğsüne yaslama isteğine zar zor direniyorum.

Bunu ondan saklamanın artık bir anlamı yok. Eninde sonunda her şeyi anlayacaktır.

"Annemin sağlık masraflarını karşılayabilmemin tek yolu bu."

Parmakları sırtımda titriyor. İç çekip alnımı göğsüne yaslıyorum.

"Neredeyse on yıldır orada yaşıyorum. Bir şey olmaz. Bırak da uyuyayım."

"Bu gece benim evimde kal."

Konuşurken göğsü alnımda titriyor. Cazibeye kapılıp başımı çeviriyorum ve yüzümün yanını göğsüne dayıyorum.

O kadar büyük, sıcak ve rahat ki.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, uykunun sisinin düşüncelerimi kaplamasına rağmen.

"Sadece bu gece için. Yarın işten sonra dairenize geri dönebilirsiniz."

Yüzüm onun takım elbisesine bastırılmış ve kravatının düğümü başımın üstüne batmış olsa da, vücudum gevşiyor.

"Garip bir şey yok mu? Sadece uyuyacak mıyız?" Hafif bir uyku sersemliği içinde mırıldanıyorum.

"Sadece uyuyalım," diye gürler.

Kendime onu itip hayır dememi söylüyorum ama yine de başımı sallıyorum.

Masaya etkileyici bir miktar para bırakır, çantamı alır ve beni yanına sıkıştırır, sonra da beni restorandan çıkarır. Ayaklarım sürünür. Kirpiklerimi kaldırmak gittikçe zorlaşır.

Beni arabaya oturtup emniyet kemerimi takarken direnmiyorum. Uykulu bir gülümsemeyle, çenesindeki sakallara ve açık mavi gözlerinin yumuşaklığına hayranlıkla bakıyorum. Bu kadar yakinken inanılmaz derecede yakışıklı.

Emniyet kemerimi takıyor ve kapıyı kapatmadan önce alnıma masum bir öpücük konduruyor. O anahtarı kontağa sokmadan önce uykuya dalıyorum.

Kabuslarım ulaşamayacağım bir yerde dolaşıyor. Brennan beni arabadan kaldırıp göğsüne yatırarak uyandırıyor, ama kalbinin *atışı* ve uzun adımlarının hafif sallantısı beni daha derin bir uykuya daldırıyor.

Uyanıp, onun lüks banyosunda yüzümü yıkayıp, tuvaleti kullanıp, bana verdiği büyük beden tişört ve eşofman altını giydim. Kapıyı açıp körü körüne ilerlerken, güçlü kollar beni yerden kaldırdı. Brennan'ın tarçın ve karanfil kokusu, beni sanki bir bulutun üzerine yatırırken zihnimi sakinleştirdi.

Dünya kararmaya başlar. Korkunç sahneler zihnimde canlanırken titriyorum.

Üvey babamın elleri. Annemin kanı.

Brennan'ın alçak, yatıştırıcı sesi anıları silip süpürüyor. Huzurlu bir uykuya dalıyorum.

On üç yıldır ilk kez kabus görmeden uyuyorum.

Mutluluğu hak etmediğimi bilsem de, her zaman sevdiğim adama sarılıyorum ve onunla bir gelecek hayal ediyorum.

Kalbimin kırıklığıyla daha sonra ilgileneceğim. Şimdilik, güvendiğim ağabeyimin kollarında huzur içinde dinleniyorum.

BÖLÜM 14

Brennan Diamond

SAÇIMI HAVLUYLA KURUTMAYI BİTİRİYORUM ve nemli havluyu kurutma rafına geri asıyorum. Yatak odasından gelen yumuşak bir ses beni banyodan dışarı çıkarıyor.

Audrey inliyor ve yatakta huzursuzca dönüp duruyor. Derin bir nefes alıp yatak çarşaflarının arasına girip onu kollarıma alıyorum. O da iç çekip bana sarılıyor.

İki dakika önce duşta hızlıca mastürbasyon yapmış olmama rağmen, yumuşak kadınsı kıvrımlarını bana sürtünce penisim seğiriyor. Kalbim duruyor, sonra boğazıma kadar çıkıyor, çünkü o bacağına kalçama atıyor ve vücutlarımızı birbirine sıkıca bastırıyor.

Terlerim onu gölgede bırakmasına rağmen - ya da belki de bu yüzden - şehvet damarlarımdan akıyor. O çok yumuşak ve tatlı.

Kollarımda derin bir uykuya daldığında bana en büyük iltifatı yapıyor. Saçlarını şakaklarından çekip sırtını okşuyorum, ona dokunmaya ihtiyacım var ama güvenini bozmak ve onun vermek istediğinden fazlasını almak istemiyorum.

Hayallerimin kadını bana sıkıca sarıldığında, derin ve dinlendirici bir uykuya dalıyorum, ancak alarmı çaldığında birden uyanıyorum. Bu, birini uyandırmak için duyduğum en sessiz alarm, ama kafamda endişelerim dolanmadığından, çevremdeki ufak bir değişiklik duyularımı şimdiki ana çekiyor.

Audrey, arkasındaki komodinden telefonunu almak için dönünce, sırtı kavislenir ve tüm muhteşem kıvrımları doğru yerlere baskı yapar.

doğru yerlere bastırıyor. İnleyerek kolunu bana doğru çekiyorum ve telefonuna uzanıyorum.

Onun nefes nefese kalması, bacaklarımın arasında atan aciliyeti iki katına çıkarır. Kollarımı ona daha sıkı sararım ve başını çenemin altına sokarım.

"Sakin ol, bebeğim. Biraz daha sana sarılmama izin ver," diye mırıldanıyorum. "Kalkmam gerek," diye ısrar ediyor.

Kafamı sallayıp üzerimize battaniyeyi çekiyorum.

"Patronun burada ve uyuman gerektiğini söylüyor," diyorum. "Ama sen sertleşmişsin," diye suçluyor beni.

"Evet, öyleyim. Senin yanımdayken hep sertleşirim. Onu merak etme, aşkım. O beni kontrol edemez."

Yavaşça bana yaslanarak beni tekrar onurlandırıyor.

Birkaç dakika sonra alarmım çalana kadar birbirimizin kucaklaşmasının tadını çıkarırız.

Kollarımdan çıkıp yuvarlanarak uzaklaşır.

Dişlerimi gıcırdatarak sırt üstü dönüp başımı yastığa dayıyorum. Gömleğimin yakası omzundan kayarak kremi pürüzsüz tenini ortaya çıkarıyor. Ağzım sulanıyor. Battaniyeleri düzeltiyorum ve altındaki çadırı düzeltiyorum.

Saçlarını geriye tarar ve gömleğimi omuzlarına geri çeker.

"Önce banyoya ben gireceğim," diyor.

Yatağın ayak ucundan dolaşıp tuvalete doğru yönelir. Bütün alt bedenim gerilir. O, teninde bir ıslak rüya gibidir. Onu yatağa sabitlemek

onu yatağa sabitlemek ve her santimini ağızımla taparcasına öpmek istiyorum.

Makyajsız, saçları dağınık ve benim kıyafetlerimi giymiş haliyle, benim öfkeli sertliğime kıyasla, o çekici, savunmasız ve yumuşak bir demet.

Boğazımı temizliyorum. Elini banyo kapısının pervazına koymuş halde duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"O kıyafeti iki gün üst üste giydin bile. Seni dairenize bırakıp giyinmeni bekleyeceğim, şimdilik öyle kal," diyorum.

Bu bahane yeterince makul geliyor, ama aslında onu benim kıyafetlerimle biraz daha görmek istiyorum.

Ellerini yüzüne sürter ve omuzlarını silker.

"Şu anda işe zamanında yetişebilmemin tek yolu bu, tamam o zaman. Ama beni oAce'den birkaç blok ötede bırakmalısın," diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Seni kahve dükkanına bırakacağım," diye karşılık veriyorum.

Gözlerini kısar ve ağızını açar, ama konuşmaya başlamadan önce sözünü keserim. "Tartışmaya kalkma, yoksa sana alacak başka şeyler bulurum."

"Peki. Bekle... kahve dükkanı mı? Dışarıda sapık gibi bekleyip beni orada da mı izleyeceksin?" diye sorar.

"Hayır. Arka köşedeki masada otururum."

İnler ve başını sallar, tuvaletin içine doğru ilerler.

Gülümserim ve kendimi odanın diğer ucuna fırlayıp duşta ona tarif edilemez şeyler yaparak fantezilerimi yaşamaktan alıkoymak için kollarımın içini çimdiklerim.

Onu kahve dükkanında sadece bir kez tesadüfen gördüğümü bilmesine gerek yok. Tepkisi, ona söylesem bile bana inanmayacağını gösteriyor ve zaten onu böyle kızdırmak çok daha eğlenceli.

Dönüp bakışlarımla karşılaşıyor, ama dramatik "Sen. En. Kötüsün." sözlerine rağmen bakışlarında hiçbir öfke yok.

Kapıyı kapatır ve kilidi duyulabilir bir tıklama sesiyle kilitler. Kıkırdarım ve battaniyenin altından penisimin tabanını kavrarım. Sertçe sıkarak, battaniyeyi çekip kalkmadan önce beni utandırmaması için ona sessizce uyarıda bulunurum. Bacaklarımın arasında durmadan zonklayan şeyi görmezden gelerek mutfakta dolanır, kahve yapar, meyve suyu döker ve basit bir kahvaltı hazırlarım.

Audrey yatak odasından çıktığında, penisim artık dikkatimi çekmiyor.

"Yemek mi yapıyorsun?"

Sesindeki şaşkınlık beni kırmamalı, ama sanırım bunu hak ediyorum. Babam hiçbir aile üyesini mutfığa sokmazdı. Her zaman, daha az şanslı birine yemeklerimizi hazırlaması için iyi para ödediğini söylerdi. Yemek pişirmek bizim için aşağılık bir işti. Su kaynatmak bile günah sayılırdı. Elimin arkasında bunu kanıtlayan bir yara izi hala var.

"Evet. Tost, omlet ve meyve," diyorum ve ocağı kapatıyorum.

Son kaşık dolusu yumurtayı tabağına bıraktıktan sonra, dönüp yemeğini bara koydum.

"Fazla bir şey değil ama..."

Audrey'in hayalet gibi ifadesi midemi y e r e indirir. Hatamı çok geç fark ederim.

Tezgahın etrafından koşarak yanına gittim, ama o uzattığı koluyla beni uzaklaştırdı ve geri adım attı.

"Teşekkürler, ama ben kahvaltı yapmam."

Koridordan yatak odasına doğru kaybolur. Banyo kapısı yumuşak bir tıklama sesiyle kapanır.

İç çekip enseme ovuşturuyorum. Kapıyı çarparsa kendimi daha az suçlu hissedirim.

Tost, yumurta ve meyve, büyürken en sevdiği kahvaltıydı. Babam ne kadar saçma şeyler yememi isterse istesin, onu her zaman şımartır ve istediği şeyi yemesine izin verirdi.

Yemek yapmaya başladığımda düşünmüyordum. Anıları canlandırmak istememiştim ve asla kasıtlı olarak onun yüzüne o ifadeyi yerleştirecek bir şey yapmazdım.

Moralim bozuk bir halde, yiyecekleri çöpe atıp kirli bulaşıkları bulaşık makinesine koyduktan sonra, kilerden birkaç kahvaltı barı alıp içeceklerin yanına koydum.

Kahvemi alıp oturma odasına geçiyorum ve tavandan tabana pencerelerden, güneşin ilk ışınlarının binaların tepesinde parıldadığı şehir manzarasını seyrediyorum.

Beş dakikadan az bir süre sonra, Audrey dün giydiği takım elbiseyle ortaya çıkıyor. İç çekmeyi engelliyorum ve onun zırhını giyme ihtiyacını anlıyorum.

Bir an durur, beni baştan aşağı süzer, sonra mutfığa doğru yönelir. Onun yanında olma isteğine karşı koyamayıp, fincanımı bulaşık makinesine koyma bahanesiyle onu tezgahın arkasına kadar takip ederim. Ayağa kalktığımda, kahvesine uzanmadan ona bakıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, tezgahın iki yanına ellerimi koyarak onu yerinde tutuyorum. Gevşek bir topuz haline getirilmiş saçları, bana bakmak için boynunu uzatırken omzuma değiyor.

"Soğuduysa sana yeni bir fincan kahve ikram edebilirim," diyorum. Dikkatini tekrar kupa fincana çeviriyor.

"Sen gerçekten bir sapıksın, değil mi?"

Ses tonundaki kesinlikten nefret ediyorum ama kendime güvenemiyorum, bu yüzden ellerimi tezgahın üzerinde tutuyorum ve göğsümü sırtına yaslıyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum. "Kahvem."

Sesi çok robotik geliyor. Başımı eğip omzunun üzerinden bakıyorum, yüzümü onun yüzüne

yaklaştırıyorum. "Ne olmuş ona?" diye soruyorum.

"Bana daha önce hiç kahve almadın. Nasıl sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü sana takıntılıyım," diye itiraf ediyorum.

O iç çekiyor. Omuzları çöküyor.

"Takipçiler takıntısını inkar etmez mi?" "Bir koca karısını takip edebilir mi?"

"Biz evli değiliz."

"Henüz."

"Brennan," diye uyarıyor.

Ben de iç çekiyorum ve arkadan ona sarılıyorum. O kaskatı kesiliyor ve tırnaklarını ön kollarımın içine batırıyor.

"Özür dilerim, Audrey. Kahvaltıyı hazırlarken düşünemedim. Hata yaptım. Lütfen çekilme."

Birkaç saniye boyunca cevap vermez. Baştan aşağı titrediğini fark edince içimi bir endişe kaplar. Bir gözyaşı ön koluma düşer.

Onu bırakıp omuzlarından döndürdüm ve gözlerindeki boş bakış karşısında küçük bir kalp krizi geçirdim.

"Audrey, bebeğim, ne oldu?"

Gözlerini kırıştırır, bakışlarını bana çevirir, tekrar gözlerini kırıştırır, titrer ve göğsüme gömülür.

"Özür dilerim, iyiyim. İyiyim," diye yalan söyledi.

Kollarını bana doladı ve gömleğimin arkasını yumrukladı.

Onun kucaklamasına karşılık veriyorum, güveninden dolayı alçakgönüllü ve ona yakın olduğum için minnettarım.

"İyi değilsin, aşkım, ama ben yanıdayım. Ne yaptım?" Saçlarına fısıldıyorum.

Kafasını sallar ve bana daha sıkı sarılır, ama "Beni arkadan sarılma. Sen beni tutana kadar iyiydi." der. Titreyen nefesi göğsümde yankılanır. "Tanrım, hala berbat durumdayım. İyileştiğimi sanıyordum. On lanet yıl," diye küfür eder.

Vücudumdaki her kas gerilir. O çok uzun süre acı çekti, ama ben babamla ilişkimi on yıl önce değil, on üç yıl önce kestim. Bu, benim ayrılmamdan sonraki tarihlerden ilk kez bahsettiği zamandır.

Geçen gün Donald'a verdiği tepki ve bugünkü itirafı, ona olan nefretimi daha da artırıyor.

Ona zarar vermeden önce arkadan saldırdı. Kaslarımı gevşetmeye zorluyorum ve sırtını yavaş, yatıştırıcı hareketlerle ovuyorum.

"Yemek yapmayı öğrenmek istiyorum," diye fısıldadı.

Bu ani itiraf ruhumu derinden yaraladı. "Sana öğretmeyi çok isterim," dedim.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyor.

"Zorunluluktan ve saf azimden. Param yoktu, temel yaşam becerilerim yoktu, kafam hayallerle doluydu ve kanıtlamam gereken çok şey vardı."

O başını sallar.

"Öğrenmeliydim, ama önce çok fakirdim, sonra market alışverişi için yeterli para kazanmaya başladığımda, yiyecekleri israf etmekten çok korkuyordum ve bu yüzden hiç cesaret edemedim."

O geçmişinin bir başka katmanını daha ortaya çıkarırken ruhum acıyor. Onu sarsıp her şeyi anlatmasını istemek için içimden gelen dürtüye rağmen, sempatiyle mırıldanıyorum ve sırtını okşamaya devam ediyorum.

Donald'ın annesine verdiği küçük servetin ikisini de geçindirmek için kullanıldığını varsaymıştım, ama o aksini söylüyorsa, ona inanırım. Hayatının her ayrıntısını bilmek istiyorum, ama şimdi zorlarsam, kabuğuna daha da çekilecek ve bir daha asla çıkmayacaktır.

Bir yanım, göğsüme fısıldadığı sözlerle ne kadar çok şey açığa vurduğunun farkında mı diye merak ediyor.

"Ne yedin?"

"Mikrodalgada ısıtıp yediğim yemekler, hazır yemekler, ramen ve paket servis. Hepsi kolayca alıp götürebileceğim şeyler."

"İstemiyorsan bir daha asla hazır yemek yemek zorunda kalmayacaksın. Ne istediğini söyle, ben senin için pişireyim," diye söz veriyorum.

O, dengesiz bir nefes alır ve gömleğimi tutan elini gevşetir ama uzaklaşmaz, ben de bir elimi ensesine koyar, diğer elimi sırtında gezdiririm.

"Teşekkür ederim. Hala kendim yapabilmek istiyorum," diyor.

"Tekliflerimin hiçbirinin son kullanma tarihi yok. Senin için değil.

Asla," diye söz veriyorum.

Kafasını sallar, ama coşkusuzluğundan, bana inanmadığını anlarım.

Bir iç çekip onu sakinleştirici bir şekilde sıkıştırdıktan sonra parmaklarımı ensesine doladım ve bana bakması için onu teşvik ettim. Parlak yeşil gözleri nefesimi kesti.

"Bu sabah ne yemek istersin?" diye soruyorum.

Burnunu kırıştırıp başını sallıyor. "Kahve. Genelde kahvaltı yapmam."

"Bu artık sona eriyor, canım. Abartılı olması gerekmez, ama yemek yiyeceksin. Ne istersin?"

O homurdanır ama tartışmaz.

Seçtiği kahvaltı barını açtım, parmaklarını etrafına doladım ve diğer eline kahvesini verdim, sonra şakağına bir öpücük kondurup odama çekildim ve giyinmeye başladım.

Hızlı bir duş ve tıraştan sonra, en yeni takım elbisemi giyerim, cüzdanımı ve telefonumu göğüs cebime koyarım ve Audrey'nin yanına dönerim.

bulaşık makinesini açar ama ben tıslarım, elinden bardağı alırım ve kalçamla onu kenara iterim.

"Sen iş yerinde bana göz kulak ol. Ben de diğer her yerde sana göz kulak olayım," diyorum.

O iç geçirir — ve muhtemelen arkamdan gözlerini devirir — ama mutfağı mutfağı tek kelime etmeden terk ediyor. Toplamayı bitirip bulaşık makinesini çalıştırıyorum ve onu girişte buluyorum.

Onu dairesine bırakıyorum ve o güne hazırlanırken arabada bekliyorum. Yıpranmış binanın önünde oturduğum her saniye, öfkem artıyor, ama bu onun isyanından dolayı değil.

O çok daha iyisini hak ediyor ve bu kadar uzun süre mahrum kalması benim suçum. Babamın bunca zaman gizlice ona ve annesine destek olduğunu düşünmekle aptallık ettim. Onu daha önce bulmalıydım, ama kendi başarımla çok meşguldüm ve onun için yeterince iyi olmadığımdan çok korkuyordum.

O sokağa çıktığında kalbim bir an durur. Karmaşık bir topuzla toplanmış saçları, ince ve kadınsı hatlarını vurgulayan pantolonlu takım elbisesiyle ve yumuşak, öpülesi pembe dudaklarıyla, onu kucağıma alıp, ona verdiğim acıyı unutana ve bacaklarının arasındaki acıyı dindirmem için yalvarana kadar öpmek isterim.

Yarı sertleşmiş penisime rağmen arabadan inip ona kapıyı açıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım, çünkü kahve dükkanından bir blok ötede kaldırıma yanaştığımda, ben bir öpücük çalabilmeden o arabadan kayıp gidiyor.

Garajdaki yerime park ediyorum ve bir anlığına alnımı direksiyona dayayıp, yalnızlığımı kendimi toparlamak için kullanıyorum. Audrey'nin limon kokusu arabada kalıyor. Orta konsolu açıyorum

konsolunu açtım ve seçtiği yüzüğü inceledim, sonra cebime koyup kapıyı açtım.

İş günü, giderek daha yoğun ve hızlı hale gelmesine rağmen sonsuza kadar uzayıp gidiyor. Bayan Baker herhangi bir hile yapma belirtisi göstermiyor. Audrey hepimizi verimli bir şekilde yönlendiriyor. Gün boyunca görevlerimin arasında, tuttuğum özel dedektifler de dahil olmak üzere tüm yan projelerle ilgileniyorum. Ofiste öğle yemeğimizi yiyip, satın almanın ilk haftası için belirlediğimiz hedefleri gerçekleştirmek için çalışıyoruz. Öğleden sonraki son toplantımdan on dakika önce, düzenli çalışanların erken çıkacağını duyuruyorum. Binanın çoğu boşalırken, tüm dikkatimi yanımda getirdiğim ekip ve diğer yöneticilerle yaptığım toplantıya veriyorum. İlerlememizden ve hafta boyunca yaşanan birkaç aksaklığın nasıl çözüldüğünden memnun olarak, Bayan Baker'a toplantıyı bitirmesini işaret ediyorum. O da herkese iyi hafta sonları diliyor ve onları serbest bırakıyor.

Ofisime geri dönüp masamın arkasına oturarak, CEO'nun sekreteri önem sırasına göre özenle düzenlediği evrak yığınlarına dalarak kederimi unutmaya çalışıyorum.

Söz konusu sekreter ofisime girdiğinde, bir sonraki dosyayı açmadan önce ona zar zor bir bakış atıyorum.

"İyi akşamlar, Bayan Tripp," diyorum.

Ona dikkatimi veririm, odadan çıkmasına izin veremeyeceğim. Tam bir günün ardından, cildi parıldayan ve kıyafeti vücut hatlarını saran bu kadına karşı koyamayacağım.

Kanepeden eşyalarını toplar, ama çantasını omzuna takarken bir an durur.

"Yalnız başıma daireme gitmeme karşı çıkmayacak mısın?" diye soruyor.

"Hayır, tartışmayacağım. Söz verdim," diyorum, dosyalardan gözlerimi kaldırmadan. "Beni takip edeceksin, değil mi?"

Onun bakışlarına karşılık veriyorum, arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Sanki bunu istememi istiyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyorum. O da öfkeyle kapıya doğru yürür. "Ama istemiyorum."

Kapı kolunu tutar, ama hemen bana doğru dönüp beni suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret eder.

"Hayır, seni tanıyorum. Bu çok kolay. Koruma tuttun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, tuttum ve onlara cömertçe ödeme yaptım, böylece onların orada olduğunu bile bilmeyeceksin

Onlar orada. Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun, Audrey. Sen özgürlüğünü istiyorsun, ben de güvenliğini. Bana istediğin kadar kız, bu konuda daha fazla taviz vermeyeceğim."

Derin bir nefes aldıktan sonra kararını verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, bu... adil. Her *hareketimi* sana rapor edeceklerini bilsem de," kelimeyi vurgulamak için gözlerini devirir, "bence bu ikimiz için de adil bir uzlaşma. Teşekkür ederim."

O sözleri isteksizce söylese de, ben bunu bir zafer olarak kabul ediyorum

"Rica ederim. Başka bir şey var mı?" diye soruyorum. Tereddüt ediyor.

"Evet. Cumartesi gecesi için planlarım var. Onları bozma." Ben cevap veremedim koridorda kaybolur.

Şüphe içimi kaplar ve onun büyük olasılıkla beni kıskırttığını anlasam da, cumartesi gecesi onu takip edecek olanın ben olacağımı biliyorum.

Kimse benim bebek bebeğimi benim kadar önemsemiyor. Onu hayatımızın geri kalanında korumalı, sevmeli ve değer vermeli.

Bunun için onun sırrını öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun. Audrey Tripp benimdir. Sadece benimdir.

Yalnızca benimdir.

İlk aşkım. Nişanlım. Geleceğim.

Benim.

Sonsuza
kadar.

. BÖLÜM 15

Audrey Tripp

Yine omzumun üzerinden bakma dürtüsü içimi kaplıyor, ama ceketimin yakasını boğazıma daha sıkı çekip küçük spor çantamı önüme alıyorum ve kaldırımdan inip kaldırıma çıkıyorum.

Şehrin bu bölümü benim dairemden daha kötü görünüyor, ama önümdeki iki katlı tuğla bina, tüm şehirdeki en güvenli yer gibi geliyor.

Sekiz yıl önce bulduğumdan beri benim tek gerçek sığınağım oldu. Brook ile burada tanıştım. O, birçok korkumu yenmeme yardım etti.

Aynı şekilde, gençliğinde denizaşırı bir savaşta gizli bir asker olmuş olabilecek huysuz, yaşlı spor meraklısı Bay Carter da öyle.

O, işini çok sıkı tutar. İşyerimdeki sofistike güvenlik sisteminden daha çok onun yeteneklerine güveniyorum.

Caddeyi geçip binanın önüne koşarak kapıyı açtım. Küçük çanın sesi kalbimi ısıtırken, dezenfektan ve eski lastik kokusu burnuma çarptı.

Çatlak linolyum ve asansörün *bakımda olduğu* tabelası, burayı daha da çekici hale getiriyor. Bu, bir daha asla kabul edilmeyeceğinden endişelenen içimdeki kırık küçük kıza çok yakışıyor, ama Bay Carter, Brook ve diğer spor salonu müdavimleri burayı bu kadar sevebiliyorsa, belki de ben de umutsuz vaka değilimdir.

Binaya iki adım bile atmadan, Bay Carter'ın sert sesi ofisinden duyulur.

Ceketimin fermuarını birkaç santim açıp koridora doğru yürümeye başlıyorum.

"Bay Carter, yardımınıza ihtiyacım var. Biri beni takip ediyor."

Yardım dediğim anda, her zamanki somurtkan yüzü ve askeri yeşil eşofmanıyla ofisinden çıkar.

"Geç kaldın. Kızlar çoktan başladı," diyor ve çenesiyle binanın arkasını işaret ediyor.

Kenara çekilmediğimde, birkaç adım önümde durur.

Kalbim güm güm atarken, onun yıpranmış gözlerine bakıyorum. Gözlerinde gizlenen ölüm vaadi - beni güvensiz hissettiren herkese yönelik - ruhumu yatıştırıyor.

"Muhtemelen benim..." Brennan'ı nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için bir an tereddüt ettim, sonra "patronum" dedim. "İş yerinde bazı şeyler oldu ve o sadece beni korumaya çalışıyor, ama onun olup olmadığını bilmiyorum."

Bay Carter homurdanır ve sınıfa katılmam için başını sallar, sonra öne doğru yürür. Ön kapıdan çıkmak yerine yan koridora döner.

Arkadaşlarımı görmeyi çok istesem de, bacaklarım beni binanın içine doğru taşımaya zorlayamıyorum.

Beş dakikadan az bir süre sonra, Brennan ön kapıdan içeri girer, Bay Carter birkaç adım arkasında. Beni görünce durur. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturur ve ona sert bir bakış atarım.

"Sözünü tutmadın," diye suçluyorum onu.

Cuma günü ofisinden çıkmadan önce onu kışkırttığım için bunu yapacağını bilmeme rağmen, mantıksız bir acı göğsümü delip geçer.

"Üzgünüm, Audrey. Senin güvenliğin için endişelendim."

Kafamı sallarım.

"Benim için endişelenmeyi bırak, kendini düşün," diye homurdanırım ve Bay Carter'a bir bakış atarım.

Brennan pişmanlık duyduğunu gösteren bir ifade takınıyor. Kenara çekilip dönerek üçümüzün bir üçgen oluşturmmasını sağlıyor.

"Şu anda hayatta olmamın tek nedeni, seni takip ettiğimi itiraf ettiğimde karşı koymamış olmamdır," diyor.

"Senin peşinde olan tek kişi o değildi," diyor Bay Carter homurdanarak.

Ofisinin kapısını açar ve arka duvarda sıralanan monitörleri işaret eder. Hiçbiri çalışmıyor.

"Brook'un yeni adamından," diye açıklıyor Bay Carter. "Onları kullanmıyor musun?" diye soruyorum.

O omuz silkiyor ve homurdanır, "Onlar kayıt yapıyorlar. Ekranlar bana bana bir

baş ağrısı." Brennan'a soğuk bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Kasetleri al ve git."

Beynim sonunda durumu kavrar. Bay Carter, başka birinin beni takip ettiğine inanıyor. Brennan'a dönerim.

"Bizi takip eden başka kişiler var mıydı?" diye soruyorum. O başını sallıyor. Bay Carter'a dönüyorum. "Bir kadın mıydı?"

Başını salladı.

Midem düğümlenir.

"Buradan gitmeliyiz. Hemen. Ve ona bir daha geri dönmeyeceğimi düşündürecek şekilde. Bayan Baker bu yerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydi..."

Ben... Buradaki kimsenin zarar görmesine neden olamam." Sesimdeki korkuyu lanetliyorum, ama damarlarımdan akan adrenalın ses tonumu kontrol etmemi imkansız hale getiriyor.

Bu spor salonu benim için çok önemli.

"Matteo'dan görüntüleri alacağım. Bu güvenlik sistemi otomatik olarak bir bulut sistemine yedekleniyor, bu yüzden tesisdeki kasetler için endişelenmemize gerek yok," diyor Brennan, ceketini çıkarırken omuz silkerek.

Sade siyah tişörtü kaslı göğsünü gerginleştiriyor. Ağzım sulanıyor. O ceketimi omuzlarıma yerleştirirken gözlerimi kırıp yutkunuyorum. Lezzetli tarçın ve karanfil kokusu beni sarıyor.

"Audrey'nin eve güvenle ulaşmasını sağlayacağım."

Saçımı at kuyruğundan çıkarır ve omuzlarıma serpiştirir, sonra beni yanına sıkıca sarar.

"Biraz ağlıyormuş gibi yap, bebeğim. Ama gerçek gözyaşları olmasın. İkimiz de buna dayanamayız," diye fısıldıyor.

Gözlerindeki yumuşaklık kalbimi uzun süre sıkıştırıyor.

En sevdiğim yaşlı adama dikkatini yönelttiğinde, yüzündeki tüm nezaket izleri kaybolur.

"Bizi dışarıya kadar takip ederseniz, Bay Carter, eminim bu onları caydırmaya yetecektir."

Carter, homurdanarak ve başını sallayarak kabul eder.

Brennan'ın beline kolumu doladım ve o ön kapıyı açıp bizi dışarı çıkarırken ona doğru eğildim. Bizi gitmek istediğimiz yöne doğru çevirirken, Bay Carter'ın yüzündeki şaşkınlığı fark ettim, Brennan'ın ceketini ölümcül bir şekilde tuttuğumu izliyordu.

Açık kapının arkasında heybetli silueti beliren adama, beni Brook ile tanıştıran ve hayatımın en zor döneminde kendimi yok etmekten kurtaran adama sessizce şükranlarımı sunarım.

Brennan beni kaldırımda yürürken, savunmamın bir parçası daha parçalanır. Eski spor salonunu neden bu kadar sevdiğimi anlamayabilir, ama sözlerimi olduğu gibi kabul etti ve korunmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ona asla borcumu ödeyemeyeceğim. Bir parçam, on üç yıl önce annemi ve beni terk ettiği için onu hala nefret etse de, sonrasında olanların onun suçu olmadığını anlıyorum. Sözünü tuttu ve ayrıldıktan sonra babasının hayatında hiçbir rol oynamadı. Ayrılmakla beni koruduğunu içtenlikle düşündüğüne inanıyorum.

Ama annemi gördüğü ya da gerçeği öğrendiği anda, beni tekrar terk etmekten başka seçeneği kalmayacak.

Bu düşünce aklımda tazeyken, onunla birlikte apartmanıma girmek istemiyorum. Yıllardır sığındığım bu küçük kulübeye onu sokamam. Hayatımda onun girmediği tek yer burası.

"Bu gece seninle kalmama izin ver," diye ısrar ediyor.

Kafamı sallayıp, elimi göğsüne koyarak onu benden uzaklaştırıyorum.

"Hayır."

"Gerçekten bu kadar kalpsiz misin, beni bütün gece sokaklarda kendi başıma bırakacak mısın?"

Alaycı bir şekilde gülerek göğsünü dürtüyorum.

"Şehrin en pahalı semtinde bir çatı katı dairesi ve şüphesiz yakınlarda park edilmiş lüks bir arabası olan adam söylüyor bunu."

O da dudaklarını büküyor. Gerçekten dudaklarını büküyor, alt dudağı dışarı çıkıyor ve gözlüklerinin arkasından büyük, köpek yavrusu gibi gözlerle bakıyor.

"Sen kollarımda olmadan uyuyamıyorum, Audrey. Dün gece..."

"Bu geceki gibi olacak. Spor salonunda bana yardım ettiğin için teşekkürler, ama sana kızgınım ve bunun için her türlü hakkım olduğunu biliyorsun. Sözünü tutmadın ve beni takip ettin."

Parmağımı göğsüne batırıp geri çekildim ve bunu inkar etmeye cesaret etmesini bekledim.

Yüzündeki ifade değişir. Yeni bir argüman bulmasını beklerim, ama o bunun yerine ensesini ovuşturur ve başını sallar.

"Haklısın, güvenini boşa çıkardım. Özür dilerim."

Gözlerimi kırpıştırıp geri adım atarak onu şüpheli gözlerle baştan aşağı süzerim. Onunla işler çok kolay gittiğinde her zaman bir bit yeniği vardır.

"Ne istiyorsun?" diye hırlıyorum.

"İyi geceler öpücüğü."

Her hücrem heyecanla titrerken, direnemeyeceğimi biliyorum.

"Peki," diyorum sertçe.

Bir adım öne çıkıyorum, kolumu boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselirken onu kendime doğru çekiyorum. Yanağına masum bir öpücük kondurmak niyetindeyken, beni tamamen kendine doğru çekip dudaklarımı dudaklarıyla ele geçirdiğinde ciyaklarım. Kollarında geriye doğru eğilirken, kirli kaldırımda durduğumuzu unutuyorum

kaldırımında durduğumuzu, etrafta koşuşturan yabancılar ve bilinmeyen bir sokaktan bizi izleyen potansiyel bir takipçinin olduğunu unuturum.

Onun tanıdık kokusu ve şeytani dilinin alaycı dokunuşları beni öpücüğü derinleştirmeye çekiyor.

Başını kaldırdığında, nefes almakta zorlanıyorum. "İyi geceler, müstakbel karım," diye fısıldıyor.

Duygular boğazımı tıkıyor. Saçımı kulağımın arkasına koyuyor dönüp beni apartmanımın kapısına kadar götürüyor.

Sersemlemiş bir halde asansöre biniyorum, ama kapılar aramızda kapandığında duyularım birdenbire uyanıyor.

Genellikle önce rastgele bir kata merdivenle çıkarım, sonra bazen asansörü kullanırım, ama dar alan her zaman bira ve kusmuk kokuyor, bu yüzden çoğu gün asansörü kullanmam. Benim katımın üstündeki katı seçtikten sonra, daireme ulaşmadan önce bir kat merdiven iniyorum.

Arkamdan kapıyı kilitlerim, çantalarımı her zamanki yerlerine koyarım ve çantamdan telefonumu çıkarırım. Brennan'ı uzak tutmakta ısrarcı olmama rağmen, durup yatağıma bakarım. On yıldan fazla bir süredir sığınağım olarak kullandığım dağınık battaniye yığını artık eskisi gibi çekici gelmiyor.

Ağabeyimin rahatlatıcı kollarını özlüyorum.

Ama o artık benim ağabeyim değil. O benim sahte nişanlım.

Hala evlenme teklif ettiğine inanamıyorum. Bir anlık delilik olmalı. Beni sadece yapışkan zengin sürtükten kurtulmak için kullanıyordu.

Bu düşünce canımı yakıyor. Kalbim acıyor.

Onu istiyorum. Birlikte geçireceğimiz zaman kısa olsa bile - gerçeği öğrendiğinde beni yine terk edecek - ikimizin de istediği şeyi inkar etmek

aptalca.

Ama bu gece çok geç. Bu kadar direndikten sonra geri adım atarsam, o pislik her şeyden paçayı sıyrabileceğini düşünecek.

Yarın onu gördüğümde - çünkü bir şekilde yoluma çıkacağını biliyorum - bu kadar direnmeyeceğim.

Belki.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

Garip bir şekilde, onunla tartışmak beni canlı hissettiriyor. Aramızdaki alışılmadık bağı çok değer veriyorum.

İç çekiyorum, duş alıyorum ve bir fincan hazır ramen yerken telefonumdaki e-postaları kontrol ediyorum. Saat erken olsa da yatağa girip yorganın altına saklanıyorum.

Yorganın altında komşularımın sesleri duyulmaz hale gelince, kendime gerçeği itiraf ediyorum.

Brennan'a yeniden aşık oldum, ama bu seferki eskisinden daha derin.

Onu bir saat önce görmüş olsam da, onu özlüyorum. Beni saran kollarını, sessiz gücünü ve öpücüklerini özlüyorum.

Kollarımı kendime sıkıca sarıyorum ve sıcak, baştan çıkarıcı rüyalara dalıyorum.

Bir süre Brennan'ın kollarının rahatlığında, mutluluk içinde güneşleniyorum. Öpücükleri beni daha da ateşli bir sıcaklığa çekince, kaynağa daha da yaklaşıyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Çok sıcak. Kabuslar rüyalarımın giriyor, ama on yıl önce yaşadığım aşağılanma ve acının korkunç anıları değil.

Komşularım birbirlerine bağıyor ve duvarlara vuruyorlar. Uzakta bir alarm çığlık atıyor, ama gürültü ve çatırtı onu bastırıyor.

Duman kokusu battaniyemin altından sızıp burnuma girince birden uyanıyorum. Ter tüm vücudumdan akıyor.

Yangın yakın olmalı. Çok yakın. Korku beni hareketsiz bırakıyor, ta ki kendimi kontrol edip cildimde alevlerin y anmadığını teyit edene kadar.

Saf içgüdülerimle hareket ederek, battaniyemi daha sıkı sararım ve yatağın diğer tarafına geçerim. Kenardan bakınca, duman yuvama doluyor. Küfrederek, başımın üzerindeki battaniyeye tutunarak kendimi yere atarım ve acı verici bir gürültüyle yere düşerim.

Karnımın üzerine yuvarlanıp başımı kapının olduğu umduğum yere doğru çeviriyorum ve doğru yönde olduğumu doğrulamak için battaniyemi biraz kaldırıyorum.

Parlak kırmızı ve sarı alevler dairemdeki dört duvardan ikisini yalıyor. Siyah duman tüm odamı dolduruyor.

Dirseklerimi ve dizlerimi kullanarak, odanın içinde emekleyerek ilerliyorum. Başımın üstünde ahşap çatırıyor.

Brennan'ın uzaktan adımı seslendiğini hayal ediyorum, ama ateşin uğultusu sesini bastırıyor. Kalbim pişmanlıkla dolarken ve duman ciğerlerimi yakarken, vücudumun daha hızlı hareket etmesini isteyerek yavaşça ilerliyorum, ama uzuvlarım gittikçe ağırlaşıyor.

Kapım parçalanır ve içe doğru patlar. Kapı çerçevesini dolduran iri omuzlar, üzerime odun yağdırır. Ağzını ve burnunu koluyla kapatan Brennan, kapımın önünde durur.

Yarı ağlama, yarı boğulma sesi çıkıyor ağzımdan.

Beni göremiyor. Battaniyemin altından uzanıp ayak bileğini tutmaya çalışıyorum, ama çok uzakta. Parmak uçlarım terli pantolonuna zar zor dokunuyor.

Güçlü kollar beni y e r den
kaldırır. Bayılırım.

Brennan'ın etinin yandığı korkunç görüntüler, dişlerimi sıkarak savaşmamı sağlar. ve bilincimi geri kazanmak için çivi. Öksürerek ve hasta bir şekilde uyanıyorum, aptal nişanlımı ya da cesaret edip ölmeye kalkışırsa onu hayata döndürmeye hazırım.

Brennan'ın rahatlamış küfürleri paniğimi delip geçiyor. Onun isle kaplı yüzünü tutuyorum ve vücudum akciğerlerimde sıkışmış siyah dumanı dışarı atarken öksürükler arasında ağlıyorum.

Ambulans yolculuğu ve hastanede geçirdiğim birkaç saatin ardından, Brennan beni arka koltuğa yatırıp kollarında tutarken, bir yabancı bizi onun penthouse'una götürürken tartışacak kadar yorgunum.

Biraz yalnız kalmam gerektiğini hissederek, beni duş alıp giyinmeme izin verdi, sonra beni yatağına taşıdı ve battaniyenin altına girdi.

İkimiz de yorgunluktan uykuya dalıyoruz.

Bilinçaltım onun yokluğunu fark edene kadar uyuyorum. Perdeler kapalı olduğu için saatin kaç olduğunu bilemiyorum ve sahip olduğum her şey muhtemelen küle döndüğü için saati kontrol edecek telefonum da yok.

Kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve sırtımda tanıdık bir ağrı hissedince küfrediyorum. Bacaklarımın arasından kan fişkırıyor. Banyoya koşuyorum, tuvalete kilitliyorum ve Brennan'dan ödünç aldığım pantolonumu mahvettiğim için utançtan başımı eğiyorum.

Muhtemelen arşıafları da lekelediğimi fark edince, avuç içlerimi gözlerime bastırıp derin bir nefes alıyorum ama sonunda öksürük krizine giriyorum.

Brennan kapıyı alar. "Beni içeri al, Audrey," der. Hırıltılı nefes alıp başımı sallarım. "Hayır, ben iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu.

"Hala nefes alıyorum. İyiyim, ama başka bir pantolon ödünç alabilir miyim?" Onun duraklaması beni dehşete düşürdü.

"Tabii ki, bebeğim, ama neyin var söyle de yardım edeyim."

Dişlerimi sıkıp şakaklarımı ovuşturduktan sonra, yanmış boğazımdan zorla kelimeleri çıkardım.

"Adet dönemim başladı."

Kapıdan bir an sessizlik gelir. "Neye ihtiyacın var?"

İrrasyonel bir öfke içimi kaplar.

"Bana yardım edeceğini söylemiştin, milyonlarca soru soracağını değil. Bana başka bir pantolon getir yeter. Ben hallederim."

O iç çeker ve hayalimde elini saçlarına götürüp gözlüklerini düzelttiğini görürüm.

"Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Hiç." Bu itirafıyla beni şaşırttı. "Bunu yapabileceğim tek kadın sensin, belki kızlarımız da olursa onlar da."

Beklenmedik bir hıçkırık göğsümden kopar ve beni başka bir acımasız öksürük krizine sürükler. Neden ağladığımı bile bilmiyorum.

Nöbetim geçince, kamburumu çıkararak başımı duvara yaslarım. Vücudumun bana ne kadar korkunç bir şekilde ihanet ettiğini fark edince içimi bir ısırap kaplar. Öksürük ve adet kanaması iğrenç bir karışımdır.

İçimi burkuyor ve ağrıyan boğazımdan lanetli kelimeleri zorla çıkarıyorum.

"Adet pedine ihtiyacım var. Tampon değil. Tercihen kanatlı, gece kullanımı için olanlardan. Ve asetaminofen."

"Tamam."

Ayak sesleri uzaklaşırken, çöküp gözlerimi tuvalet kağıdıyla silerim.

Ben on iki yaşındayken ailemizle ilişkisini kesti. On üç yaşına kadar ilk adetimi görmedim ve bu beni çok üzdü, bu yüzden şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Ona bağırmasaydım. O bilmiyor. Hiç bilmesi gerekmedi. Çoğu erkek umursamaz. Kahretsin, kadınlar bile sanki bu dünyadaki en utanç verici günahmış gibi davranıyor.

Brennan geri döner.

"Kapıyı aç bebeğim, sana bu pantolonu vereyim." Onun beni tuvalette otururken görmesine izin vermem. "Hayır. Kapının önüne bırak ve uzaklaş," diyorum.

Hareket etmiyor.

"Sen banyodan çıkıp kapıyı kilitlemeden kalkmayacağım. Bacaklarım uyuşuyor," diye bağırırım.

"Ben markete giderken sen duş al. Sen bitirince dönerim."

Onun raftan hijyenik pedleri alıp kasaya ulaşana kadar ceketinin içine saklayacağı düşüncesi aklıma gelince dilim damağıma yapışır. Ona, elimdekiyle idare edeceğimi (lekelenmiş külotum ve tuvalet kağıdı) ve kendim alacağımı söylemek için seslenmeden banyo kapısı kapanır. Güvenlik sistemi onun penthouse'dan çıktığını duyururken, ben sessiz bir şok içinde otururum.

Bunu asla unutamayacağım.

Kapıyı açtım ve bir kez daha gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalıştım.

Kol mesafesindeki yerde, temiz bir takım elbise, bir paket ıslak mendil ve asetaminofen, soğuk su şişesi, bol krema ile buharlı bir fincan kahve ve birkaç çikolata barı bulunan bir tepsi duruyor.

Birkaç ıslak mendil kullanıyorum, ellerimi yıkıyorum, her şeyi tezgaha taşıyorum, ilacı alıyorum, kahvenin yarısını içiyorum, ağzıma bir parça çikolata atıyorum ve duşa girmeden önce tuvaleti hızlıca temizliyorum.

Yatak odasına baktığımda, plastik market poşetleri yatağın kenarını kaplamış.

İnanamadan bakıyorum, sonra öne eğilip eşya yığınlarını karıştırmaya başlıyorum.

Pedler, kadın iç çamaşırları, ilaçlar, takviyeler, çaylar, çikolatalar, şekerlemeler, ısıtma pedleri, pijamalar ve kabarık çoraplar.

Boğazımda bir yumru oluşur.

Bir hareket dikkatimi kapıya çeker.

Brennan odanın karşısına geçer, banyoya ait tüm eşyaları toplar ve onları tezgahın üzerine ya da tuvalete taşır. Tek kelime etmeden şakağıma bir öpücük kondurur ve odadan çıkar.

Kendi duygularımdan korktuğum için onları bir kenara itip kendimi banyoya kilitliyorum.

Kapıyı tekrar açtığımda, çantalar artık yatakta değildi. Brennan, atıştırmalıklar, şekerlemeler, bir kupa, su ısıtıcısı, bal ve çeşitli çaylarla dolu bir tepsiyle koridordan içeri girdi.

Mide krampları nedeniyle midem bulanıyor.

Tepsiyi komodinin üzerine koyar ve beni kollarına alır. "Ağrı için bir şey aldın mı?" diye sorar.

Başımı sallarım.

"Yastıkları ayarlayayım, sen de başlığa yaslanıp çay içebilirsin," diyor.

"Sadece ısıtma yastığına sarılıp uyumak istiyorum," diyorum boğuk sesimle.

"Zaten Pazar akşamı oldu, ama ihtiyacın buysa, öyle yapalım. Isıtma yastığı fişe takılı," diye mırıldanıyor başımın üstüne.

Göğsüne yaslanarak iç çekiyorum. Kollarında olmak o kadar iyi geliyor ki, ayrılmak istemiyorum.

Battaniyeleri kaldırıyor, beni yatağa yatırıyor ve ısıtma yastığını belimin altına sarıyor. Beni yatırıp

odadan çıkmasını beklerken, onu karnıma kaydırmak için uzanıyorum ama o ışığı kapatıyor, yatağa uzanıyor ve beni kendine doğru çekiy .

Bacağımı tuttuğunda ciyakladım, ama o bacağımı kalçasına attı, elini gövdelerimizin arasına sıkıştırdı ve karnımı nazikçe ovuşturmaya başladı.

Boğazımdan bir inilti kaçar.

"Bu çok güzel bir ses, bebeğim. Rahatla ve sana ben bakayım," diye mırıldanır.

Başımı sallayıp yüzümü göğsüne gömüyorum.

Onu hak etmiyorum, ama o izin verdiği sürece ona tutunacağım.

BÖLÜM 1 G

Brennan Diamond

Bebeğimi kucağıma sıkıca sarıp yataktan kalkmak istemediğim için, işyerine izinli olduğumuzu bildirip, Audrey'in apartmanının önünde konuştuğum polise mesaj attım. Yangın hızlandırıcı madde bulunduğu için kundaklama şüphesi var ama yangının kaynağı henüz tespit edilemedi.

Bay Carter'ın güvenlik kamerası görüntülerinde Bayan Baker'ı tespit edersek, dün gece yangını onun çıkardığına inanmamı hiçbir şey engelleyemez.

Audrey'e daha sıkı sarıldım.

Ölebilirdi. Onu kaybetmeye çok yakındım.

Uyanıp işe geç kaldığını mırıldandığında, onu tekrar kendime doğru çekip homurdanırım.

"Patron benim, unuttun mu? Ayrıca, benim pijamalarımı giyip ofiste dolaşmak isteyeceğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

O yenik bir nefes alır ve bana daha da yakınlaşır.

"Haklısın, istemem."

Zaferimi mırıldanarak yüzümü saçlarına daha da gömüyorum.

"Bugün tamamen benimsin, bebeğim. Seni şımartmama izin ver." "Zaten şımartıyorsun," diye mırıldanır.

Saçlarını avucumun içine alıp başını geriye doğru çekiyorum ve burnumu onun burnuna sürüyorum.

"Hiç de yetmez. Gel de benim kara kartımı sonuna kadar kullanmaya cesaret et."

Kızgın bir ifadeyle bana bakar. Onun ağzını yavaşça, uyuşturucu gibi bir öpücükle kaplarım, o beni kovalayana kadar çekilmez ve o özlemle dudaklarıma bakarken parmak uçlarımı çenesine doğru kaydırırım.

"Yoksa bütün gün bunu mu yapalım?" diye meydan okurum. Yüzündeki somurtkan ifade geri döner.

"Sen bir pisliksin," diye tıslar.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

O iç çeker.

"Peki. Bahse girerim. Bak, kuyumcudaki o kaltaktan daha fazla harcayacağım," diye tıslar.

Eğlenerek gülümserim ve o sözünü tutarken günün geri kalanının tadını çıkarırım. Yeni bir cep telefonu, tablet, şarj aletleri, güzellik ürünleri, ayakkabılar, takım elbiseler, gündelik kıyafetler, evrak çantaları, çantalar, hatta sevdiği içecek taşıyıcılarının yenileri... Hepsini benim kartımla satın alır.

Tüm çabalarına rağmen, yaptığı alışverişler benim servetimi hiç de etkilemiyor.

Ben centilmen bir partner rolünü oynuyorum ve bekleme odasında bekliyorum, ona soyunma odasında alan bırakıyorum, ona katılmak istesem de, eğer önümde soyunursa ellerimi kendime hakim tutamayacağımı biliyorum.

Akşam yemeğinden sonra penthouse'a döndüğümüzde, harcama yapmaması konusunda onunla dalga geçiyorum, ama o sadece omuz silkiyor.

Onu çok zorladığımı fark edince, onu yatağa götürüyorum, ısıtma yastığını takıyorum ve onu bana doğru kıvrılıyorum.

Salı günü, birkaç proje ters gittiği için benzeri görülmemiş bir kaos yaşanır. Aşırı yoğun bir çalışma haftasına başlarız.

Uzun ve yorucu günlere rağmen, geceleri bebeğim yanımda olacağını bilmek ruhuma huzur veriyor. Audrey, hiçbir tasarımcının yapamayacağı bir şeyi yapıyor; benim penthouse'umu bir yuvaya dönüştürüyor. Çarşafıma sinen kokusu, dolabımda benimkilerin yanında asılı duran kıyafetleri ve banyo raflarımı süsleyen ürünleriyle, önceden soğuk ve steril olan hayatıma mükemmel bir kadınsı dokunuş katıyor.

Cuma akşamı geldiğinde, artık yorgun ve içine kapanık görünmediğinde, onu işten erken alıp, araştırmamın en iyi olduğunu gösterdiği lüks butiğe götürüyorum.

Anahtarları valeye verip Audrey'i alıyorum, onu içeriye götürüp tezgâhın arkasındaki kadınla konuşuyorum ve habersiz avımı en büyük soyunma odasına götürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Benim de denemem gereken şeyler var, bebeğim, bu yüzden bütün gece burada kalmak istemiyorsan..."

"Tamam, ama bölmenin o tarafında kal," diye talepte bulunur.

Katılıyorum ve görevliler odaya birbiri ardına elbise ve takım elbise raflarını getirirken, yüzünde belir itmesini izlemekten keyif alıyorum.

"Sanırım bu hafta sonu yapılacak hayır balosu için giyecek şeyler almaya geldik, değil mi?" diyor.

"Evet, o ve daha fazlası. En az yedi elbise seçene kadar buradan ayrılmıyoruz."

"Neden yedi tane?"

"Böylece seni haftanın her günü dışarı çıkarabilirim," diye cevap veriyorum.

O, homurdanarak en yakın askıya doğru yürüdü ve ilk elbisenin yakasında etiket aradı.

"Fiyatı öğrenemezsin, canım. Bu benim bildiğim bir şey ve senin asla öğrenemeyeceğin bir şey."

Kollarını göğsünde kavuşturup bana dönüyor.

"Bu, benim 'limitimi doldurmam' anlamına geliyor," evet, parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor, "o kartı ve sana geri ödeme *yapmayacağım*," diye talep ediyor.

Sırıtarak odanın diğer ucuna yürüdüm ve elindeki elbiseyi parmaklarımla okşadım. "Seni bu elbiselerle görmek bana yeter," itiraf ettim. Göz bebekleri küçüldü ve yanakları güzel bir pembeye büründü.

"Kim diyor ki göreceksin?" diye meydan okur.

Kaçan bir saç telini at kuyruğuna geri itiyorum. "Bebeğim, bölmeyi her zaman kaldırabilirim," diye uyarıyorum.

Etkileyici bir göz devirmeyle elimi itip dikkatini elbise rafına çevirir.

New York'un en çok aranan elbiselerini onun üzerinde görmek için sabırsızlanarak, odanın diğer tarafına geçip kanepenin yanındaki erkek reyonundaki askıları yarım yürekle karıştırıyorum.

Audrey ilk askıdan dört elbise seçer ve kalan elbiselere hayal kırıklığıyla bakar, sonra bölmenin arkasında kaybolur. Desteklerin arasına doğu motifleri çizilmiş ince perde, soyunurken silüetini izlemem için yeterli ışığın geçmesine izin verir.

Omurganın dibinde hissettiğim titreşim, kontrolümü kaybettiğimi gösteriyor. Sertleşmemi gizlemek için kanepeye oturuyorum ve yan masadaki buzlu limonlu su sürahisından iki bardak dolduruyorum.

Bir bardak buz gibi suyu bir dikişte içmek heyecanımı hiç de soğutmuyor, ama gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

Bebek bebeğim bölmenin arkasından çıkıp doğrudan aynalara yöneliyor.

O çok güzel, ama ince dudakları etkilenmediğini gösteriyor.

"Yakında karım olacak kadın sadece en iyisini hak ediyor. Beğenmezsen, bir sonrakini dene. Hepsini dene. Harcama limitin asla olmayacak, bebeğim."

Aynadan bana bir bakış attıktan sonra tekrar bölmenin arkasına kayboluyor.

Sonraki iki elbiseyi denedikten ve onayladıktan sonra, rahatlamaya başlar, ben de ayağa kalkıp raftan bir takım elbise seçerim.

Takımın üstünü çıkarıp kumaşını kanepenin arkasına asıyorum. Soğuk hava çıplak göğsümü okşuyor. Oturup ayakkabılarımı çıkardıktan sonra ayağa kalkıp pantolonumu çıkarıyorum.

Seçtiğim pantolon bacaklarımın yarısına kadar çıkmışken, Audrey homurdanarak bölmenin arkasından çıkıp gider.

Onun straplez, derin dekolteli elbisesini göğüslerine sıkıca tuttuğunu görünce, boxer şortumun içindeki penisim o kadar hızlı sertleşir ki, başım boşalır. Arkası fermuarsız olduğu için kumaş yanlarından açılır.

Aniden durur ve aç gözlerle beni süzer. Pantolonumu uyluklarımdan yukarı çekip kıcıma geçiririm, ama kontrolümü kaybetmekten korktuğum için önünü düzeltmeye cesaret edemem.

Odayı geçip ona doğru yürüdüm. Onun takdir dolu bakışları, egomu hiç olmadığı kadar okşadı.

Bana doğru parlak yeşil gözlerini kaldırdığında, testislerim kasılır.

Onu çıplak omuzlarından çevirip, gördüğüm manzara karşısında iniltiyi zorla bastırırm. Yumuşak, çilli cildi dokunmam ve tatmam için yalvarırken, külotunun dantelli bel kısmı altında gizli olan kadınsı mükemmelliğın hazinesini ima eder.

Parmak ucumu dantelin üst kısmında gezdiriyorum ve onun cildinde tüylerim diken diken olurken nefes almakta zorlanıyorum. Omzunun üzerinden bana doğru canlı zümrüt gözlerini çeviriyor.

Arzu içimi kaplıyor. Penisim iç çamaşırmın dayanıklılığını sınıyor.

Fermuarı tutup, elbisesini fermuarlamaya başlarken parmak eklemlerimi omurgası boyunca yukarı doğru kaydırıyorum.

"Teşekkür ederim."

Nefes nefese fısıldadığı ses, neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Omuzlarından onu tekrar bana doğru çevirip yüzünü avuçlarım.

"Ne zaman istersen, bebeğim."

Dayanamıyorum. Bakışlarındaki özlem çok fazla. Yumuşak, dolgun dudakları benimkileri kendine çekiyor ve bana her şeyi verirken, ben onun sıcak tatlılığında kendimi kaybediyorum. Açık ve dürüst tepkisi karşısında dizlerim titriyor. Onu göğsüme çekiyorum ve korsesine dikilmiş elmaslar çıplak göğsümü çizdiğinde ağzına homurdanıyorum.

Eteğinin kalın tlne lanetler ve teşekkürler yağdırarak, elimi kalçalarına doladım ve sert sikimi onun yumuşaklığına bastırdım.

Başımı kaldırdığımda, düzensiz nefeslerimiz parıldayan dudaklarımızı ıslatıyor. Onun ısıltılı yeşil gözlerindeki açlık, testislerime bir magma seli gönderiyor. Alnımı alnına dayayıp inliyorum.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi bebeğim?"

"Ben... durmak istemiyorum," diye itiraf ediyor.

Cesaretine hayran kalıyorum.

Donald ile karşılaştığımızda onun donuk bakışlarını ve mutfağında arkadan ona sarıldığında döktüğü gözyaşlarını hatırlayarak, başımı sallayıp alnımı onun alnına sürüyorum ve kendimi titreyerek nefes almaya zorluyorum.

"Seni korkutmak istemiyorum. Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Alt dudağını ısıırıyor, sonra ellerini göğsüme koyuyor. Pürüzsüz avuç içleri meme uçlarımı okşarken keskin bir nefes alıyorum.

"Ben de sana ihtiyacım var, ama korkuyorum. Tüm bu aptal tetikleyicilerimle bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Parmaklarımla arkadan boğazını kavrar ve çenesini yukarı kaldırırım.

"Sakın kendine hakaret etme, aşkım. Ben yapamadığımda kendini korudun."

Gözlerini kırıştıtırırken kirpikleri yanağıma değiyor.

"Tabii, ama..."

"Ama yok, kışın hariç. Lanet olsun, sen mükemmelsin," diye homurdanarak kışını sıkıyorum.

Güç veren bir nefes aldıktan ve limon kokusunun tadını çıkardıktan sonra, başımı kaldırıp onu bırakıyorum.

"Yavaş yavaş gidebiliriz. Ben..."

Bir kolunu belime doladı ve diğer kolunu saçlarıma kaydırırken tırnaklarını sırtıma batırdı.

"Yavaş ilerliyoruz zaten. Daha fazlasını istiyorum," diye talep ediyor.

Hırıldayarak onu poposundan kaldırıp odanın diğer tarafına taşıyorum. Bacaklarını bana doluyor ve iki yumruğunu saçlarıma geçiriyor. Onu kucağıma oturtup kanepeye oturuyorum ve ruhumu yakıcı bir öpücükle nefesimi keserken inliyorum. Daha da yaklaşarak kontrolümü sınıyor.

Ben hırıldayarak yüzümü çeviriyorum, sonra pes edip ikimiz de adımızı unutana kadar onu sikiyorum.

Eteği, etrafımızı tül gibi bir bulut gibi sarar. Hoşnutsuzlukla mırıldanır ve ağzımı kovalamaya başlar.

Ellerimi kanepenin minderlerine bırakıyorum ve çok geç olmadan onun adını inleyerek söylüyorum.

"Ne yapmamam gerektiğini bilmem gerek," diyorum.

Boğuk sesimden ürperir ama geriye yaslanarak yüz ifademi incelemeye başlar.

"Arkadan hiçbir şey yapma. Yüzünü görmem lazım," diyor.

Başımı sallıyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır ve hafızasını tararken kaskatı kesilir.

"Bana hakaret etme ya da küfür etme."

"Asla. Sen benim için çok değerlisin, Audrey."

Konuşurken titrer ve başka yere bakar, geçmişi hatırlarken duyduğu korku ve aşağılanma kalbimi bıçak gibi keser.

"İçime parmak sokma."

Dünya durur. Buz ruhumu kaplar.

Babam için duyduğum nefret, kalbimin her atışında katlanarak artıyor.

Onu öldüreceğim.

Audrey ayağa kalkmak istercesine hareket ediyor. Onu belinden tutup kucağıma geri çekiyorum. O da ciyaklayarak saçmalamaya başlıyor.

"Özür dilerim. Bu çok fazla. Ortamı tamamen mahvettim..."

Gözlerimi kapatıyorum, kalçalarımı eğiyorum ve onun belirsiz şaşkınlık dolu inlemesinden zevk aldığım için kendimi lanetliyorum.

"Şu anda senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun, bebeğim? Çünkü seni memnun etmek için yapabileceğim tüm şeytani yolları düşünüyorum," diye homurdanıyorum.

Ellerini omuzlarıma koyuyor. Gözlerimi açıp küfürlerimi yutuyorum, onun aç gözleri yüzümü araştırırken.

"Ben de seni memnun etmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Siktir, çok tatlısın. Zaten çok yaklaştım," diye itiraf ediyorum.

Şaşkınlıkla kirpiklerini genişletir. Aşağıya bakar, ama eteği bacaklarımızı görmemizi engeller.

"Ne yapayım?" diye soruyor.

Hayatım buna bağılıymış gibi parmaklarımı kanepenin minderlerine batırıyorum.

"Öp beni," diyorum.

Gülümseme dudaklarının köşelerinde belirir.

"Bunu yapabilirim," diye mırıldanarak öne doğru eğildi.

Dudakları benimkilere değmeden bir milisaniye önce, tek bir kelimeyle onu durduruyorum.

"Her yer."

Gözlerini

kırpıştırır.

"Her yerimi öp," diye açıklığa kavuşturuyorum.

Bakışları gözlerimin arasınd , sonra göğsüme doğru kayıyor.
Parlak zümrüt gözlerinde kötücül bir zevk parıldıyor.

"Evet, bunu da yapabilirim," diyor, şimdiye kadar duyduğum en boğuk, en seksi sesiyle.

Bu yaramaz kız dudaklarımdan kalbimi, yüzümü, boğazımı ve omuzlarımı yumuşak, alaycı bir şekilde keşfederek ruhumu, göğsümü ve karın kaslarımı cesurca yalayarak ve ısırarak zihnimi çaldı.

Kucağımdan kayıp, dizlerimi ayırıp ayaklarımın arasına diz çöktüğünde, sonsuza kadar onun mükemmelliğine bağlılık yemini ederim. Elleriyle uyluklarımı okşar. Başparmakları giyinik penisime dokunduğunda, kanepeyi o kadar sertçe yumruklarım ki kumaş yırtılır. Boxer şortum kalın, sert penisimi zorlukla tutarken, testislerim bacaklarımın arasında zonklar.

Berrak yeşil gözlerini kaldırıp yüzümü inceler.

"Burada da mı?" diye fısıldar.

"Tabii ki, lanet olsun," diye tıslarım.

G  l msemesi ıslak bir rüya gibidir. İrademle boşalmamı engelliyorum.

Hayatımın geri kalanında her saniyesini yaşamak istediğim bir utangaçlıkla, parmaklarını iç  amaşırimın bel kısmına sokar ve  eker. Kal alarını kaldırırım. Penisim serbest kalır ve yüzünden bir santim uzakta sallanır.

Onun şaşkın nefes alışı egomu okşar. Kanepenin kumaşı daha da yırtılır.

O, yumruğunu benim tabanımın etrafına doladığında inleyip başımı geriye atıyorum, ama görüşümü kaybetmek çok zor, bu yüzden başımı kaldırıp gözlerimle ziyafet çekiyorum.

Dekolteli bluzunun ve kıvrılmış boxer şortumun arasında göğüsleri belirginleşir. Penisimin tabanına ikinci yumruğunu da ekler ve dudaklarını yalar, ama bakışlarındaki endişe kontrolümü kaybetmememi sağlar.

"Yapmak zorunda değilsin... *lanet olsun*," diye inlerim, o da kapalı dudaklarını hassas ucuma sürter.

O, benim penisimi çekingen bir şekilde keşfederek duyularımı karıştırıyor. Omurganın dibinde bir patlama oluşuyor, hayatımın en epik boşalmasını vaat ediyor, ama bu anı çok erken bitirmeyi reddediyorum.

Dilini penisimin damarlı alt kısmına doğru kaydırduğında, tıslayarak sarsılıyorum. U umdan birkaç inci damla sızıyor. Onları diliyle yakalıyor ve mırıldanıyor.

O, ağzını penisimin başının etrafında kapatırken, mutluluk beni milyonlarca kaygısız şeride parçalıyor. Dilinin bir dönüşü, başının bir sallanışı ve ben bittim.

Sıvı ateş testislerimden fişkiriyor, penisimin i ini yakıyor ve ucumdan onun ağzına fişkiriyor. O  rkiliyor, ciyaklıyor ve geri çekiliyor, ama

ben onun dudaklarından çıkmadan önce durur.

oodgates açıkken, uzun, korkutucu, mutluluk verici dalgalar halinde boşalıyorum. icks dilini yarıklarımın üzerinde gezdirip yutar ve mırıldanır.

Milyonlarca muhteşem ölüm yaşıyorum.

Hiç olmadığı kadar yorgun, yastıklara yığılır ve dalgın dalgın, kanepenin iki yanını yırttığım yerden çıkan beyaz tüyleri fark ederim.

Audrey beni ağzının derinliklerine alır.

Anevrizma geçirmeden önce onu lanetleyip üzerimden çekiyorum. Memnuniyet dolu gülümsemesi ruhumu parçalıyor. Ağzını alıp dilinde kendimi tadıyorum ve onu harap olmuş kanepeye yatırıyorum. Benim spermimle karışmış tatlılığından doyamayan ben, ellerimle yüzünü, boynunu ve omuzlarını okşarken öpüşmemizi derinleştiriyorum. Elbisesi üzerinden göğüslerini avuçladığımda, o da dokunuşuma karşılık sırtını kavisler. Dilinin ucunu ısırp, korsesini aşağı doğru iterim. Ben onun mükemmel göğüslerini yoğurup, çimdikleyip, yuvarlarken, o da ciyaklayarak ellerini saçlarıma gömer.

Ağzımı onunkinden ayırıp, dişlerim ve dilimle kulak memesini okşadım ve boğazından aşağıya, tabanında atan nabzına kadar öpücükler yağdırdım.

"Yavaşlamalıyım, ama sen çok lezzetlisin," diye omuz kemiğine doğru homurdanıyorum.

"Durma. Daha fazla," diye nefes nefese söylüyor.

Omuzlarından göğüs kemiğine kadar ısırp yalıyorum.

Göğsü ağzıma sığar. Nefes nefese kalır ve tırnaklarını kafamın derisine geçirir. Altımda kıvranıp inleyene kadar onu yutarım.

Onu benim tattığım gibi tatmak istediğimden, geriye doğru sürünerek, eteğini kenara çekip, karnımın üstüne yatarak, dizlerini omuzlarıma asıp, kalçalarını kavradım.

Onun uyarılmasının kokusu burnuma dolduğunda inledim. O, saçlarımı yumruklarıyla kavradı ve çekti, ama ben yüzümü ıslak külotundan bir santim uzakta tuttum.

"Brennan," diye fısıldadı.

Nefes nefese sesi beni mahvediyor.

Ağzımı onun örtülü cinsel organının tamamını kaplayacak şekilde kapatıyorum ve kumaşın üzerinden onu yalarken inliyorum. Dizlerini kulaklarımın etrafına sıkıştırıyor ve kıvranıyor. Rahatsız edici kumaşı kenara çekiyorum ve lezzetli amını yalıyorum. Öpüyorum, yalıyorum, emiyorum, onu sınırsızca tapıyorum, o bağırsa, kıvransın ve boşalarak ağzımı doldursa bile durmuyorum.

Titrek ve düzensiz nefesleri, sertleşen klitorisini dilimle okşarken beni gururla doldurur.

"Brennan, yapamıyorum..."

"Yapabilirsin, aşkım. Benim için. Bana bir tane daha ver," diye onun samimi

Daha az aciliyetle, onu tekrar en yüksek arzunun doruğuna ulaştırıyorum. Onun düşük, boğuk inlemesi ruhumda yankılanıyor.

parmak uçlarımı kalçalarına batırıyorum ve dikkatimi girişine yöneltiyorum. Titriyor ve parmaklarını saçlarımın arasında kıvırıyor.

Avuç içimi karnının alt kısmına koyup orta parmağımın ucunu klitorisine sürüyorum.

İnlemesi, onu tam istediğim yerde olduğundan emin olmamı sağlar. Dilimi amına kıvırırım.

O titrer ve ağzımı doldurur.

Titreyip gevşeyene kadar onun boşalmasını yaladım. Dizleri kulaklarımdan uzaklaştı. Parlak kıvrımlarını son bir kez yaladıktan sonra, kapalı ağızla öpücükler yağdırarak amını tatmin ettim, sonra külotunu yerine geri koyup başımı iç uyluklarına yasladım.

Onun bacaklarının arasında bulduğum cenneti asla terk etmek istemiyorum. Sertleşmiş penisim zonkluyor ve yırtık kanepelerine damlıyor.

İç çekiyorum, dudaklarımı onun pürüzsüz bacağına sürüyorum ve dizlerini omuzlarımdan kaldırıyorum.

Onun görüntüsü nefesimi kesiyor. Büstiyerinin üstünde toplanmış göğüsleri ve kızarmış yüzünü vurgulayan çilleriyle dağınık haliyle, o şimdiye kadar gördüğüm en ruhani kadın.

Cinsel dürtülerimden kaçınmak için sikimi saklıyorum, elbisesini düzeltiyorum, onu kollarımın arasına alıp kucağıma oturtuyorum.

Birkaç güzel dakika boyunca, mahvolmuş kanepede sarılıp, birlikte yarattığımız mutluluk balonunun tadını çıkarırız. Gülümser ve göğsümü öper.

"Teşekkürler, Brennan. Bilmiyordum..."

"Ben de, Audrey. Hiç..."

Telefonlarımız aynı anda çaldı. Audrey sıçrayarak yan masanın üzerinde duran çantasından telefonunu çıkardı. O solarken benim duyularım keskinleşti. Telefonunu parmaklarının arasından alıp annesinin yatağının başında görevli korumaya cevap verdim, sonra da onun kaydettiği tesisin iletişim bilgilerini açtım.

"Onları ara," derim.

O da başını sallar, arama tuşuna basar ve telefonu kulağına götürür. Kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapatır ve alnını ovuşturur.

"Annem tekerlekli sandalyesinden düştü ve bileği kırılmış olabilir. Şu anda muayene ediyorlar ama oraya gitmemi öneriyorlar," diyor.

"Elbise alışverişini başka bir gün bitirebiliriz. Ben sürerim,"

diyorum. Kabul ederek başını salladığında, içimden sessizce bir rahatlama nefesini alıyorum.

Az önce paylaştığımız yoğun ve samimi anın ardından onun reddetmesi içimi parçalardı.

İş kıyafetlerimizi giyiyoruz. Seçtiği elbiseleri satın alıyorum, kanepeyi satın alıp yerine yenisini almak için butiğe para yatırıyorum ve beş dakika içinde onu arabaya götürüyorum.

Onun içindeki kargaşayı hissederek, orta konsolun üzerinde parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum ve yolculuk boyunca pencereden dışarı bakarken düşünceli sessizliğini kabul ediyorum.

Ön girişe en yakın boş park yerine park ettim.

Audrey parmaklarımı sıkıca tutar ve bana endişeli gözlerle bakar.

"Arabada kalabilir misin?" diye sorar.

İçimde bir çatışma yaşıyorum. Tesis annesi için güvenli olmalı, ama eğer bir komplo varsa, Audrey'nin oraya tek başına girmesine izin veremem.

Kafamı sallarım.

Kavga etmek yerine, bebeğim yenilgiyi kabul ederek başını eğip onaylar. "Tamam. Hadi gidelim," der ve kapısını açar.

Onu en iyi şekilde nasıl teselli edebileceğimi bilmeyi dileyerek parmak eklemlerini öperim, sonra elini bırakıp arabadan inerim.

Resepsiyonda kayıt yaptıktan sonra, Audrey elimi tutup beni koridora götürür. Başhemşire Charlotte Reed, annesinin odasının önünde bizi karşılar.

"Nasıl?" diye sorar Audrey.

"Şaşırtıcı derecede iyi. Bileği kırılmamış, sadece burkulmuş ve çimlere düştüğü için şanslıymış, sıyrıklar oluşmamış."

"Bu çok iyi. Gerçekten çok iyi. Refakatçisi nasıl?" "O bir rüya gibi. Annen onu çok seviyor." Audrey'nin yüzü soluyor ve tahta bir oyuncak bebek gibi başını sallıyor. "Sevindim. Neden düştüğünü biliyor musun?"

"Kendi başına tekerlekli sandalyesinden itti. Kameraya kaydettik, isterseniz..."

"Hayır, gerek yok. Doktor, nöbet sırasında sınırlarını unutabileceği konusunda uyarmıştı."

Başhemşire duraksar, Audrey'i inceler ve bana bakar. Daha sonra kadını kenara çekip bir kopyasını isteyeceğim.

The donmuş tundra umutsuzluğun umutsuzluğun Audrey'in Audrey'in gözlerinde ve onun sert tavırları, yıllar boyunca yaşadığı dehşeti ima ediyor.

Ŗu anda net dŖŖŖnemiyor, travma nedeniyle tepki gŖsteriyor.

"BugŖn onu gŖrmeye gidecek misin?" diye soruyor Bayan Reed.

Audrey, baŖhemŖirenin omzunun Ŗzerinden annesinin odasının kapısına bakar. BakıŖlarındaki ŖeliŖkili duygular beni endiŖelendirir. "Belki de gitmem," diye mırıldanır.

"Buraya kadar geldin, değil mi?"

Audrey omuz silkiyor.

"Tamam, baskı yapmıyorum. Bu kim?" diye sorar ve beni iŖaret eder.

Audrey gŖrmeden gŖzlerini bana Ŗevirir. Kalbimi parŖalayan bir an iŖin, O tepki vermiyor.

Yaptığı hatanın ciddiyetini fark edince gŖz bebekleri kŖçŖlŖr. Benim onunla geldiğimi unuttuğu iŖin ŖzŖr dileyerek elimi sıkar ve derin bir nefes almaya zorlar kendini.

"O annemin Ŗvey oğlu," der hemŖireye ve sonra dehŖet dolu gŖzleriyle ruhumu delip geŖer.

"Onu on Ŗç yıldır gŖrmedin, değil mi? Hadi girelim," diye mırıldanır.

Kafamda alarm zilleri Ŗalmaya

baŖlar. "Audrey, ne..."

BaŖını eğip odaya girer, beni de peŖinden sŖrŖkler ama sanki bir tuğla duvara ŖarpmıŖ gibi odanın ortasında durur. BaŖtan ayağa titriyor ama bakıŖlarını muŖamba zeminden kaldırır.

Rose, tuttuğum korumam, yatağın uzak tarafında oturmuş, eski üvey annemi sahte bir ilgiyle dinliyor. Daphne Tripp konuşurken gülümsüyor, sanki yıllardır arkadaşmışlar gibi birleşik ellerini okşuyor.

"Bakın, misafirlerimiz var," diyor Rose. Daphne dönüyor.

'daki 'daki 'daki 'daki 'daki Audrey'i
Audrey'i tanır. Nefret yüz hatlarını bozar.

"Seni pis sürtük."

Audrey'in eli elimde buz parçası gibi donar. Şok beni olduğum yere çiviler.

"Bu fahişeyi odama kim aldı? Başka birini öldürmeden onu dışarı çıkarın!" Daphne çığlık atar ve komodininden mendil kutusunu fırlatır.

Audrey kaçmaz. Karton, uyluğundan sekip yere düşer.

Öfke zincirlerimi kırar. Onun önüne geçip, vücudumla onu korurum.

Daphne irkilir ve ilk kez bana bakar. Gözleri büyür.
Göz yaşları yüzünden akıyor.

"Oh, Brennan, çok üzgünüm! Sana gerçek bir kız kardeş vermek için çok uğraştım, ama o kıskanç küçük fahişe her şeyi mahvetti. O da seni öldürmeden ondan uzaklaş."

Arkamdan gelen Audrey'in küçük, yenilmiş sesi kalbimi parçalıyor.

"Anne, ben..."

"Bana öyle deme, yuva yıkıcı! Ben senin annen değilim. Hiçbir zaman annen olmadım. Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum!"

Audrey'i omuzlarından tutup odadan dışarı çıkarırken, annesi ona giderek daha kötü sözler söylüyor.

Asansöre ulaşmadan bebeğimin dizleri çökünce, onu kucağıma alıp merdivenlerden aşağı, lobiden geçip otoparkın karşısına taşıyorum. Arabamın arka koltuğuna oturana kadar başını omzuma yaslıyor.

"Audrey, ne oldu?"

Kapı koluna uzanır. Bileğini yakalar ve hafif bir baskı ile yerinde tutarım.

"Bırak beni. Bu sefer ilk giden ben olayım." Sesi boş geliyor.

"Birini öldürmüş olsan bile seni asla bırakmayacağım," diyorum.

Bana soğuk, şüpheli gözlerle bakıyor.

"Ya senin gerçek kız kardeşini öldürseydim?"

Korku içimi kaplarken kalbim göğsümde çarpıyor. Onun ve annesinin ima ettiklerini inanmak istemiyorum.

"Sen benim tek kız kardeşimsin,"

diyorum. O başını sallıyor.

"Değilim. Sen gittikten üç yıl sonra, baban annemi hamile bıraktı.

Kız olduğunu öğrendiğimiz gün onu öldürdüm."

Bileğini kucağıma çekip ellerimle yüzünü kavradım.

"Sen daha on beş yaşındaydın. Nasıl doğmamış bir bebeği öldürebilirsin?"

"Onları terk ettim."

Sözlerinin ardındaki anlam beni derinden yaraladı. Beni terk ettiğim için bana küfrettiği tüm o zamanlar, korkunç bir gizli anlam taşıyordu. Benden nefret ettiğinden daha çok kendini nefret ediyordu.

"Onları nereye bıraktın? Kime bıraktın? Neden? Sen daha çocukken bu senin suçun nasıl olabilir?"

Bakışlarını omzumun üzerinden başka yere çevirip omuz silkiyor. Küfredip onu hafifçe sarsıyorum.

"Benden uzaklaşma. Ne olduğunu anlat," diye talepte bulunuyorum.

Göğsü uzun bir nefesle genişler, ama sonunda nefesini verip dikkatini yüzüme çevirdiğinde, gözleri porselen bir bebeğin gözleri kadar cansız görünür.

Onun robotik ritmini ve ses tonunu bir başa çıkma mekanizması olarak algılasam da, onun cehennem gibi bir deneyimi hatırlaması ruhumu acıtıyor.

"Donald geç saatlere kadar çalışıyordu, bu yüzden annem doğum öncesi muayenesine tek başına gitti. Ben ödevimi yaparken o eve geldi. Kafasına bir vazo kırdım ve kaçtım. Ayaklarım kaldırımda kanlar içinde kalmasına rağmen, o genellikle işe gitmeden saatler sonra geri dönmedim."

Daha fazla açıklamasına gerek yok. Ruhumda kaynayan öfke, ona zarar verdiği için babamı yok edene kadar dinmeyecek. O sadece on beş yaşındaydı. O, ölmeden önce parmaklıklar ardında tecavüze uğramayı hak eden hasta, iğrenç bir yaşlı adam.

“Annemi oturma odasında kanlar içinde yatarken buldum. Ben orada olmadığım için onu dövmüştü.” Onun konuşmasını durdurmak istiyorum, ama dehşet dilimi bağlamış. “Eve daha erken gelseydin bebeği kaybetmezdi. Asla gitmemeliydim. Benim hatamdı. Ben öldürdüm...”

Ağzımı onun ağzına kapatıp, ruhumu saran çaresizlikle onu öpüyorum. Birkaç kalp kırıcı saniye boyunca, o cansız kalıyor, ama nazik ısrarımla onu koruyucu kabuğundan çıkarmayı başarıyorum. Titreyip canlandığında, rahatlamış bir şekilde inleyip öpücüğü derinleştiriyorum.

İçimde hüznün, öfke ve kendinden nefret duyguları savaşıırken, ağzımı onunkinden çekip, gücümü toplamak için birkaç saniye alnımı alnına dayadım.

"Audrey, sen..."

"Biliyorum. Ben bir canavarım. Şimdi gideceksin."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum.

"Hayır. Gitmeyeceğim," diye söz veriyorum. "Sen canavar değilsin. O bebeği sen öldürmedin."

"Ama..."

"Annenin son on yıldır sana ne kadar korkunç suçlamalar yönelttiği umurumda değil; sen yanlış bir şey yapmadın. Sen bir yuva yıkıcı değilsin. Fahişe değilsin. Katil değilsin."

Parlak yeşil gözlerinde yaşlar parıltıyor. Yutkunuyor.

“On beş yaşındaydın. *On beş*. Evdeydin. Güvenli olması gereken bir yerde.”

Başparmaklarımla gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını okşuyorum.

Gözlerini indirip titrer. Çenesini yukarı kaldırıp, gözlerini tekrar açana kadar beklerim ve gerçeği söylerim.

"Donald bir canavar. Sana saldırdı. Anneni dövdü. Onu kanlar içinde ve kırık bir halde bırakıp işe gitti. Bebeği öldürdü."

Nefesi kesildi. Gözlerime baktı, ben de sözlerime dürüstlüğümlü katarak sessizce bana inanması için yalvardım.

"Senin suçun değildi, bebeğim. Sen yanlış *bir şey* yapmadın."

Bir gecede fikrini değıştirmeyecek, ama ben her gün ona bunu hatırlatmaktan mutluluk duyacağım.

"Sen korkmuş on beş yaşında bir kızdın. Kaçtın. Hayatta kaldın. Anneni kurtardın ve on lanet yıl boyunca onu korudun. Seninle gurur duyuyorum ve seni asla bırakmayacağım. Asla."

O parçalanırken ben onun sığınağı oluyorum. Onu kucağıma alıp kollarıma sarıldığımda bana güvenerek beni onurlandırıyor.

Tek bir gözyaşı bile dökmeden onunla birlikte yıkılıyorum. Beni onu geride bıraktığım için suçlaması için her türlü nedeni var. Babamın ne kadar alçaldığını bilemezdim, ama toplumsal baskılar umurumda olmasa da onu da yanımda götürmeliydim.

Onu korumalı ve ona bakmalıyım.

Onun benim yüzümden çektiğı acıları asla telafi edemeyeceğim, ama deneyeceğimden eminim.

Her gün. Her dakika. Her saniye. Hayatımın
geri kalanını ona adayacağım.

Onun, annesinin ve hiç nefes alamadan ölen üvey kız kardeşimizin intikamını alacağım.

ilk nefesini alamayan üvey kız kardeşimin intikamını alacağım.

Audrey Tripp benim geleceğime, hayallerime ve kalbime sahip. Ben onunum.
Sonsuza kadar.

'İN 17. BÖLÜMÜ

Audrey Tripp

ODANIN KARŞISINDA BRENNAN'I GÖRÜYORUM ve ruhum heyecanla sıçrarken tereddüt ediyorum. Hala inanamıyorum. Gerçeği öğrendiği anda benden uzaklaşması gerekirdi. Ailemle bağlarını kopardığında kalbimde kocaman bir delik açtı, sonra annem bizi sokağa attığı halde üvey babamı bana tercih etti. Küçük kız kardeşimi benden daha çok seviyordu.

Annemi kurtarmak için çaresizce uğraşırken kendi kayıplarımın yasını tutamadım. Bir yıldan fazla bir süre boyunca, farklı hastanelere gidip geldik ve bir uzman doktoru bir diğerine götürdük. Arkadaşım yoktu. Ailem yoktu. Evim yoktu.

Şimdi Brennan var.

Beni asla terk etmeyeceğini söylüyor. Ona inanmak istiyorum, ama bazı yaraların iyileşmesi zaman alır, tabii iyileşirse.

Yeni takım elbisesiyle çok yakışıklı. Daha önce hiç görmediğim bir adamla sohbet ederkenki rahat duruşu içimde bir ihtiyaç uyandırıyor.

Şık dekor ve sessiz sohbetler, cumartesi akşamını geçirmek istediğim şekilde tam tersi, ama onunla birlikte hayır balosuna katılmayı çoktan kabul ettiğim için, boğazımı temizleyip geçen garsondan içkiyi reddederek kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum.

Nişan yüzüğümdeki devasa elmas neredeyse gözlerimi kamaştırıyor. Bir yanım hala Brennan'ın sadece o yapışkan zengin sürtükten kurtulmak için evlenme teklif ettiğini ısrarla savunuyor, ama annemi gördükten sonra gösterdiği sarsılmaz destek bilinçli şüphelerimi silip süpürüyor. Bilinçaltımın bunu kabullenmesi için daha fazla zamana ihtiyacı var, ama onun yanımda olması yardımcı oluyor.

Ağırlığını hafifçe kaydırarak, bir yabancıyla konuşurken kalabalığı aramak için vücudunu eğiyor. Adam Brennan'dan çok daha uzun değil, ama birkaç santim daha uzun ve vücut geliştiricisi gibi iri yapılı olduğu için dev gibi görünüyor.

Brennan'ın gözleri benimkilerle buluşur. Gülümsemesi kemiklerimi eritir. Büyük bir erkek grubunun etrafından dolanırım ve onu gözden kaybederim.

Balo salonunun arka yarısında tuvalet bulunmaması, mücevherlerle donanmış, büyük fırfırlı etekler giyen kadınlar ve uzamsal farkındalığı olmayan erkeklerden oluşan kalabalığın içinden geçmek zorunda kalmak anlamına geliyor.

Erkeklerin bulunduğu grubun onun bulunduğu tarafına vardığımda, yabancı ile olan konuşmasını bir el sıkışmasıyla bitirir ve gözlerimi benimkilere diker.

Birkaç metre ötede durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, yapışkan zengin sürtük kendini onun yanına yapıştırır. Brennan, kolunu kadının elinden kurtarmaya çalışırken tiksintiyle dudaklarını kıvrır, ama kadın sırtarak göğüslerini ona sürter.

Daha önce nazıktım. Bugün nazık olmayacağım.

Saçları jöle ile kaplı olan kadını nişanlımdan çekip uzaklaştırırken, saçları yumruğumda çıtırdıyor. Dengesi bozulan kadını, en yakın duvar olduğunu düşündüğüm yere doğru itiyorum, ancak kadın uzun boylu yabancıнын yanına çarptığında utançtan kıvranıyorum. Adam dönüp uzaklaşıyor ve kadın, saten ve elmaslarla süslü kıyafetiyle yere çakılıyor.

Onun çılgılığı tüm partiyi susturur. Hacimli elbisesine rağmen yukarı doğru mücadele eder ve bana parmağını doğrultarak topuklarında sendeler.

parmağını bana doğru uzatır.

"Sen! Bu ne cüret!" diye bağırır.

Bir kolumu göğsümün üzerinde kavuşturup diğerimle tırnaklarımı kontrol ediyorum, tüm dünyanın görebilmesi için yüzüğümü parlatırım.

"Ben mi? Ben sadece nişanlımdan bir kurbağayı uzaklaştırıyordum." "Bir kurbağa mı?! Neden, sen..."

Ona yaklaşıyorum. O ciyaklayarak geriye doğru sendeliyor.

"Görünüşe göre tokat atmak benim için fazla nazikti. Belki de sevgili Bay Diamond'ın rakipleriyle yaptığı gibi bu meseleyi çözmeliyiz. Sparring matında benimle karşılaşmak ister misin?"

Ağzını birkaç kez açıp kapayarak bir balığı taklit ediyor.

Elimi uzatıyorum. O da birkaç santim yaklaşıyor. Kolyesini düzeltiyorum ve gülümsüyorum. Dudaklarımın kıvrımı acımasız bir intikam vaat ediyor.

"Adamıma bir daha dokunursan, seni hiçbir şey koruyamaz. Ne güzel yüzün, ne paran, ne ailen, hiçbir şey." Sarkan küpelerini düzeltip şalını omzuna geri çekiyorum, sonra en ciddi bakışımla ona dik dik bakıyorum. "Anladın mı?"

Utanç duygusu, bir anlığına korkusunun önüne geçer, ama sonra tekrar kontrolü ele alır. Nefesini verip ayağını yere vurur ve hızla uzaklaşır.

Onu attığım adama döndüm.

"Çok özür dilerim! Onu duvara atmak istedim," diyorum.

Brennan'ın tanıdık tarçın ve karanfil kokusu, kolunu belime dolayarak beni yanına sıkıca sararken içimde mutluluk uyandırıyor.

"Sebastian Sterling, müstakbel gelinim Audrey Tripp ile tanış," diyor.

"Ah, şimdi neden ona bu kadar aşık olduğumu anlıyorum. Benim onurum için böyle savaştacak bir kadın için her şeyi yaparım," diyor, şimdiye kadar duyduğum en derin doğal sesiyle.

Brennan'a yaslanıyorum, yanımda olduğu için minnettarım, çünkü dev gibi bir adam -üstelik takım elbise giymiş- üzerime çöküyor.

"Sanki senin için savaştacak birine ihtiyacın varmış gibi. Ellerini benim kadınıma sürme, seni canavar."

Ses tonunda tehdit yoktu, ama çok sayıda nazik uyarı ve şakacı kelime seçimi vardı, bu da onların uzun süredir arkadaş olduklarını gösteriyordu.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Ben okulu bırakmadan önce üniversitede oda arkadaşıydık. Diğer herkese yaptığım gibi onu da başımdan savmaya çalıştım, ama o bir anne ayı kadar koruyucuydu ve bir şekilde beni yavrularından biri ile karıştırdı."

Bay Sterling omuz silkiyor.

"İnsanları iyi tanırım."

Brennan'da bir şey sezdiyse, haklıydı. Patronum, nişanlım ve eski üvey kardeşim, kendi başına yokluktan zenginliğe ulaştı.

"O zaman Audrey'nin sana çöp atmak istemediğini anlayabilirsin," der Brennan alaycı bir şekilde.

Bay Sterling' in yüzünde alaycı bir gülümseme belirir.

"Elbette. Affedildin, müstakbel Bayan Diamond," der.

Aklım boşalır. Brennan'a şaşkın şaşkın bakarım. O gülerek özür diler ve beni arkadaşından uzaklaştırır.

"Ağzını kapatmazsan, bunu seni tahrip etmek için bir davet olarak kabul edeceğim," diyor kötü kalpli nişanlım.

Dişlerimi sıkıp ona öfkeyle bakıyorum. Balo salonunun kenarındaki boş bir kokteyl masasının yanında duruyor ve bizi duvara daha yakın bir yere çekerek, kalabalıktan olabildiğince uzaklaşıyoruz.

"Şu anda çok sertim," diye kulağıma fısıldıyor.

"Dur. Şimdi ne zamanı ne de yeri."

"Şimdi her zaman uygun zaman dır. Ama yer... Eminim bir yerlerde karanlık bir bir köşe vardır." "Sakin

yapma," diye tıslıyorum.

Bir garson durur ve tepsisinde kalan son iki içkiyi bize sunar.

Brennan onları alırken bana sırtıtıyor. Onun yok sayan baş sallamasıyla, kız hızla uzaklaşıyor. Bana bir bardak uzattıktan sonra, tekrar kulağıma eğilip fısıldıyor.

"Bir oteldeyiz. Bir oda tutabiliriz," diye önerir.

Şampanyayı yudumlamadan önce iç çekip başımı sallıyorum. Brennan şakağıma bir öpücük kondurup bardağını bir dikişte boşaltıyor.

"Neyse, denemeye değerdı. Hadi şunu bitirelim de seni eve götürüp üzerinde ziyafet çekeyim."

Onu dirseklerimle dürterek adını söyleyerek uyarıyorum.

Boş bardağını kokteyl masasına koyar ve yüzünü buruşturur.

"Bu pisliği yıkamak için buna ihtiyacım var. Bu, şimdiye kadar içtiğim en kötü şampanya olmalı," diye homurdanır.

Yarısı boş olan bardağımı kaldırıp inceliyorum.

"Bu kadar acı olması normal mi diye merak ediyordum. Belki biz..."

Brennan tüm ağırlığını bana verir. Çılgılık atar ve sendelerim ama dengemi yeniden kazanırım. Yüksek topuklu ayakkabılarım ayak parmaklarımı sıkıştırır. Bardağı masaya koyduktan sonra, yumruklarımı Brennan'ın ceketine geçirir ve yüzüne bakarım.

Kendini toparlar ama başını sallar. Onun donuk gözlerine baktığımda kalbim sıkışır.

Sıcaklık midemde atıyor ve dışarıya yayılıyor, organlarımı etkiliyor ve kanımda bir ateş yakıyor. Acı tat yoğunlaştıkça dilim ve dudaklarım karıncalanıyor. Doğal olmayan bir şehvet vücudumu kaplıyor. Heyecan külotumu ıslatıyor ve meme uçlarımı sertleştiriyor.

"İçkilerimize ilaç katılmış," diyorum.

O başını sallar. Cebine uzanıp telefonunu çıkarırım. "Bir şoför çağıralım ve..."

Bir ihtiyaç dalgası içimi kaplar.

Brennan'ın nabzı şah damarında hızla atıyor. Kızarmış yüzü, hızlı nefesleri ve terli alnı, benimkinden daha kötü durumda olduğunu gösteriyor.

Bardağın tamamını içti.

Kahretsin.

Onu tüm bu insanların önünde kusturamam.

Eve gitmek için vaktimiz yok.

En yakın garsonu çağırıp *hemen* bir oda istiyorum. Gözlerim odaklanamıyor, ama Brennan'ın gırtlığından damlayan ter damlaları yüksek çözünürlükte görünüyor.

Ona ihtiyacım var. Onun da bana ihtiyacı var.

Elini benim yan tarafıma doğru hareket ettiriyor. İnlememi bastırıyorum, bileğini tutup kalın, yetenekli parmaklarını göğsüme götürme isteğiyle mücadele ediyorum. Eteğim bacaklarıma sürtünerek tüm vücudumu hassaslaştırıyor. Brennan'ın pantolonunun içindeki penisinin ne kadar rahatsız olduğunu hayal bile edemiyorum.

Onun muhteşem penisi. Büyük. Damarlı. Lezzetli.

Garsonu takip ederek balo salonundan çıkıp asansöre bindiğimizde, müstehcen düşünceler beni tüketmek üzereydi.

Zaman bozuluyor. Brennan'ın iri, erkeksi vücudu duyularımı dolduruyor, ama içimizi kaplayan arzumuza rağmen, azgın hayvanlara dönüşmüyoruz.

Asansör kapıları açılıyor. Tanıdık bir figür koridorun sonundaki köşeyi dönerken endişe içimi kaplıyor, ama Bayan Baker hayır balosuna davetli değil ve odaya neredeyse vardık, bu yüzden Brennan'ı garsonu takip etmesi için yönlendiriyorum.

Anahtar kartıyla uğraşmadan bir odanın kapısını itip açtığımda, tüylerim diken diken oldu.

"Hayır. Bu oda değil. Bize..."

Koridorun karşısındaki oda açılır ve yaşlı bir çift çıkar. Kadının gece elbisesi ve erkeğin çizgili takım elbisesinden, hayırseverlik etkinliğine katılmak niyetinde oldukları anlaşılır.

Kapı arkalarından kapanmadan önce, Brennan'ı koridorun karşısına, onların odasına itiyorum.

"Çok özür dilerim. Eşyalarınıza dokunmayacağız ve konaklamanızın ücretini ödeyeceğiz, gelecekteki konaklamalarınızın ücretini de. Lütfen bizi affedin."

İlk başta şaşırırsa da, kadın kendine gelir ve dirseğiyle adama hafifçe vurur.

"Bırak onları, Frank. Hatırlıyor musun, biz..."

Kapı kapanır ve kadının sözlerinin geri kalanını engeller.

Sürgüyü çevirip gizlilik mandalını yerine takarım, sonra dönüp Brennan'ın yüzünü tutarım. O da benim kadar hevesli bir şekilde eğilir ve benimle buluşur. Dişlerimiz ve dillerimiz çarpışırken onu odanın derinliklerine doğru iterim, ama o benim kalçamı tutar, beni ayaklarımdan kaldırır ve duvara yapıştırır. İlerim ve bacaklarımı beline dolarken ensesini tırmalarım.

O cesaretini toplayıp başını kaldırdığında, yumruğumu saçlarına geçirip, hırıldayarak dudaklarını dudaklarıma çekip, daha derin bir öpücük talep ederken takım elbisesini ve kravatını yırtıyorum.

Onun inlemesi doğrudan kalbimin derinliklerine işliyor. Sırılsıklam olan külotum cinsel organıma yapışıyor ve ona sürtünürken çok ihtiyacım olan sürtünmeyi engelliyor.

Alt dudağımı ısırıyor ve kalçalarını ileri itiyor. Nefes nefese kalıyorum ve kıvranıyorum. "Lütfen, Brennan."

Boğazımdan çıkan, muhtaç sesim duyularımı daha da keskinleştiriyor. yüzüme ve boğazıma değen her serin hava, cildimi hassaslaştırıyor. Bacaklarımdaki acı çok fazla.

"Sana zarar vermek istemiyorum, bebeğim, ama sana ihtiyacım var," diye dudaklarıma inliyor.

"Ben de sana ihtiyacım var." Titreyerek cevap veriyorum.

O homurdanır ve ağzımı kaplar. Saçlarını bırakır ve giysilerine saldırırım. Sabırsız ellerimle kravatını çeker ve gömleğini yırtarım. Düğmeler yere saçılır. İç çamaşırı göğsüne ulaşmamı engellediğinde, elimi yakasına sokarım.

İkimiz de elektriksel dokunuşla inliyoruz.

Aklımdan tüm mantıklı düşünceler siliniyor. Eski üvey kardeşimdeki kıyafetleri çıkarıp, dudakları benim dudaklarımla birleşmeden ölecekmişim gibi onu öperken, dünya şehvetli, erotik, karmakarışık bir karmaşaya dönüşüyor.

Elbisemin fermuarını aşağı çekiyor. Sırtımı soğuk hava vuruyor, ardından onun elinin lezzetli, canlı sıcaklığı geniş alana yayılıyor.

Beni kendine doğru bastırduğında inlerim ve bana dokunmadan kıcımlım altına uzandığında kıvranırım.

Kemerini çözüp pantolonunu açarken metalik bir ses çıkar. Ellerimi saçlarına gömüyorum ve dişlerimle ve dilimle yüzünü, kulaklarını ve boğazını keşfediyorum. Hızlı nefesleri bana cesaret veriyor ve dudaklarımı boğazının dibinde atan nabzına yapıştırıp emiyorum.

İnlemesi içimde titreşir ve külotumu kaygan bir sıcaklıkla doldurur.

O yatağın kenarına otururken, ben de kucağına oturunca dünya değişir.

Çıplak kucağına.

Gömleğini ortadan yırtıp, mahvolmuş giysilerini omuzlarından sıyrıyor.

Elbisem ve külotum engel oluyor ama bir saniye daha bekleyemeyecek kadar sabırsızım. Titreyen klitorisimi, damarlı mükemmel penisinin alt kısmına sürtmem gerekiyor.

Korku omurgamdan aşağı kayarken ve korkunç anılar zihnimde kül olurken bile Brennan'a güveniyorum.

Ve onu o kadar çok istiyorum ki, ikimizi daha fazla reddedemem. Damarlarımda dolaşan uyuşturucu olmasa bile, içimi bir doğruluk hissi kaplıyor.

Babasının saldırısını, annemin nefretini ve kaybettiğimiz üvey kız kardeşimizi biliyor, ama yine de beni asla terk etmeyeceğine yemin ediyor. Bana evlenme teklif etti ve ciddiye. Dokunuşundaki bağlılık ve hayranlık beni heyecanlandırıyor ve yatıştırıyor.

Ben de herkesin önünde onu sahiplendim ve bunu içtenlikle yaptım. Yapışkan zengin sürtüğün eteğinin havada uçuşması ve ayaklarının havada olması anısı beni neşeyle dolduruyor.

Başımı Brennan'ın boynundan kaldırıp sırtıyorum.

"Lanet olsun, çok güzelsin bebeğim," diye inliyor.

Elbisemi omuzlarımdan aşağı indiriyorum ve o göğüslerimi elleriyle kavradığında nefesim kesiliyor. Eğilip sol meme ucumu ağzına aldığı anda, bir coşku dalgası içimi kaplıyor. İçim boş boş kasılıyor. Bu çok fazla ama yetmiyor.

Beklenmedik orgazmdan kaynaklanan mini şoklar içimi sararken, eteğimin altına uzanıp külotumu kenara çekiyorum. Pürüzsüz, ıslak kayma 'da esh Nefesimi kesiyor.

Brennan, ağızıyla göğüslerimi okşarken elleriyle vücudumu okşuyor. Kolumu ensesine doluyorum ve dizlerimi onun kalçalarının iki yanındaki yatağa dayıyorum, ama onun penisinin başını kaldırıp girişime yerleştirdiğimde donup kalıyorum.

İçimde buz ve ateş savaşıyor. Heyecanımız ikimizi de kaplasa da, kendimi ona doğru indiremiyorum. O kadar büyük ki. O kadar kalın ki.

"Ben kimim, Audrey?"

Nefesi hassas tenimi okşuyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerine bakıyorum ve bu kadar heyecanlı ve tahrik olmuş erkeksi özelliklerini zevkle izliyorum. Dilinin ucuyla meme ucumu okşuyor.

"Brennan," diye
nefes nefese
kalırım.

O sırtıyor.

"Evet, bebeğim. Benim. Ben seninim. Beni istediğin gibi kullan,"
göğsüme fısıldıyor.

Onun geniş penisinin başı içime girerken eriyip tıslıyorum. Bu lezzetli gerginlik, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi değiştiriyor. Eski üvey babamın saldırısının acısını ortadan kaldırıyor ve korkumu merak haline dönüştürüyor, onun coşkulu bakışları ise aşağılanma hissini ortadan kaldırıyor.

Bir tanrıça gibi hissederek, kendimi onun penisine daha da indiriyorum.

Vücudumuz birleşirken, onun penisinin pürüzsüz ve yoğun girişi evrenin merkezi haline geliyor. Kıçım onun uyluklarına yaslanmış, ellerim saçlarında, dili meme uçlarımı yalarken, gözleri

ruhumu delip geçerken, kalçalarımı eğip onun içimdeki uyumunu test ediyorum ve külotum klitorisimi sıkıştırırken doluluk ve basınçtan paralanıyorum.

Ciğerlerimin patlayacağından ve kalbimin duracaklarından korkacak kadar, lezzetli ve korkutucu dalgalar halinde orgazm oluyorum.

Acı veren mutluluk sonunda dinince, kirpiklerimden gözyaşlarını silip, sevgilimin bakışlarındaki hayranlık karşısında titriyorum.

"Daha fazla. Tekrar," diye inliyor

Brennan. Hâlâ içimde sertleşmiş durumda.

Jle gibi bacaklarım, sevdiğim adamı aynı yükseklere çıkarmak için ne kadar istesem de

"Yardım et," diye yalvarıyorum.

Onun sessiz laneti omurgamdan aşağı titriyor.

O kontrolü ele geçirip kalçalarımı kavrayarak, beni yukarı aşağı hareket ettirirken aynı yoğunlukla ağzımı domine ederken, milyonlarca muhteşem ölüm yaşıyorum. Her itişte yeni bir duygu seli yaşarken, tırmalıyorum, sarılıyorum ve anlamsız sözlerle daha fazlasını istiyorum.

O da veriyor.

İmkansız derecede daha derin, daha yoğun bir orgazm yaşarken, kendini sonuna kadar gömer ve boşalmasıyla amımı doldurur.

Onun kollarında güvende, mutluluk denizinde yüzüyorum ve o kollarını gevşetip geriye yaslandığında hoşnutsuzluğumu homurdanarak gösteriyorum.

Parmaklarını benimkilerin altına kaydırıyor, elimi yzlerimize kaldırıyor ve ışıkta parıldayan kocaman yüzüğü başparmağıyla okşuyor.

"Beni kullandın, Şimdi de benim için sorumluluk almalısın. Evlen benimle, Audrey."

İki kez düşünmeme gerek yok. Bir hıçkırık kopar ve ikimizi de sarsar.

"Evet. Evet, seninle evleneceğim Brennan," boğazımdan çıkan sesle söylerim.

Parmağımnda onun yüzüğü, amımda onun sikini ve kalbimde onun sevgisini hissederek, mutluluktan gözyaşları döktüm.

Beni bir daha asla terk etmeyeceğine yemin etti ve ben ona inanıyorum. Ona güveniyorum. Ona ihtiyacım var.

Brennan Diamond benim. Gelecekteki kocam. Patronum. Sevgilim.

Benim.

Sonsuza kadar.

BÖLÜM 18

Brennan Diamond

GELİNLİK GİYİNMIŞ Gelecekteki karımla akıllara durgunluk veren erotik bir düşün ardından, iç çekip yarı sertleşmiş penisimi düzelttikten sonra onu otel odasındaki kanepenin üzerine çekiyorum.

İlaçların etkisi saatler önce geçmişti, ama bebeğimi keşfetmekten ve ona zevk vermekten asla doyamam.

O benim kucağında kıvranıp dururken, erkeklik gururum göğsümü doldursa da, kontrolümü kaybetmiş olmanın utancı kalbimi derinden kesiyor.

"Acıyor mu, bebeğim?" diye soruyorum.

"Kapa çeneni, canavar," diye homurdanıyor, ama sesinde gerçek bir öfke yok.

"Her seferinde *daha fazlasını, daha derini ve daha sertini* isteyen tanrıça diyor," diye fısıldıyorum kafasının üstüne.

Eğlencesini alaycı bir gülümsemeyle gizleyerek elini göğsüme vurur.

"Buraya dalıp kapıyı kilitleyeli sekiz saatten fazla oldu. Bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerek," diyor.

Ben homurdanarak kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Tabii ki evleniriz," diyorum.

Kafasını çevirip gözlerini deviriyor.

"Tabii, ama ben ondan bahsetmiyorum. Garson bizi kilitli olmayan bir odaya götürmeye çalışmadan önce koridorda Bayan Baker'ı gördüğümü söylemiştim."

"Öyle, ve bu odayı çaldığın için harikasın. Beni kurtardın, bebeğim."

O iç geçirip, beni uyandırmak için yeterince uyarıcı bir şekilde adımı söylüyor. "Sen ilk uykuna daldığında birkaç kişiyle görüştüm," diye itiraf ediyorum. "Kimlerle?"

"Liam Brunswick, Carlos Lopez, Liam'ın geçen gece oAce'ye getirdiği doktor ve kişisel avukatım," diye mırıldanıyorum.

O sertleşir.

"Matteo veya Brook Ricco'yu dahil etmedin, değil mi?"

Kafamı sallarım.

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," diyorum.

Rahatlar ve başını sallar.

"İyi. Brook'la Bay Carter'ın spor salonunda tanıştım. Liam'ın sık sık birlikte olduğu Matteo ile evlendi, ama Matteo ve Brook balayını yeni bitirdiler. Onların bu işe karışmasını istemiyorum. Hiç istemiyorum."

"Sen nasıl istersen, aşkım," diye mırıldanıyorum ve tıraşsız yanağımı onun yeni kurutulmuş saçlarına sürüyorum. Onun sıcak kafa derisi ve yumuşak bukleleri, benim pürüzlü yüzümle tezat oluşturuyor.

Hayatımızın geri kalanında saçlarını kurutmayı planlıyorum, ama ilk deneyimim hiç kaybetmek istemediğim samimi bir yanı var.

"Peki ne oldu? Onlarla iletişime geçtin ve sonra ne oldu?" diye soruyor.

"Lopez otelden görüntüleri aldı, ben de uyuşturucu analizi için doktora tükürük örnekleri gönderdim, Liam Bayan Baker'ı bulmak ve diğer odada bizi bekleyen kişiyi tespit etmek için sihrini kullanıyor ve avukatım ikimiz için dava hazırlıyor."

Başını benden çekip gözlerime bakıyor.

"Odadaki başka birinin olduğundan emin misin?"

"Evet," diyorum.

"Görüntüleri görebilir miyim?"

Öne eğilip sehpadan telefonumu alıyorum ve Lopez'e isteğimi mesajla bildiriyorum. Otuz saniye içinde cevap veriyor. Videoyu oynatıp ikimizin de izleyebilmesi için yukarı kaldırıyorum.

Audrey burun kıvrır.

"Bu yapışkan zengin sürtük."

Gözlerimi kısıyorum, ama videoyu kaç kez izlersem izleyeyim, onun bu kadar emin olmasının nedenini anlayamıyorum. Kadın, beyaz uzun kollu içlik, gri yelek, siyah kravat, geniş paça siyah pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılarla tamamlanmış bir otel personeli üniforması giyiyor. Onu bir çalışandan ayıran tek şey kafasındaki beyzbol şapkası ve yüzünü kameralardan uzak tutması.

Audrey videoyu durdurur ve kadının ayakkabılarını gösterir.

"Yere düştüğünde ayakkabılarının nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım. Ve saçları. Sanırım o iğrenç şeyden dolayı parmaklarımın arasında hala jel kalıntıları var."

Eğlenerek homurdanırım.

"Yapışkan zengin sürtük,

ha?" Audrey gözlerini

devirir.

"Bana onun adını hiç söylemeyen sensin ve ben de onu aramayacağımdan eminim."

Kollarını göğsünde kavuşturur. Bornozu açılır ve çekici bir dekolte ortaya çıkar.

Parmaklarımla göğsünün üst kısmını okşuyorum.

"Yapışkan zengin sürtükleri severim. Ona çok yakışıyor," diye mırıldanıyorum. Audrey bileğimi yakalıyor ve elimi ondan çekiyor.

"Artık burada olmak istemiyorum. Hadi eve gidelim," diyor.

Göğsümden düşük bir zevk sesi çıkıyor.

"Ev. Bunu söyleme şeklin hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum. Gülümserken yüzündeki ifade yumuşuyor.

"Bunu söylemeyi seviyorum. Sipariş ettiğin yeni kıyafetler nerede?" diye soruyor.

Hoşnutsuz bir şekilde iç
çekirim. "Onları duydun
mu?"

"Evet. Uyuyordum, ölmedim."

"Onlara kapıyı kırmaya çalışmayın, kapıyı çalın demiştim," diye şikayet ediyorum. "Peki onları nereye sakladın?"

"Dolapta."

"Bütün gün burada sıkışıp kalmış gibi davranıp kıyafetleri bekleyecektin, değil mi?" diye suçluyor beni.

Gülümserim ve şakağına öpücük kondururum. O da homurdanır ve kollarımdan kurtulur.

Odanın diğer ucuna doğru süzülürken kalçalarının sallanışını izleyebilmek için onu bırakırım.

Rahat bir sessizlik içinde giyinirken, gözleri takdir ve zevkle üzerimde dolaşıyor, egomu okşuyor ve sikimi sertleştiriyor.

Sweatshirt giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde ve yüzü makyajsız, en güzel çilli, gerçek boyutlu porselen bebek gibi görünüyor. Onu yatağa çekip bütün gün kucaklamak istiyorum, ama o haklı; burada kalmamalıyız. Olası olmasa da, bize komplo kuran insanlar etrafta pusuda olabilir.

Şoförü arar ve yolda olduğumuzu bildiririm. Audrey telefonunu çantasına koyar. Dünkü topuklu ayakkabıları, makyaj çantası, cüzdanı ve telefonu sığacak kadar yer olan, elbisesine ve mücevherlerine uyumlu olması için aldığım lüks çanta, rahat ev kıyafetleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

Uzun zinciri ve deri askıyı omzuna geçirir ve kirpiklerinin arasından bana uyarıcı bir bakış atar. Bu seferlik çantasını taşımasına izin vermeye karar veririm, ama sadece hafifletici sebeplerden dolayı. Çantayı taşıması kontrolü elinde tuttuğunu hissetmesine yardımcı oluyorsa ya da gözlerindeki kırılganlığı azaltıyorsa, bu hakareti göze alırım. Ayrıca, oAce'den kimse görmeyecek.

Telefonumu eşofmanımın cebine koyup ona kolumu uzatıyorum. O da dirseğini benimkine takıp parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Memnuniyetle kapıyı açıp odadan çıkmadan önce koridoru kontrol ediyorum.

Bir gözüm bebeğimde, diğer gözüm çevremizde. Ayrılmak istememle karışık, tarif edilemez bir korku hissi var içimde.

Asansörle zemin kata inip, odalarını kullanmamıza izin veren çifte teşekkür edip ödemeyi yapıyoruz, sonra asansöre geri dönüp

Asansörle otoparka iniyoruz.

Sedanım, şoförüm direksiyon başında, çift camlı sürgülü kapının dışında bekliyor. Şoförüm, gevşek yüzünü aydınlatan telefonuyla öne doğru eğilmiş otururken, endişem artıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bu yanlış. Parmaklarımı Audrey'nin parmaklarından çekip, elimi cebime sokarak telefonumu çıkarıyorum ve ona dönüp onu asansöre doğru itiyorum.

Cam kapılar arkamda açılır. Yüksek bir patlama sesinden sonra, sırtımda ateş çizgileri belirir ve elektrik içimi yakar. Tüm vücudum kasılır. Audrey çığlık atar.

Betona çarparım ama her hücremi parçalayan acıdan dolayı çarpmanın etkisini neredeyse hissetmiyorum.

Akım bittikten sonra korkunç bir an boyunca sessizlik ve karanlık duyularımı ele geçirir, ama kalbim yavaşça sıkışır ve sonra aşırı hızla atmaya başlar. Duyularım bir anda geri gelir. Üç adamın tepkisiz uzuvlarımı tuttuğunu izlerken sinirli bir dehşet içindeyim — biri her iki kolumu, diğeri bacaklarımı tutarken, dördüncüsü Audrey'e doğru koşar.

Beni kapıdan dışarı ve arabamın önüne sürüklerken, savaşçı tanrıçam çantasını şaşırtıcı bir isabetle savurur. Ona uzanan aptal, çantasının darbesinin şiddetiyle çenesiyle önde dönerek başını duvara çarpar.

Ondan daha azını beklediğim için kendimi azarlıyorum. Bay Williams'ı tabletiyle vurduğunu görmemiş olabilirim, ama onu da tek bir vuruşla devirdi.

Sağ kolumu tutan adam, kolum sonunda emirlerime yanıt verince küfürler savurur, ama zayıf, halsiz hareketler yeterli değildir.

Arabamın tamponunu dolaşıyorlar. Omuzlarımdaki ikisi, panelvanın açık sürgülü kapısından tırmanırken beni çekip büküyorlar.

"Dikkatli olun!"

Sesi tanıdığımda soğuk bir öfke midemde bir buz topu oluşturur. Marilyn Swanson yolcu koltuğunda oturmaktadır.

Yapışkan zengin sürtük beni kaçırmaya çalışıyor.

Audrey cam kapılardan içeri dalar ve vale podyumunun arkasında kaybolur. Onun mantıklı davranıp saklandığı için şükrederken, içimi kaplayan ihanet ve üzüntü duygusuna lanet ederim.

Adamlar beni minibüsün arka kapısına atarlar.

Karışık duygularımı kullanarak dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ayaklarımı tutan aptal, sürgülü kapının koluna uzanıyor. İki ayağımla adamın kafasına tekme atıyorum.

Tekmem onu kapıdan dışarı, betona fırlatır. Audrey bağırır. Herkesin dikkati ona yönelir.

Şiddetli bir itmeyle, açık vale podyumunu minibüsün önüne doğru fırlatır.

Saklanmıyordu. Anahtar bölmesini kırıp tekerleklerin kilidini açıyordu.

Beklenmedik saldırıdan çok şok olan şoför küfürler savurur ve vites koluna uzanır, ancak podyum ızgaraya açılı bir şekilde çarpar ve

onları metal anahtarları, plastik anahtarlıklar, kırık cam ve parçalar her yerde her yerde.

Ön cam parçalanır. Yapışkan zengin sürtük çığlık atar.

Motor bölmesinden dumanlar yükselir.

Omuzlarımdaki iki adam durur, birbirlerine bakar, sonra kaydırmalı pencereden dışarı çıkar, arkadaşlarını kapar ve garajın çıkışına doğru koşarlar.

Yana doğru yarı yuvarlanıp dirseğimle kendimi desteklerim.

Audrey bize doğru koşar. Marilyn onu fark eder ve kapıyı omuzlarıyla açar, ama benim bebek bebeğim saldırıyı önceden sezer ve momentumunu kullanarak kapıyı tekrar kapatır.

Zengin sürtüğün başı, pencere yüzüne çarptığında geriye doğru savrulur.

"Siktir et," der sürücü, kaçmadan önce.

Audrey kayarak durur ve ulaşabildiği ilk yerimden tutunur minibüse tırmanır.

"Yaralandın mı? Ayağa kalkabilir misin? Bizim..."

Bir tabancanın kurcalanma sesi ikimizi de donduracak kadar korkuttu. Marilyn, namluyu Audrey'in şakağına dayadı.

"Seni şu anda öldürebilirim ve kimse umursamaz, ama bu çok kolay olur. Artık yüzümü mahvettiğin için olmaz."

Yanaklarından birkaç kesikten kan akıyor, çenesi ve burnu kapıya çarptığı için şişmiş.

"Bunları tak."

Audrey'e kelepçeleri atar, bileklerine takmasını bekler, sonra bir çiftini de benim kalçama atar.

"Sen de, tatlım."

İçimde kıvrılan tiksintiye rağmen, bileklerimi kelepçeliyorum ve bakışlarımı Audrey'e çeviriyorum.

"Minibüsten in ve diğer arabadan sürücüyü dışarı çıkar," diyor Marilyn.

Audrey yavaş, abartılı hareketlerle itaat eder.

"Bu çok eğlenceli. Gelmeye karar verdiğine sevindim, sürtük," diyor yapışkan zengin sürtük.

Bebek bebeklerim, sürücü kapısını açarken omuzlarını kaldırıp eğiyor.

"Doğru, Donald bana her şeyi anlattı," diye ısrarcı zengin sürtük kışkırtıyor. Babamın adının onun dudaklarından çıkması şaşırtıcı olmamalı, ama öyle. "Onu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığını anlattı. Benim pookie'mi öldürmek istediği kadar senin de gitmeni istiyor."

Babam beni kontrol edemediği için, Marilyn'in takıntısını kullanarak benden kurtulmayı planlıyor.

"Ama buna izin veremeyiz. Hayır, ona çok ihtiyacım var. Onu elimde tutacağım. Uzun yıllar boyunca en sevdiğim oyuncağım olacak."

Audrey, tüm sırlarını dökerken, babamın şoförünü betona yatırmasını sadece yarı yarıya izliyor.

"Tek sorun o danışman sürtük, ama onun icabına bakacağım. Sana takıntılı, Brennan, ama seni hak edecek kadar iyi değil. Sadece ben hak ediyorum."

Silahlı bana doğru çevirdiğinde kaskatı kesildim. Audrey adımı seslendi. En kötüsüne hazırlandım, benim için yine kendini tehlikeye atacağından korktum.

Marilyn, bebeğime doğru dönerken öfkeden yüzü buruşur.

Ani bir hareketle oturur pozisyona geçerim ve kelepçelerimi birbirine bağlayan zinciri kullanarak onun kolunu yukarı doğru vururum. Silah ateş alır. Patlamanın sesiyle birlikte kadın çığlıkları duyulur.

Kelepçeli bilekler birdenbire aşağıya doğru uzanır, yüzümle Marilyn'in yüzü arasından geçer ve Marilyn'i boğazından tutup minibüsten dışarı çeker.

Minibüsün tavanındaki bir delikten ışık içeri giriyor. Silah arka kapının yanında duruyor.

Açık sürgülü kapıya doğru kayarım ve ayaklarımla yere inerim, ama bir baş dönmesi dalgası beni sarar.

Audrey'in yüzü görüş alanımı doldurur. Soğuk, titreyen elleri yüzümü çerçevelerken, kelepçelerinin zinciri çeneme batar.

Kulaklarımda çınlama azalırken, sesinin sesi dudaklarının hareketleriyle uyumlu olarak tekrar tekrar "*lütfe*n iyi ol" diyor.

Bileklerini tutup parmak eklemlerini öperim.

Şişmiş parmak eklemleri. Ne zaman birine yumruk attı? "Ben iyiyim, ama sen?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

O başını sallar ve bileklerini çekerek ellerini vücudumda gezdirir.

Bağlı elleriyle cebimden telefonumu çıkarırken, arkasında olan manzarayı gösterecek kadar eğildi.

Şoförüm arabamın ön tekerleğine sırtını dayamış oturuyor ve yüzünün sol tarafında çoğunlukla kurumuş kan pıhtıları var. Marilyn, araçların arasında baygın bir şekilde uzanmış durumda, boynunda koyu kırmızı bir çürük oluşmuş ve yüzünde yeni yaralar var, bu da Audrey'nin şişmiş parmak eklemlerini açıklıyor.

"Kimi arayayım?" diye soruyor

bebeğim. Beynim çalışmaya başlıyor.

911'i ararsak, babamı uyarırız ve onu hapse atma şansımızı mahvederiz.

Ona kısa süre önce tanıştığım polisin adını veriyorum ve o polisle konuşup telefonu kapattıktan sonra Lopez ve Brunswick'e mesaj atıyorum.

Audrey minibüsün önünü arar, sonra küfür eder ve yapışkan zengin sürtüğün yanına diz çöker. Kelepçelerimizin anahtarlarını bulur ve benimkini açar, sonra ellerimin arkasına öpücük kondurur.

"Gerçekten iyisin," diye mırıldanır.

Anahtarı ondan alıp bileklerini serbest

bırakıyorum. "Evet, gerçekten iyiyim. Beni

kurtardın. Yine." Gözlerinde yaşlar parıldıyor, ama

bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Evet, peki,

üçüncü kez kurtarmanı bekleme."

Kontrolünü kaybediyor. O parçalanırken kalbim kırılıyor. Onu göğsüme çekip sırtını okşarken saçlarına teselli sözleri fısıldıyorum.

Marilyn titriyor ama uyanmıyor.

Polis, sağlık görevlileri, olay yeri uzmanı ve olayı gizli tutacağına güvendiği birkaç kişiden oluşan küçük bir ekiple birlikte gelir. Onlar kanıtları toplarken ve olayı gizli tutmak için bir sürü para alan otel müdürüyle temizlik işlerini koordine ederken, Lopez, Brunswick ve avukatım gelir.

Audrey ve ben, polisler dinlerken ifade veriyoruz, böylece eve gitmemize izin verildiğinde, onlar da durumdan haberdar oluyorlar.

Audrey'i Brunswick'in SUV'sinin arka orta koltuğuna oturtup yanına oturuyorum. Başını omzuma yaslayıp elimi tutuyor. Tereddüt etmeden kabul ediyorum.

"Bayan Baker'ı bulabildiniz mi?" diye soruyorum.

"Henüz yok," Liam somurarak cevaplar. "Onu bulana kadar dikkat ekme."

Audrey i geçirip mırıldanır, "Sanırım bu, bir süre Bay Carter'ın spor salonuna gidemeyeceğim anlamına geliyor, ha?"

Carter'ın spor salonuna bir süre

gidemeyeceğiz, değil mi?"

der. Ben onun şakağına bir

Öpücük kondururum.

"Maalesef, ama merak etme canım. Onu yakaladıktan sonra ilk gideceğimiz yer orası olacak."

"Neden ilk olarak oraya?"

"Tabii ki düğün davetiyelerini dağıtmak için. Arkadaşların olmadan evlenemeyiz,"

Nefesi kesilir. Tek bir gözyaşı kirpiklerinden süzülür ve birleşen ellerimizin üzerine düşer.

Parlak yeşil gözleriyle beni canlı canlı parçalıyor.

"Seni seviyorum, Brennan."

Zaman duruyor. O, tanıdığım en cesur, en güzel, en zeki kadın ve beni seviyor.

"Ben de seni seviyorum, Audrey," diyorum.

Ben Onu onu her her ons her hayranlık, bağlılık,
tapınma, ve çaresizlik

Audrey Tripp benim ruhumu ele geçirdi.

Onu karım yapmak için sabırsızlanıyorum.

Günler haftalara dönüşürken ve Bayan Baker ortalarda görünmezken, Audrey giderek daha huzursuz hale geliyor. Dört hafta dayanıyor ve sonra benim sıkı ev hapsinden açıkça şikayet etmeye başlıyor.

"Evim senin için yeterince büyük değil mi, bebeğim? Her gün farklı bir yerde yaşayabilmemiz için birkaç penthouse daha mı satın almam gerekiyor?" diye alay ediyorum.

O da somurtarak kanepeden kalkar.

Onu belinden tutup kucağıma çekiyorum.

"Aklını her şeyden uzaklaştırmanın yolunu biliyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Onu mahvettikten ve karşılığında ben de mahvolduktan sonra, kendimizi mutfak zemininde terli ve bitkin bir halde buluyoruz. Onu göğsüme çekip sert zeminden koruyorum.

Ertesi sabah, düzinelerce kutu gelir. Audrey bana şüpheyle bakar, ama kutuları tek tek açtıkça, gözlerinde merak ve heyecan büyür.

Evde kalmaktan şikayet ettiğinde, çocukken paylaştığımız fanteziyi gerçekleştirmek için mükemmel bir zaman olduğunu fark ettim, bu yüzden bulabildiğim tüm oyun konsollarını satın aldım.

Babam bize video oyunu oynamamıza asla izin vermezdi. Konuşmalarımızın çoğu, ikimizin de hiç yaşamadığı pitoresk çocukluk etrafında dönerdi.

"Hiç oynadın mı?" diye soruyor. Kafamı sallayıp ensesini avuçlarım.

"Hayır, Audrey. Yapamazdım. Sen olmadan yapamazdım."

Sessiz gözyaşları yüzünden süzülüyor. Yakamı tutup beni kendine çekerek öpüyor.

Her türlü oyun konsolu devasa oturma odamdaki eğlence sistemine entegre edildiğinden, günlerimizi dışarıdan sipariş ettiğimiz yemekleri yiyip video oyunları oynayarak geçiriyoruz. Audrey'nin yanımda olması, onun kaygısızlığı ve şakacılığı, içimde hapsolmuş ezilmiş küçük çocuğu iyileştiriyor.

Otel olayından altı hafta sonra Liam, Bayan Baker'ın tutuklandığını haber veren bir mesaj attığında, yaklaşan fırtına geçene kadar bunu Audrey'den saklamayı düşünüyorum, ama ne kadar rahat görünse de, samimi anlarda uzak bakışlarında beliren endişeyi sevmiyorum, bu yüzden ona söylüyorum.

Uzun, rahatlamış bir nefesle oturma odasını geçer, kollarını belime dolayarak başını göğsüme yaslar ve panoramik manzarayı seyrederiz.

"Sonunda. Artık tek ihtiyacımız olan onun itirafı, onu da babanı mahvetmek için kullanacağımız kanıt yığınınına ekleyebiliriz," diyor.

Sözleri kafama dank edince, saçlarından başını geri çekip gözlerine bakıyorum.

"Endişelendiğin şey bu muydu? Arkadaşların için endişelendiğini sanıyordum," diye homurdanırım.

Kaşlarını kaldırır.

"Her şey için endişeleniyorum. Arkadaşlarımla güvenliği, Donald'ın kurnazlığı, geleceğimiz, işim..."

"Eğitim şartlarını kaldırabilirim," diye sözünü kesiyorum.

Öfke gözlerini kısıyor.

"GED sınavını geçecek kadar zeki olmadığımı mı ima ediyorsun?" diye sorar.

"Hayır, ben..."

"Ben zaten geçtim. Sertifikam postada," diye duyurur.

Gururlu küçük sırıtışı beni en iyi şekilde mahvediyor. Kollarını bana dolamamış olsaydı, ayaklarının dibine diz çöküp ona tapınma şerefini dilerdim.

Derin, baş döndürücü bir öpücük çaldım ve isteksizce başımı çekip uzaklaştım. "Sen harikasin, bebeğim," dedim.

"Biliyorum, ama sen de yardım ettin. Özel öğretmenim olması en iyisiydi."

Parmak uçlarına yükselir ve çeneme bir öpücük kondurur, sonra ciddileşir.

"Şimdi tarihler ve zaman çizelgesinden bahsedelim."

Telefonum, belirli uyarılar için ayarladığım bir sesle çalar.

Onu önümden yanıma alıp, kahve masasına eğilip uzaktan kumandayı alıyorum ve televizyonu haber kanalına çeviriyorum.

Donald Diamond'ın kendini beğenmiş ifadesi ekranı doldurur, ama kamera uzaklaştıkça, etrafındaki kaos sanki bir filmde çıkmış gibidir.

Elleri arkadan kelepçelenmiş, her iki kolunda birer FBI ajanı ve etrafında yarım düzine başka ajanla Donald, gazeteciler ve öfkeli vatandaşların oluşturduğu koridordan geçiyor. Ekranın alt kısmında akan yazı, işlediği iddia edilen suçların uzun bir listesini sunuyor.

"İddia edilen" kelimesi, muhtemelen bu piçi bu kadar soğukkanlı tutan tek şey. Onu şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırmak için yeterli delilimiz olduğunu bilmiyor. Bir daha asla özgür bir adam olamayacak.

"Bekle, ne? Bu şu anda mı oluyor? Orada olmamız gerek! Brennan, neden sen..."

"Hayır, Audrey. Ona bir saniye daha zaman ayırmaya değmez. Yakında bizim planın arkasındaki beyin olduğumuzu anlayacaktır," diye homurdanarak ona sarıldım.

Dişlerini sıkar ve sırtımın alt kısmındaki gömleğimi yumruklar. Birkaç dakika boyunca sadece ekrana bakar ve nefes alır.

"Gözüne tükürmek ve onu merdivenlerden aşağı itmek istedim," diye homurdanır.

"Bu yüzden biz buradayız, orada değiliz," diyorum.

"Sen dayanılmazsın," diyor somurtarak. "Ama canavar değilsin, değil mi?" diye soruyorum.

Yüzündeki ifade eğlenceli bir ifadeye dönüşüyor. Gözlerinde kötücül bir ısıltı belirliyor.

Göğsünü göğsüme bastırır ve parmaklarını gömleğimin yakasına geçirir.

"Evet, sen bir canavarsın. Benim canavarım. Patronum. Nişanlım. Benim. Sonsuza kadar."

Yaka kısmımdan beni aşağı çeker ve epik, aç bir öpücükle benim evrenimin merkezindeki yerini sağlamlaştırır. Onu ayaklarından kaldırıp kanepeye taşırım.

Babamın düşüşünü haberler duyururken, Audrey yeni bir intikam seviyesine geçer; beni akılsızca becerir, babamın ondan zorla almaya çalıştığından kat kat fazlasını bana verir.

Onu terk ettiğim için beni affeder. Onu daha önce bulamadığım için beni cezalandırır. Onu bir daha asla bırakmayacağımı söylediğim için beni memnun eder.

O beni seviyor, ben de onu seviyorum.

O benim tanrıçam. Bebek bebeğim. Müstakbel karım.

Benim.

Her zaman ve

sadece. Sonsuza

kadar.

EPİLOG

Audrey Tripp

Spor salonunun kapısını iterek açıyorum ve mutlu anılar aklımı doldururken gülümsüyorum. Umarım burası hiç değişmez.

Kapının üzerindeki zil çalıyor. Bay Carter ofisinin yarısına kadar çıkıyor, selam vermek için homurdanıyor ve sonra odasına geri dönüyor.

Kapı çerçevesine vuruyorum. Kafasını kaldırıyor. "Nihayet döndün," diye homurdanıyor.

"Gerçekten öyle. Seni, kızları ve burayı özledim. Kendimi güvende hissetmem gerektiğinde hep buraya geldiğimi biliyorsun, değil mi?"

Nadiren gördüğüm bir gülümseme dudaklarında belirir.

"Görünüşe göre başka bir güvenli yer bulmuşsun. O çocuk sana nasıl davranıyor?"

"Harika. Bu arada, sana verecek bir şeyim var," diyorum.

Spor çantamın fermuarını açtıktan sonra, zarfları çıkarırım, üzerinde onun adı yazılı olanı bulurum ve ona veririm.

"Lütfen düğünümüze gelin," diyorum. O homurdanarak başını sallıyor.

"Bu son zamanlarda aldığım ilk davet değil. Brook'u görmeye git. Endişeleniyor."

İçimde bir alarm çalmaya başlar. Koridordan koşarak geçerim, çantamı duvarın yanındaki kapının önüne bırakır ve arka köşedeki kadın grubuna doğru aceleyle giderim.

Penelope'nin başının üzerinden (en kısa boylu katılımcımız) beni fark eden, kıskanılacak uzun bacakları olan güzel esmer Hilary Winthrop, "Audrey geri dönmüş!" diye bağırır.

Hepsi kollarını indirip bana selam vermek için döndüklerinde, zarfları arkama saklayıp merhaba derim.

"İyi olduğuna çok sevindim. Nerelerdeydin? Ne oldu?" diye sorar Brook.

Yerimi değiştirip, yumruğumda tuttuğum şık davetiyeleri buruşturmamam gerektiğini kendime hatırlatırım.

"Arkanızda ne saklıyorsunuz?" diye sorar. İç geçirip zarfları önüme getiririm.

"Evleniyorum ve hepinizin nedimem olmanızı istiyorum."

Gergin bir anın ardından, grup heyecanla bağırır ve kabul etmek için acele eder.

Brook dirseğiyle bana hafifçe vurur.

"Haftalardır sana gönderdiğim hiçbir şeye cevap vermedin, ve merhaba demek için bunu mu kullanıyorsun? Arama ekibi göndermek istedim, ama Liam beni durdurdu," diye söylenir.

"Ona neden ulaşamadığımı sormadın mı?" diyorum, tamamen alaycı bir şekilde.

Konuşurken *tsk tsk diye ses çıkarır* ve gözlerini devirir.

"Sanki o ketum adam bir şey söyleyecekmiş gibi. Bu da aklıma geldi... O da benim için bir sır sakladı."

İçimde bir belirsizlik hissediyorum. Yüzündeki ifadeden ne olduğunu anlayamıyorum.

"Ne tür bir sır?" diye soruyorum.

"Annemin bebek partisi planlamasına yardım eder misin?"

Beynim birden durur. Gözlerimi kırıştıtırırım, onu doğru duyduğumdan mı yoksa tüm konuşmayı kafamda hayal ettiğimden mi emin olamam.

"Hamile misin?!"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"Aman Tanrım, tebrikler! Bu benim için bir onurdur!"

Çıglık atıp sarılırsınız ve sınıfın geri kalanını da kutlamaya davet ederiz.

Arkadaşlarımın uzun süre ortadan kaybolduğum için beni affetmesi ve en yakın arkadaşımın haberinin kalbimi heyecanla doldurmasıyla, bana çok şey öğreten ve birçok korkumu yenmeme yardımcı olan savunma dersine atlıyorum.

Bu spor salonunun güvenliği olmasaydı, Brennan ile yeniden bir araya gelene kadar hayatta kalamazdım. O da benim kabuslarımı ortadan kaldırma şansını asla yakalayamazdı.

Bay Carter, Brook ve bu kadın grubuna borcumu asla ödeyemem.

Ama herkesi düğünümde ağırlayabilirim.

Tavan yüksekliğindeki pencereler boyunca ileri geri yürüyorum. Ofisteki yoğun bir günün ardından hâlâ iş kıyafetlerim üzerimde, tuvalette asılı olan gündelik kıyafeti giymeyi erteliyorum.

Yıllardır gerginlikten terlemedim, ama önümüzdeki birkaç saati yorucu bir şekilde fazla düşündüm. Konuklar gelmeden önce kıyafetlerimi terletmek istemiyorum.

Brook koridordan selam veriyor. Sıçrayıp ciyaklayarak avucumu göğsüme bastırıyorum.

"Neden hala iş kıyafetlerin içindesin?" diye suçluyor beni. Kıyafetine bakıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seninle birlikte değişmek için, tabii ki," diye şaka yapıyorum.

O da benim kaldırdığım kaşıma karşılık veriyor ve ikna olmamış bir şekilde "Evet, tabii" diye cevap veriyor.

En iyi arkadaşım yanımda, ilk düğün provamızda giymek için seçtiğim elbiseyi giyiyorum.

Brennan beni salonda karşıladığında tüm gerginliğim kaybolur. Brook, Matteo, Carlos ve Liam'ın yanına yemek odasında katılıyoruz.

Düğün ekibinin geri kalanı geldikçe, gerginlikten kaynaklanan baş ağrısının ilk belirtilerini görmezden geliyorum, ama bir süre sonra yemek odasındaki kalabalık fazla geliyor, bu yüzden Brennan, Bay Sterling ile derin bir sohbe dalana kadar bekleyip salona çıkıyorum.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı geriye doğru eğiyorum, birkaç dakikalık sessizliğin baş ağrımı hafifleteceğini umuyorum. Ağrı geçmeyince, bir bardak su içmenin zamanı geldiğine karar veriyorum, gözlerimi açıp ayağa kalkıyorum.

Penelope yan kapıdan dışarı çıkar, beni görür ve her adımında tereddütle bana katılır.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sorar.

"Tabii ki. Ne oldu?" "Hiçbir şey, sadece..."

O berbat bir yalancı. Yemek odasına doğru bakarken gözlerindeki korku ve endişe benim farkındalığımı artırıyor.

Boynumun arkası ısınır ve kafamın etrafında bir bant sıkışır.

"Sanırım senin nedimen olamayacağım," diye patlar ve çekinir. "Ne? Neden?"

Ayak parmaklarımdan mide bulantısı yükselir, ama burnumdan nefes alıp geçmesini bekledim.

O yemek odasına doğru bakıp kaskatı kesildi.

Döndüğümde midem kasıldı. Şimdiye kadar gördüğüm en geniş omuzları zar zor görebiliyordum — Bay Sterling yemek odasının kapısında duruyor olmalıydı — kendimi banyoya attım ve son anda tuvalete yetiştim.

Kusmayı bitirdikten sonra, ağzımı tuvalet kağıdıyla siler ve tuvaleti sifonu çekerim. Brook adımı çağırır. İç çekip, titrek bacaklarla tuvaletten çıkarım.

Brook, lavaboların yanında duvara dönük duruyor. Gözlerinde endişeyle, elinde çantasıyla, konuşurken yüzümü inceliyor.

"Penelope bana kendini iyi hissetmediğini söyledi. Ayrıca özür diledi ve söylediklerini unutmamı istedi."

Başımı sallarım, lavaboya giderim, ellerimi yıkarım, ağzımı çalkalar ve tükürürüm, ama kusmuk tadı ağzımda kalır.

Brook avucunda bir şeker uzatır. Kaşlarımı kaldırırım. Bu markayı daha önce hiç görmedim.

"Zencefilli sert şeker. Mide bulantısına iyi gelir. Komik olan, başlangıçta hiç yoktu, ama bu rastgele küçük rahatsızlıklar sık sık ortaya çıkıp kayboluyor, bu yüzden artık her zaman hazırlıklı oluyorum. Hatta birkaç kez bayıldım. İlk üç ay çok garip geçiyor."

"Hamile değilim," diyorum tekrar.

"Emin misin?" diye soruyor.

Ses tonundaki yargısızlık, benim anlık inkârımı yok ediyor.

Brennan ve ben hiç korunmadık. Üç hafta önce adet dönemimin tüm belirtilerini yaşadım ama sadece hafif lekelenme oldu. Bu da son adet dönemimin, dairemde yangın çıktıktan bir gün sonra olduğunu gösteriyor. Soruşturmacılar yangını kundaklama olarak değerlendirdi ve suçlunun Bayan Baker olduğunu doğruladı. Bu olay yedi hafta önceydi. Brennan'la ilk kez bir hafta sonra, yardım balosunda birlikte olduk. O günden beri tavşanlar gibi sevişiyoruz.

"Belki? Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Brenn'i çağırmamı ister misin?"

"Audrey, neredesin?" Brennan, kapıyı çalmadan kadınlar tuvaletine dalarak sorar.

Kaşlarımı çatıp onun adını fısıldarım.

Banyoya doğru ilerleyerek, iri vücudunda en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden omuzlarımı tuttu.

"Hasta olduğunu duydum. Neyin var?"

Omuz silkiyorum ve "Bilmiyorum. Belki de bir şey yok." diyorum.

"Bu ne demek?" diye sorar.

"Bir süreliğine kusmak benim için tamamen normal bir şey olabilir," diyorum ve yine omuzlarımı silkiyorum.

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kısıyor, sonra anladığında gözleri büyülüyor. "Yani... hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki? Test yaparsam daha iyi anlarım," diye itiraf ettim.

Bir an yüzümü inceledikten sonra, beni kucağına alır ve kapıya doğru yürür.

"Üzgünüm Bayan Ricco, size rahatsızlık vereceğiz. Herkese yarın provada görüşeceğimizi söyleyin," diye omzunun üzerinden seslenir ve beni koridora taşır.

Midem bulanıyor. Şekeri ağzıma atıyorum. Beklenmedik keskin tadı dilime çarptığında, kusma isteği geçiyor. Gerilim baş ağrısı ve ensemdeki karıncalanma geri geliyor, ama duygusal çalkantılarım en kötüsünü uzak tutuyor.

"Brennan," diye fısıldıyorum, o beni arabasının yolcu koltuğına oturturken. "Evet, Audrey?" diye cevaplıyor.

Yakasını tutup elimi yanağına koyuyorum. "Bebek istiyor musun?"

Daha önce kızları olmasını istediğini söylemişti, ama belki de yangından sonra kafası karışmıştı.

"Bebeğim, seninle her şeyi istiyorum. Çocuklar, evcil hayvanlar, maceralar; anne babamızdan hiç almadığımız her şeyi. Seninle dolu, mutlu ve dağınık bir hayat istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," boğazım düğümlenerek söylüyorum.

Onu kendime çekip, ona olan aşkımın gücüyle öpüyorum. Onu hak etmiyorum, ama onu asla bırakmayacağım.

Saatler sonra, test sonuçları okunduktan ve ilk duygu dalgası yatıştıktan sonra, Penelope'nin endişesini hatırlıyorum.

Onu bu kadar düşünceli yapan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama yarın provada öğreneceğime yemin ediyorum.

Bu arada, nişanlımın sevgisinin tadını çıkarıyor, canavarımın övgülerinden keyif alıyor ve sevgilimin hayranlığının tadını çıkarıyorum.

Brennan benim. Otoriter patronum. Cömert sevgilim. Gelecekteki tüm çocuklarımın babası ve yakında kocam olacak kişi.

O benim evim ve ailem. Sonsuza kadar.

Serinin bir sonraki kitabı: [Savage Mr. Sterling. \(Brutal Billionaire Bosses #3\).](#)

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/savage-mr-sterling/> -

(vtbonds.com'daki 1 dolarlık indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle siz daha az öderseniz bile, benim web sitemden satın aldığınızda ben daha fazla kazanırım.)

Brennan ve Audrey'nin hamilelik testlerinin sonuçlarını bekledikleri [ÖZEL BONUS SAHNE için BURAYA TIKLAYIN](#). Pozitif mi, negatif mi?

Sonra geri dönün ve düğün provasında masa altında Penelope ve Sebastian'ın talihsiz karşılaşmasına bir göz atın.

Evet, doğru. Masanın *altında*.

Ya da V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yorum bırakmayı unutmayın! Bu, diğer okuyuculara benim kötülüğümü doğrulamanın en kolay yoludur. Ayrıca bana dürüst geri bildirimde bulunmanın en iyi yoludur.

Beni daha fazla takip etmek, ancak sadece ücretsiz ürünler, indirimler ve yeni çıkan kitaplarla ilgilenmek mi istiyorsunuz?

[Beni Bookbub'da takip edin.](#)

Ücretsiz hediyeler, indirimler, yeni çıkan kitaplar ve durmadan alay edilmekle ilgileniyor musunuz? (Sadece kitap içeriği, evcil hayvanlar, çocuklar veya hayatımla ilgili güncellemeler yok — üzgünüm, üzgün değilim, ben buraya pislikler için geldim.)

[Gelen kutunuza girmeye izin verin. Haber bültenime katılın.](#)

SAVAGE MR. STERLING (ÖN İZLEME)

Penelope Miles

DÖNÜYORUM, BİR SANİYE ÖNCE ORADA OLMAYAN BİR TUĞLA
DUVARA ÇARPIYORUM, sekip, gıcırdayıp, dönüp duruyorum.

Yüzüğüm parmağımdan kayıp masanın altına düşüyor.

Başımı kaldırmadan çarptığım kişiye özür dilerim — utançtan yanaklarım
yanıyor — ve yüzüğümü almak için eğilirim. Sakarlığım yüzünden yüzük
masanın diğer tarafındaki ayakların altına düşer.

Kalbim güm güm atıyor, midem bulanıyor, ön kolumun üzerine eğilip
birazcık öne doğru kayıyorum. Yüzüğü avucumun içine alıp rahat bir nefes
alıyorum.

Geriye doğru sürünmek için kendimi ittiğimde, kolum takılır. Tekrar
çekirim. Kıpırdamaz. Panik boğazımı sıkarken, daha sert çekirim, ama masa
ayağı kolumu yere sıkıca sabitler.

"Şimdi de masaların altına mı sıkışıyorsun, ufaklık? Dolaplardan daha da
kötü bir durum gibi görünüyor."

Bu sesi tanıyorum.

Korku bedenimi taşa çevirir. Hareket edemem.

Sebastian Sterling, ilerletilmiş derslere katılan, utangaç bir on iki yaşındaki
kız olarak ilk kez zorbalığa maruz kaldığımda beni kurtaran çocuk

ve okulumuzun tarihindeki en genç birinci sınıf öğrencisiydi. O, beni fark edip
koruduğunu hissettiren, ancak mezun olduktan sonra beni terk eden, okulun en popüler
öğrencisiydi.

kalplerin çaldığı, beni fark edilmiş ve korunmuş hissettiren, ancak
mezuniyetinden sonra beni terk eden kişiydi ve şimdi, kolum masanın altında
sıkışmış halde diz çökmüşken arkamda belirliyor.

Aynı zamanda kardeşimin en iyi arkadaşıydı, ama mezun olup üniversiteye gittikten sonra, onları veba gibi kaçındım. Aile toplantıları, sosyal etkinlikler, hatta aynı üniversiteye başladığımda yüz yüze dersler... Onlarla asla karşılaşmamak için her türlü numarayı denedim.

Yine *de* başarısız oldum mu?

Gözlerimi kapatıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum ve kaburgalarım ağrıyana kadar derin bir nefes alıyorum.

Onu bir daha asla görmemek istiyordum, ama eğer görmek zorunda kalırsam, başım dik ve başarılarım o kadar büyük olsun ki, beni terk ettiğine pişman olsun. Bu, istediğim en son şey.

Kolumu daha sertçe çekerim ve başımı bacağıma çarparım.

"Dayan tatlım, yardım edeyim," der Sebastian.

Kısa bir an için, onun alçak ve şefkatli sesi kalbimi eritir, ama devasa vücudu zaten sınırlı olan alanımı doldurunca korku damarlarımı dondurur. Duvarlar üzerime çöküyor. Beni ezecekler. Nefes alamıyorum.

"Penelope?"

Kalın, sıcak, nasırlı parmak uçları yanağıma dokunur ve yüzümü tarihin en zengin kahverengi gözlerine doğru çevirir. Endişe kalın kaşlarını kaldırır ve yakışıklı dudaklarından bir küfür çıkar.

"İyisin tatlım. Ben buradayım," diye gürlер.

Ruhum paramparça oluyor, ama yıllarca içimde biriken acı ve aşağılanma o kadar korkunç ki, ifade edemiyorum. O, kolumun sıkıştığını fark edince, ben donuk bir sessizlik içinde ona bakıyorum. O, omzuyla masanın altını iterek ve ayağını yerden kaldırarak sorunu çözüyor.

omzuyla masanın altını itip ayağını yerden kaldırarak sorunu çözüyor.

Masayı kaldırmak için gereken kaba kuvvete rağmen şaşırtıcı bir nezaketle parmaklarını ön kolumun etrafına doluyor ve beni altından çekip çıkarıyor.

Omuzlarımdan kaldırıp, sanki tüy kadar hafifmişim gibi ayaklarımı yere basıyor.

Başım dönüyor. Sallanıyorum.

"Nefes al, Penelope."

Sebastian'ın derin, boğuk sesi zihinsel döngümü sonlandırır.

Onun devasa ellerini omuzlarımdan itip sendeleyerek uzaklaşıyorum. Yumruklarımı sıktığımda yüzüğümdeki küçük mücevher avucumu kesiyor. Masaya tutunup omuzlarımı geriye doğru çekiyorum ve başımı kaldırıyorum.

Yukarı ve yukarı. Geniş belini ve inanılmaz derecede geniş omuzlarını geçip, kaslı boynuna ve düzgünce kesilmiş sakalına ulaşır ve sonunda koyu kahverengi gözlerine ulaşırım.

Sözlerim dilimde kurur. Dönüp

bakarım.

Yan kapıyı iterek açtığımda, onun endişeli ifadesini ve tecrübelerimden, kaçmama izin vermeyeceğini anlıyorum.

Bunu yapamam.

Uzaklara, çok uzaklara

gitmem gerekiyor. Bana

doğru adım atıyor.

Koridora doğru koşuyorum, ama kapı aramızda kapanırken bile, içimi bir kesinlik kaplıyor.

Sebastian Sterling bir şeye karar verdiğinde asla vazgeçmez ve ben onun hedef tahtasının tam ortasına düşmüş durumdayım.

Mahvoldum.

[Savage Mr. Sterling. \(Brutal Billionaire Bosses #3\)](#) okumaya devam edin.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/savage-mr-sterling/> -

(vtbonds.com'da 1 dolarlık indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak denk geliyor, bu yüzden benim web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz ama ben daha fazla kazanırım.)

YOLSUZ YEMİNLER (ÖN İZLEME)

Nico Russo

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrar ve yüzümü kendine doğru çeker.

"Hala bulaşıcı olduğumdan korkuyor musun, *principessa*?" O kadar yakın ki, nefesi dudaklarımın üzerinde hissediliyor.

Pis sözleri zihnimde fısıldıyor, kanımda yanan ateşe yakıt ekliyor ve onun bakışlarındaki açlıkla beni çoktan enfekte ettiğini anlıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Sırıltısı dizlerimi titretir. "Aferin kızım," diye mırıldanır.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir ve odadaki tüm oksijen kaybolur.

"İlk öpücüğümüzü yarın mı yapalım?" Gözlerimi kırıştıyorum ve kulaklarımda çınlayan sesin arasında onun sözlerini duymaya çalışıyorum. "İnsanlarla dolu bir odada olursak çekineceğimi mi umuyorsun?" Başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çeker. Ağzımı incelerken sesi kalınlaşır. "Haberin olsun, *principessa*, çekinmeyeceğim." Alt dudağımı bırakır ve elini aşağı kaydırarak kalın parmaklarını boğazıma dolandır.

"Ne dersin, Serenity? Yine geri dönecek misin? Beni kendimi kontrol edemeyecek kadar sertleşene kadar alay edip reddetmek mi istiyorsun?"

Sözleri beni o kadar yoğun bir şehvete sürükler ki, hangisinin yukarı hangisinin aşağı olduğunu ayırt edemem. Kalbim göğüs kafesime çarpar.

"Kalabalığın önünde çok ileri gidersem kimse beni durduracak mı görmek ister misin?" Burnunu elmacık kemiğıme sürter ve dilini kulak mememe değdirdikten sonra yanağıma geri döner.

"Yoksa şu anda o güzel dudaklarını tatmama izin vermek mi istiyorsun?"

Tüm perakendecilerde [Corrupt Vows \(Vicious Mafia Kings Book 1\)](#) kitabını okumaya devam edin.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/corrupt-vows>

(vtbonds.com'daki 1 dolarlık indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle siz daha az öderseniz bile, benim web sitemden satın aldığınızda ben daha fazla kazanırım.

BİLİNMEYEN OMEGA (ÖN İZLEME)

Seecat

A STREAK OF DARK BROWN CURLS ies past the mouth of the alley.

Onun silueti hızla geçip giderken, sanki hayatı için koşuyormuş gibi bir izlenim bırakır.

Sonra kokusu burnuma çarpar. Zengin, güzel ve yanlışı. Eksikliğin kafa karıştırıcı bir karışımı. Beta olması gerekirken, omega kokuyor.

Ve kan. Metalik kokuyu alıyorum ve vücudumun tepki vermesini engelleyemiyorum. İçgüdülerim onu korumamı gerektirse de, penisim sertleşiyor.

Onun kanının belirgin kokusu var, güzellik ve acının bir karışımı, ve ona yapışmış bir erkeğin misk kokusu. Onun kanı, hassas, özel bir kokuyla karışıyor ve bedenim kendi kendine hareket ediyor. Onun kırılmış masumiyetinin kokusu, tüm bilinçli düşüncelerimi benden alıyor.

Yıkık binanın duvarını tırmanıp kendimi çatıya fırlatıyorum. Sprint yaparak aramızdaki mesafeyi azaltıyorum, çökmekte olan yapının üzerinde koşuyorum.

Kenardan atlıyorum ve kum, inişimi yumuşatıyor. Herhangi bir Rut'tan daha şiddetli bir ihtiyaç beni ele geçiriyor, o kadar güçlü ki kontrolümü kaybetmemi umursamıyorum.

Sokağın önüne ulaştığımda, kolumu uzatıp çarpışmaya hazırlanırım.

O doğrudan bana doğru koşar, ama o kadar küçüktür ki, çarpışmayı neredeyse hissetmem.

.

Onu havadan yakalayıp kollarımla sardım,
göğsüme sıkıca sarıyorum.

Nefesini toplayamadan, onu dar geçidin derinliklerine sürüklerim. Elim ağzını ve çenesini sıkıca kapatır.

Onu bu kadar yakınımda tutmak, gerçeklikle olan bağımlı parçalıyor. Çılgın saçlarını görmek, düşüncelerimi kısa devre yaptırıyor. Kollarımın içindeki vücudunun ve acısının kokusu, içimde bir ihtiyaç kaynağının patlamasına neden oluyor.

Onu duvara itiyorum ve onun acı ve korku dolu çılgılığı ihtiyacımı biraz azaltıyor. Gözlerine bakıyorum ve dünya değişiyor.

Her şey anlam kazanır. O benim. Benim. Benim diğer yarım. Benim Omega'm. Benim zayıflığım.

Açık mavi gözlerinden yaşlar süzülüyor ve dilim, benim iznim olmadan gözlerini yalıyor. Çeşitli iyileşme aşamalarında olan morluklar yüzünü bozuyor. Titremesi, yerinde donmasını engelliyor, ama ifadesi dehşet, sefalet ve kafa karışıklığını yansıtıyor.

Göğüs kafesimin arkasında garip bir yankı başlar ve kontrol edebildiğim az sayıdaki düşüncelerim şoktan kekeler. Bu çorak arazide, bu acınası kadınlık enkazını yatıştırmak için içimden ilk gerçek, içten mırıldanma çıkar.

Onu düzeltip vücudumla duvara doğru itiyorum, bileğimi bükerek yüzünü yana çeviriyorum. Elim narin ağzını ve çenesini kaplarken, vücudum kadınsı kıvrımlarına yaslanıyor, göğüs kaslarımı şakağına ve yanağına bastırıyorum. O kadar kısa ki, başının tepesi omzuma zar zor ulaşıyor ve penisimin tabanı göbek deliğinin hemen altında dururken, ucu en alt kaburgasının sürtünmesinden zevk alıyor.

Göğüs kafesimin arkasındaki gürültü yoğunlaşıyor. Gözleri odaklanmasını kaybediyor ve kasları gevşiyor. Gözyaşları elime akıyor.

Artık kendimi daha fazla engelleyemeyerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacaklarını ayırıyorum.

[Unknown Omega \(Alpha Elite Serisi Kitap 1\) kitabını](#) tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okuyun.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/unknownomega/>

(vtbonds.com'da 1 dolarlık indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları indirimle yaklaşık olarak aynıdır, bu nedenle benim web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

[Ruthless Mr. Ricco \(Brutal Billionaire Bosses #1\)](#) ile Brutal Billionaire Bosses serisine dalın. Onun lezzetli dünyasını satın almak için, düşmanlardan sevgililere dönüşen baharatlı bir ikinci şans romantizmi.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/ruthless-mr-ricco/>

[The ULTIMATE Elites – A Dark Omegaverse Romance Bundle'ı](#) kapın ve süper asker insanlardan uzaylı buz devlerine, su samurlarına, kaya canavarlarına, sırtlanlara ve çok daha fazlasına kadar uzanan, birbiriyle bağlantılı iki seriyi kapsayan 17 e-kitabın tadını çıkarın! Tabii ki hepsi karmaşık.

Sadece vtbonds.com'da.

Azgın (çift anlamlı kelime oyunu) bir uzaylı canavar, Mai'CuS'un cehenneminin derinliklerinde kendine denk bir rakip bulur. Kötü bilim adamları tarafından kaçırılan minik dişi, sadece düşmanlarından değil, aynı zamanda acımasız içgüdülerinden ve şiddet dolu yaşam tarzından da kurtulabilecek mi? Uzaylı canavarların ve onların vahşi omegalarının karanlık ve kirli evrenine dalın. [Rescued and Ruined \(Warrior Elite Serisi Kitap 1\)](#) ile başlayın.

-

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuedandruined/>

Omega'larını elde etmek için her şeyi yapmaya hazır, sahiplenici, ona dokunursan ölürsün türünden uzaylılara mı ihtiyacınız var? [*Rescuing Red \(Sci-Fi Fairytale Fusions Book 1\)*](#) kitabını deneyin, küçük kırmızı başlıklı omegaverse yeniden anlatımı, e-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuing-red/>

*Hikayesi hafif, **baharatı ağır**, 8 adet "hızlı okunan" karanlık distopik insan omegaverse romanına dalın ve sahiplenici alfabaları, isteksiz omegalaları ve Mutlu Sonla biten lezzetli irade savaşlarını içeren tetikleyici içerikler bulacağınızı bilin.*

Zamandan (ve paradan) tasarruf edin. Tek bir satın alımla **8 e-kitabın** hepsini satın alın.

Sadece vtbonds.com'da.

[*Tam Seri: Su Dünyasının Alfası E-kitap Paketi*](#)

Karanlık ve ateşli bir *kovalamaca, yakalama*, sahiplenme içeren distopik "hızlı okunan" omegaverse romantizmine hazır mısınız? [*Taken by the Tanker \(The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Book 1\)*](#) kitabını okuyun.

-

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/taken-by-the-tanker/>

Serinin ilk kitabını kaçırdınız mı? [*Shadows and Shafts \(The Knottiverse: Halloween Monsters Book 1\)*](#) kitabını inceleyin. Bu kitap, dubcon, kamu önünde aşağılama, zorla ısı, "benim spermimi sana geri ittiğimi izle" havası ve aşırı kıskanç/sahiplenici alfa erkekleri içeren KARANLIK bir canavar romantizmi.

Güçlü nehir gibi perakendeci tarafından YASAKLANDI. Serinin ilk kitabını web sitemden SADECE 55 SENT'E satın alın!

<https://vtbonds.com/product/shadows-and-shafts-the-knottiverse-halloween/>

Tatil pisliği her zaman bir seçenek olmalı. Aksiyon dolu Why

-

Bir melek, bir iblis ve bir elf arasındaki Omegaverse Romance'ı seçin.

Sadece 99 sent karşılığında vtbonnds.com'dan doğrudan satın alın! Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonnds.com/product/knotting-the-christmas-angel/>

Karanlık neden çağdaş BDSM'yi seçmek? [Sneaking In: Skylar's Story Part 1 \(Deviant Doms Book 1\)](#) ile ateşli ve yoğun bir deneyim yaşayın. Bu, dubcon, zorla giriş ve bolca müstehcen konuşma içeren kapkara bir kısa hikaye.

vtbonnds.com'dan SADECE 99 SENT karşılığında doğrudan satın alın! Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonnds.com/product/sneaking-in/>

Şeytan, cadı kurbanını evcil kurt adamıyla paylaşırsa ne olur diye hiç merak ettiniz mi? Bir sürü lezzetli pislik olur, işte bu olur. [The Last Sacrifice \(Depraved Monsters and Decadent Myths Book 1\)](#) kitabını ÜCRETSİZ okuyun.

vtbonnds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz.

Ben daha fazlasını kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/the-last-sacrifice/>

V.T. BONDS'U TAKİP EDİN

Haber bültenim:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber/>

Web sitem:

vtbonds.com

Beni takip edin:

bookbub.com/vtbonds

goodreads.com/vtbonds

facebook.com/vtbonds

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM